ROBERTA MICHELS

Logodnic sub acoperire

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Annabelle? Nu pleca încă. Roman vrea să te vadă.

Annabelle Forrester ajunsese deja, la ușa din spate a Asociației Internaționale LFK, condusă de detectivul Roman Lufka, în momentul în care Diana o chemă înapoi.

– Știi cumva de ce vrea să vorbească cu mine? Trebuie să merg la sediul poliției.

Diana Rawlins, tânăra de la recepția agenției, era una dintre cele mai bune prietene ale Annabellei.

După ce termină convorbirea telefonică începută, se întoarse spre ea și-i spuse șoptit:

– Nu știu, dar pare ceva foarte important.

Annabelle își adora pur și simplu șeful. Dacă oricine altcineva i-ar fi cerut în acel moment să mai rămână, ar fi răspuns că nu poate, dar pe Roman Lufka n-avea puterea să-l refuze niciodată. Îl apreciase încă din primul moment în care stătuseră de vorbă și

colaboraseră întotdeauna excelent. Puține persoane reușiseră vreodată s-o înțeleagă atât de bine, și Annabelle ținea întotdeauna cont de sfaturile lui. Putea spune că îi era mai mult prieten decât șef.

Simțind nevoia să se revigoreze puțin, Annabelle se duse în bucătărie să facă două cafele. Una pentru ea și una pentru Diana, care era cea mai drăguță persoană pe care Annabelle o întâlnise vreodată.

În plus, era și foarte frumoasă. Părul ei blond-auriu, care îi cădea în valuri pe umeri, făcând-o extrem de atractivă. Era acel gen de persoană, extrem de rară, a cărei frumusețe interioară se releva în afară în toată splendoarea ei. Annabelle o aprecia deosebit de mult și adora clipele petrecute împreună.

Copil fiind, Annabelle își dorise întotdeauna să arate astfel, ca o prințesă cu păr lung și mătăsos, auriu și strălucitor. Suferise de multe ori, în acele timpuri, că podoaba ei capilară nu avea strălucirea aurului și nu se putea asemui, deci, cu zânele din povești.

Cu timpul însă, începu să se împace cu culoarea părului ei, castaniu-închis, pe care-l ferea cât mai mult de lumina puternică a soarelui, pentru a nu se decolora. Asta pentru că observase la caii familiei ei, care aveau aproape aceeași culoare de păr ca și ea, că dacă erau mai multă vreme în bătaia soarelui, se pricopseau cu o nuanță roșiatică, pe care Annabelle pur și simplu o detestase dintotdeauna.

– Ce se aude cu mașina care i-a fost furată domnului

Vanderhoof? întrebă Diana, când Annabelle se întoarse cu cafelele.

– Am găsit-o ieri-dimineață.

– Glumești? Cum ai găsit-o atât de repede? Cred că Roman e foarte mulțumit.

– Sper. Uneori, răspunse Annabelle, se mai întâmplă și așa.

– L-ai anunțat pe domnul Vanderhoof?

– Da, a fost foarte fericit.

– Ah, uitasem, spuse Diana bătându-se pe frunte. Am un mesaj de la Gerard.

– Adevărat? întrebă Annabelle, surprinsă.

– Vrea să iei cina cu el diseară, continuă Diana.

– Am alte planuri pentru seara asta.

– Se temea că vei spune asta, replică Diana.

– Gerard n-o poate uita pe soția lui, care știi că a murit cu niște ani în urmă, așa că nu putem fi niciodată mai mult decât colegi.

– Dar nici tu nu l-ai uitat pe fostul tău logodnic… Se pare că amândoi ați fost îndrăgostiți înainte de persoane care nu pot fi uitate, spuse Diana, surâzând cu căldură și încercând s-o determine pe Annabelle să mai uite de munca ei și să iasă seara cu cineva…

– Hai să nu mai vorbim despre toate astea… N-are niciun rost, mai ales că nu vreau să-mi pierd acum timpul cu bărbații, când am atât de multe probleme de rezolvat la serviciu.

– Bine… Poți intra la Roman.

– Mulțumesc, Diana, răspunse Annabelle și intră în sanctuarul șefului ei.

De cum intră, însă, Annabelle auzi o altă voce masculină și fu cu atât mai surprinsă că Roman ținuse să-i vorbească.

Tânăra închise ușa după ea și se uită curioasă spre bărbatul brunet, îmbrăcat într-un costum bleumarin, care era așezat la masă cu spatele spre intrare.

– Hai, intră, spuse Roman și Annabelle nu apucă să spună nimic, pentru că celălalt bărbat se întoarse imediat spre ea și tânăra constată că fața lui îi era la fel de cunoscută ca a ei însăși.

Doamne, Dumnezeule, își spuse Annabelle… Rand…

În clipa următoare, își privi panicată șeful. Acesta știa că fusese logodită cu Rand Dunbarton și că suferise foarte mult la despărțirea de el. Cum putuse fi atât de crud s-o pună față-n față cu fostul ei iubit, fără s-o anunțe în prealabil…

Nici Diana nu-i spusese nimic… Nu i-ar fi crezut capabili să îi facă una ca asta.

Șocul era atât de mare, încât, în doar câteva secunde, Annabelle trecu de la sentimentul că-i ia foc tot corpul la o răceală de gheață și invers, cu o repeziciune de nedescris. Apoi, dintr-o dată, un țiuit puternic începu să-i bâzâie în urechi și nu putu să nu se-ntrebe dacă nu cumva acesta îi era sfârșitul.

Probabil că Rand observă stările prin care trecea, pentru că aruncă printre buze un epitet nu tocmai decent, după care făcu un salt spre ea și o ajută să se așeze pe cel mai apropiat scaun.

Apoi, cu dexteritatea pe care ți-o dă obișnuința de a repeta un

anume lucru, Rand o prinse de ceafă și-i aplecă mult capul înainte.

– Stai așa până simți că ți-a trecut amețeala, ordonă el.

Deși nu-i plăcuse deloc tonul pe care-i comandase, Annabelle se supuse, pentru că era prea slăbită pentru a se mai putea opune, în acel moment.

În plus, prezența lui acolo era atât de neașteptată, încât totul începu să i se pară absolut ireal.

Ultima dată când se văzuseră, își spuseseră lucruri de neiertat și Annabelle îi dăduse înapoi inelul de logodnă.

Fusese o experiență devastatoare, pe care nu va putea niciodată să și-o șteargă din minte.

De atunci, nu mai auzise nimic despre el. Absolut nimic.

Roman îi aduse un pahar cu apă și-i spuse cu blândețe:

– Bea, te rog și dacă te simți încă slăbită, putem amâna această întrevedere.

Întrevedere? își spuse ea, bând cu sete toată apă și înmânându-i paharul lui Roman, în timp ce Rand îi masa încă ceafa.

– Sunt bine, răspunse ea ridicându-se, pentru a scăpa de atingerile fostului ei logodnic. N-am mâncat azi-dimineață… Poate din cauza asta mi s-a făcut rău, spuse ea și, pentru o fracțiune de secundă, ochii ei se întâlniră cu ai lui Rand, care păru să bănuiască totuși adevărul, în ciuda celor susținute de ea.

Nu spuse însă nimic. Abilitatea lui de a se conforma situațiilor îi era cunoscută Annabellei, de mult. Nu întâmplător, fostul ei

logodnic era patronul unei companii de computere, care la ora actuală se situa în rândul celor mai importante din toată țara.

– Annabelle, continuă atunci Roman, cum nu e necesar să mai fac prezentările, trec direct la subiect. Rand a venit să ne ceară ajutorul într-o problemă care intră în atribuțiile departamentului tău.

– Nu văd de ce nu s-ar putea ocupa altcineva tot atât de bine, de vreme ce facem cu toții cam aceleași lucruri, replică Annabelle.

Nu vorbise niciodată astfel cu șeful ei, dar era foarte supărată acum, pentru că acesta nu realizase cât de mult o costa o întâlnire cu Rand.

De fapt, nu era cu totul convinsă că Roman aranjase această întrevedere.

Fusese cumva Rand cel care pusese totul la cale?

Când se despărțiseră, cu un an în urmă, renunțând în felul acesta și la asocierea dintre ei, Annabelle fusese într-o mare dificultate financiară și avusese noroc cu Roman, care-i propusese să se angajeze la el. Acum, că își aranjase viața fără ajutorul lui, cum îndrăznea s-o caute, dând pur și simplu buzna pe teritoriul ei?

– Am niște probleme la departamentul serviciilor din Salt Lake, spuse Rand…

– Și nu văd cum te-aș putea ajuta eu, răspunse cu răceală Annabelle.

– Se pare că a intrat un hacker pe rețea și le-a furnizat

clienților informații false, care au cauzat foarte multe neplăceri și pierderi de capital.

– Un hacker?

Annabelle primise săptămâna trecută un telefon de la Trina Martin, care o anunțase că prietenul ei, Bryan Ludlow, în vârstă de optsprezece ani, un adevărat geniu în materie de computere, dispăruse de acasă. Trina vroia ca Annabelle să se ocupe de găsirea lui, până nu va afla tatăl băiatului, milionarul Daniel Ludlow, care fusese trimis în Utah, ca guvernator.

Altfel, dispariția lui Bryan ar putea provoca un mare scandal în care se va implica, desigur, până și FBI-ul.

Ceea ce o îngrijora pe Trina, de asemenea, era faptul că-i spusese că reușise să aibă acces la toate computerele din Salt Lake.

– Cred că există un grup care intenționează să-mi saboteze compania, comentă Rand, și a început cu Salt Lake. Am hotărât să mă implic personal în acest caz, dar am nevoie de cineva care să mă ajute.

Dumnezeule mare, își spuse Annabelle, ce proastă fusese să creadă că Rand venise pentru ea… Trebuia să-și imagineze că, dacă n-o căutase atât de mult timp, nu de dragul ei zburase până la Salt Lake.

Dacă n-ar fi fost în joc compania lui, nu s-ar mai fi interesat niciodată de ea. Așa, pentru că știa că era specializată în descoperirea fraudelor legate de computere, și-l putea ajuta să-și salveze compania, o căutase imediat ce simțise că e în pericol.

După ce își luase licența în informatică, Annabelle lucrase la compania tatălui ei. După moartea acestuia, însă, acceptase să lucreze pentru departamentul de poliție din Phoenix. Îi plăcuse munca ei și n-ar fi renunțat niciodată, dacă nu s-ar fi întâmplat tot ce urmase după logodna cu Rand.

La puțin timp după ce se mutase acolo, îl cunoscuse pe Rand Dunbarton și se îndrăgostise atât de tare, încât acceptase să se logodească foarte repede cu el.

După ce rupsese logodna, viața ei păruse că își pierduse tot sensul. Cu inima frântă, se întorsese din nou la Salt Lake.

Nu va uita niciodată nopțile când se întorcea în așternut până la ziuă, fără să poată să-nchidă un ochi, întrebându-se cum fusese posibil să se despartă de bărbatul pe care-l iubise încă din primul moment în care-l văzuse și care îi păruse, imediat, cea mai fericită alegere pentru ea…

Roman, care era prieten cu Jane, cea mai apropiată persoană de ea în acea perioadă, auzind că își caută de lucru, îi propusese să lucreze alături de el și până acum totul decursese perfect.

– Roman, spuse Annabelle, îndepărtându-se și mai mult de Rand, aș putea să-ți vorbesc între patru ochi? Doar câteva minute.

– Vrei să ne lași puțin singuri, Rand? întrebă Roman.

– Bineînțeles, replică acesta zâmbind, dar Annabelle știu imediat că nu era decât liniștea dinaintea furtunii.

După ce se văzură singuri în holul spațios, Roman o prinse pe Annabelle de umeri și-i spuse apăsat:

– Până acum o jumătate de oră habar n-am avut cine e acest

Dunbarton. Nici eu și nici Diana. Am aflat despre relația ta cu el chiar din gura lui.

– Mulțumesc că mi-ai spus.

– Cu plăcere, replică Roman, preocupat vizibil de altceva. Acum că am clarificat această chestiune, cred că putem vorbi liniștiți despre problema pentru care a venit Rand, pentru că se pare că e într-adevăr extrem de serioasă. A venit aici pentru că are nevoie de o persoană calificată în astfel de fraude și știa că lucrezi pentru mine.

Faima lui Roman era, cu adevărat, foarte mare și trecuse de mult granițele zonei în care lucra.

– Era normal să te ceară pe tine, Annabelle, pentru că nu există cineva mai potrivit , într-un astfel de caz. În același timp, lucrând acum cu el, poate fi cea mai bună terapie din lume, pentru tine.

– Ce vrei să spui?

– Că, după ce ai suferit atât de mult la despărțirea de el, stând acum față-n față, ai toate șansele să te eliberezi de fantomele trecutului. Știu asta din proprie experiență.

Annabelle dădu ușor din cap, pentru că știa toată această poveste de la soția lui Roman…

La câtva timp după ce se întâlniseră, Roman, care lucra pentru CIA, în acea vreme, o slujbă periculoasă care nu-i permitea să aibă o viață normală de familie, reușise să-și impună să renunțe la munca lui, pentru că își iubea mult prea mult soția și nu putea risca s-o piardă.

Dar cazul ei și al lui Rand era cu totul diferit. El n-o iubise niciodată cu adevărat. Ei nu sunt destinați, cum au fost Roman și soția lui.

– Oricum, eu îți voi sta alături, continuă Roman. Sper că vei lua decizia cea mai potrivită și care va fi în același timp și în folosul tău, nu numai al companiei sau al clienților tăi.

Annabelle închise câteva clipe ochii și se gândi…

Dacă Rand o tratase cu atâta indiferență până acum… Era probabil timpul să-i răspundă cu aceeași monedă. Timp de un an, nu avusese nicio veste de la el și acum apărea, dintr-o dată, în viața ei. Nu se întrebase nici măcar o clipă, după despărțirea lor, ce fusese în sufletul ei când se despărțiseră și nici ce se întâmplase cu ea, după aceea. Fusese mai rece decât un aisberg…

Apoi deschise încet ochii și răspunse oftând:

– Bine… Voi lua acest caz… Va fi, sunt sigură, cel mai dificil de până acum, dar asta doar pentru că va trebui să suport prezența lui Rand și pe deasupra să colaborăm, ca și cum ne vedem pentru prima dată în viața noastră, așa cum se întâmplă în cazul unui client obișnuit. Va trebui să-mi adun toate forțele pentru a mă putea comporta cu el strict profesional și să nu mă mai gândesc la nimic din ce a fost între noi.

Dacă intuiția nu mă înșală nici de astă dată și dacă făptașul e într-adevăr, așa cum presupun, Bryan Ludlow, atunci voi rezolva toată situația într-un timp foarte scurt, iar Rand se va întoarce la Phoenix și nu-l voi mai vedea niciodată în viața mea, continuă

Annabelle cu reflecțiile.

– Ești mult mai puternică decât crezi, Annabelle… Voi fi alături de tine. Îți repet asta, pentru a ști că te poți baza pe mine ori de câte ori vei avea nevoie, spuse Roman, surâzând cu căldură.

Dacă îl avea pe Roman de partea ei, va reuși cu siguranță, își spuse Annabelle. Șeful ei era persoana cea mai potrivită pentru a-i da aripi și pentru a începe orice caz cu siguranța că va reuși să rezolve la timp și eficient toate problemele.

– Aș vrea să vorbim despre dispariția băiatului lui Ludlow, spuse Annabelle, mai liniștită acum.

– Ce știi despre asta? întrebă Roman, foarte interesat.

– Aș vrea să ținem amândoi legătura atât cu Trina cât și cu Ludlow și să încercăm să evităm amestecul altor autorități, deocamdată. A fost de altfel dorința expresă a Trinei, în momentul în care m-a sunat pe mine să-mi ceară să-l găsesc pe Bryan fără ajutorul poliției. E mai bine să nu facem cazul public, având în vedere faptul că tatăl lui Bryan e guvernator. Scandalul ar putea primi tentă politică și lucrurile s-ar complica îngrozitor.

– Da, așa mă gândeam și eu. Sunt fericit că te am în echipă, Annabelle, surâse Roman larg, privind-o cu căldură. Mult noroc. Mă bazez pe tine, mai mult decât îți închipui, adăugă el, bătând-o colegial pe umăr. Succes…

– Mulțumesc. Am nevoie.

– Ori de câte ori ai nevoie de mine, caută-mă. Pentru tine nu sunt niciodată ocupat.

– Știu, spuse Annabelle surâzând.

– Bun!… Atunci, te las cu Rand. Fă în așa fel încât să-ți fie bine, Annabelle.

Tânăra dădu ușor din cap, zâmbind ușor din colțul gurii, ca și cum ar fi vrut să spună că nu mai era atât de sigură că știa să-și conducă viața astfel încât să-i fie bine.

Rugându-se Cerului să rezolve cât mai repede acest caz, pentru a scăpa de prezența lui Rand foarte curând, Annabelle intră din nou în biroul lui Roman, unde fostul ei logodnic o aștepta stând întins cu indolență pe un scaun. Întotdeauna fusese extrem de arogant, dar acum atitudinea lui o scoase din sărite pe Annabelle mai mult ca niciodată.

– Roman mi-a sugerat să fiu de acord să preiau cazul tău și am acceptat, spuse Annabelle imediat ce intră în încăpere, fără însă a privi spre bărbatul care își schimbă ușor poziția, analizând-o îndelung.

– Lasă la recepție numărul de telefon la care poți fi contactat, continuă ea. Imediat ce voi avea vreo noutate în legătură cu cazul pentru care m-ai angajat, te voi suna. La revedere.

Spunând acestea, Annabelle ieși grăbită și, după ce o salută cu căldură pe Diana și o anunță că preluase un caz nou, astfel că nu va mai fi disponibilă o vreme pentru altele, se duse țintă la spre BMV– ul ei, parcat în fața clădirii.

Îi plăcea foarte mult această mașină, pe care o folosea de la moartea tatălui ei.

Inima i se strânse cu putere, amintindu-și de ianuarie trecut,

când tatăl ei murise atât de neașteptat, în urma unui atac de cord.

Viața nu mai avusese niciodată pentru ea aceeași culoare, după aceea. Dintr-o dată, se simțise singură pe lume, sentiment care se accentua în zilele în care n-avea de lucru și își petrecea mai tot timpul acasă.

Annabelle nu-și cunoscuse niciodată mama, care murise în urma unor complicații ivite în timpul nașterii ei.

Tatăl său nu se mai recăsătorise niciodată, ceea ce fusese mai bine pentru amândoi. Astfel, fuseseră permanent ca o echipă, permanent, pentru că ea îl însoțise, tot timpul, peste tot.

Gândindu-se la toate acestea, Annabelle privi lung în oglinda retrovizoare, pentru că, de câteva minute, părea să fie urmărită de un motociclist. Era îmbrăcat tot în negru, ceea ce-l făcea să pară destul de înfricoșător.

O vreme, încercă să nu-l ia în seamă, continuându-și drumul, cufundată în gândurile ei. Apoi, își spuse că n-avea niciun motiv de îngrijorare, deoarece nu exista niciun motiv pentru care să vrea cineva s-o urmărească. Văzând, însă, că și după o altă bucată bună de drum bărbatul continua să fie pe urmele ei, Annabelle coti brusc la dreapta pe o străduță și trase la marginea drumului, pentru a scăpa de ciudatul personaj. Așteptă o vreme, după care se reintegră pe artera principală.

Motociclistul, însă, începu să se țină foarte aproape de mașina ei și de astă dată. Oprind după câtva timp la un stop, Annabelle observă că și urmăritorul ei făcu același lucru, venind până în dreptul mașinii conduse de ea.

Uitându-se spre el, acesta își întoarse capul în direcția ei și-i zâmbi cu nonșalanță.

O singură persoană din toată lumea asta putea avea acei ochi atât de albaștri, își spuse Annabelle și lăsă mai jos fereastra mașinii:

– Rand, ți-am spus că te voi căuta eu, îi strigă, recunoscându-l.

– Am înțeles, dar n-am putut să rezist să nu te mai văd, așa că te-am urmărit. Te deranjează? întrebă el cu un zâmbet larg și nonșalant, dar fermecător ca-ntotdeauna.

– Cred că ai venit pentru altceva în Salt Lake, așa că e cazul să-ți petreci timpul mult mai profitabil. Hai să discutăm situația pentru care ai venit, ceva mai târziu. Te aștept la Madson's Dairy Freeze, din Park City, peste o jumătate de oră. Din câte îmi amintesc, îți plac hamburgerii și acolo știu să-i gătească excelent.

– S-a făcut, replică Rand. De altfel, orice aș mânca acum cu plăcere, în afară de falafel.

– Din câte știu, ăsta e un produs vegetarian.

– Da, o femeie cu care am vrut să mă căsătoresc cândva, era înnebunită după mâncarea vegetariană.

– Dacă folosești timpul trecut, înseamnă că nu e cea pomenită în articolul care s-a scris despre tine în ,, Today's Fortunate".

Rand își îngustă ochii și o privi cu insistență:

– Deci, l-ai citit… Ce părere ai despre stilul în care a fost scris?

– Reporterul și-a dat toată silința să spună totul și nimic, replică ea.

– Cu excepția părții în care a vorbit despre o doamnă Dunbarton, care va exista în viitorul meu apropiat.

– Într-adevăr, răspunse ea și inima începu să-i bată atât de tare, încât o putu auzi cu ușurință.

– Totuși, nu din cauză că era vegetariană, ne-am despărțit…

– Înțeleg…

– Și nu mă întrebi de ce ne-am despărțit, totuși?

– Nu e necesar să știu acest lucru pentru a putea rezolva problemele firmei tale.

– Dar mori de curioasă să afli, se vede foarte clar, ripostă el, râzând amuzat.

– Ce te-a făcut să spui asta?

– Pentru că se vede de la o poștă că te interesează dacă sunt sau nu cu cineva. Admite, Annabelle, că nu-ți sunt indiferent, spuse el, apăsat.

Buzele ei, însă, deveniseră atât de uscate după replica lui, încât nu mai putu să spună nimic și Rand observă asta.

– E important să punem niște lucruri la punct înainte de a începe să lucrăm împreună, continuă el. Să înțelegem exact situația în care ne aflăm.

– Nu e important pentru caz ce a fost sau ce e între noi doi, din punct de vedere personal, răspunse ea, așa că nu e necesar să vorbim despre viața noastră particulară.

– Nu sunt de acord cu tine. Viața noastră particulară este extrem de importantă pentru rezolvarea cazului meu, spuse Rand zâmbind strengărește. Astfel, trebuie să știi că sunt liber douăzeci

și patru de ore din douăzeci și patru și mă poți contacta când vrei. Sursa mea mi-a spus că nici tu nu ești prinsă în niciun fel de relații, așa că, după cum vezi – se pare că ne putem dedica în întregime rezolvării problemelor legate de compania mea. Asta e foarte important de știut.

Annabelle nu mai putu să spună nimic. Răspunsul lui părea absolut imbatabil și, oricum, nu era nici momentul și nici locul să despice firu-n patru, astfel că nu-i mai rămăsese decât să schimbe subiectul.

– Să lăsăm toate astea, acum, pentru că mor de foame și vreau să ajung cât mai repede să mănânc ceva. Dacă ne vom pierde în trecătoarea muntelui, ne întâlnim la Madson's Dairy Freeze, în Park City.

– Nicio grijă, te voi găsi, continuă el și cuvintele lui reverberară îngrozitor de dureros în sufletul Annabellei.

Capitolul 2

Erau aceleași cuvinte pe care i le spusese când încheiaseră investigațiile cazului cu alerta bombei care se presupunea că fusese amplasată la sediul lui din Phoenix.

Își terminase raportul cu privire la acest incident și-l sunase pentru a-l invita la sediul poliției, în vederea unei discuții amănunțite, legate de cercetările ei.

Când îi spusese că nu prea stătea prin birou, dar cineva îi va spune cu siguranță unde e, Rand răspunse pe un ton foarte amical:

– Nicio grijă, te voi găsi.

A doua zi dimineață, tocmai se pregătea să plece pe teren, când Paco, unul dintre colegi, intră în birou și o anunță cu un surâs amuzat în colțul gurii:

– Annie, te așteaptă cineva în fața biroului lui Sarge… Ai o întâlnire fierbinte, seara asta?

Annabelle se întrebă cine ar putea fi, pentru că nu avusese o relație cu niciun bărbat, nici înainte și nici după venirea ei în Phoenix, pentru a lucra la departamentul de poliție de acolo.

Deși cei mai mulți dintre polițiștii de acolo erau foarte atrăgători, nu se gândise să se implice în nicio legătură, pentru că unul dintre avertismentele primite la angajare fusese acesta:,, Ai grijă să nu te îndrăgostești niciodată de un coleg."

Ieri, în timpul investigațiilor de la compania Dunbarton, văzuse pe cineva care asista la operațiunile polițiștilor și care ignoră toate ordinele ei de a pleca de acolo… Era foarte adevărat că nici ea nu insistase prea mult ca el să părăsească locul, pentru că bărbatul era atât de frumos, încât era o plăcere doar să-l privești.

Crezuse întotdeauna, până atunci, că un mascul de o asemenea perfecțiune poate exista doar în visele ei.

– N-am nicio întâlnire… Merg cu voi la bowling.

– Asta-i nemaipomenit, răspunse Paco, pentru că am gânduri mari cu tine, după ce te voi lăsa să câștigi, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Paco era un bărbat foarte atrăgător, brunet, înalt și cu mustață, și știa asta foarte bine.

– Las-o baltă, Romeo, replică ea. Două reprize și plec acasă să mă culc.

– Exact la asta mă gândeam și eu, surâse bărbatul, arătându-și dantura perfectă.

– Poți să-ți iei gândul de la asta, șuieră Annabelle. Așteptați-mă

în parcare, vin în câteva minute.

– Bine, ai cinci minute să vezi ce vrea domnul Cine-o fi…

Annabelle deschise dulapul, își luă sacul pentru bowling și ieși să vadă cine era individul care o căuta.

După ce dădu colțul coridorului și-l văzu pe bărbatul care fusese pricina insomniei ei de azi-noapte, Annabelle simți că i se înmoaie genunchii. Rămase pur și simplu țintuită locului, pentru că picioarele n-o mai ascultară cu niciun chip.

Ieri, bărbatul fusese îmbrăcat într-un costum gri foarte elegant și desigur foarte scump, și purtase cravată. Astăzi, era îmbrăcat mai puțin convențional, cu o cămașă neagră de mătase, și un sacou croit sport.

Oricum, se gândi Annabelle, era atât de bine făcut, încât, în mod sigur, indiferent ce punea pe el, arăta ca un zeu.

Probabil juca fotbal sau hochei, își spuse ea.

Oricât ar fi părut de necrezut, nu putea fi decât patronul firmei de reputație națională, Dunbarton Electronics Corporation.

Auzise multe despre el înainte și fusese întotdeauna fascinată de realizările lui, considerându-l chiar una dintre cele mai luminate minți ale acelei țări.

Când o văzu, bărbatul porni imediat în întâmpinarea ei.

– Văd că aveți și o sală de bowling aici, spuse el în loc de salut și naturalețea lui pur și simplu o cuceri și mai mult pe Annabelle.

Ochii lui de un albastru-intens străluciră cu putere privind-o, și Annabelle realiză contrastul puternic pe care-l făceau cu părul

negru și ușor ondulat.

– Da, răspunse ea, uimită că nu-și pierduse glasul de emoție. Cu ce vă pot ajuta, domnule Dunbarton? adăugă ea, privindu-i mâinile puternice, ca tot restul corpului, de altfel.

Gândul la restul corpului lui o făcu să-și simtă gâtlejul uscat de emoție. Se strădui, totuși, să continue:

– Ați primit vreo informație nouă cu privire la bomba amplasată în sediul firmei dumneavoastră?

– Nu, mă tem că nu, răspunse el…Nici nu m-am mai gândit la asta.

– Atunci…nu înțeleg de ce ați venit astăzi la mine, spuse ea, privindu-l nedumerită și din ce în ce mai emoționată de prezența lui.

– N-am venit în interes de serviciu, replică el surâzând atât de senzual, încât Annabelle se mută imediat de pe un picior pe altul, extrem de tensionată.

– Sper să acceptați invitația mea să mergem la un film împreună, adăugă bărbatul. Dacă am înțeles bine, nu aveți alte planuri, continuă el, privind spre sacul ei de bowling.

Annabelle îl privi șocată. În mintea ei, Rand Dunbarton frecventa doar un cerc închis de persoane sus-puse și se întâlnea doar cu un anumit gen de femei, care n-aveau nevoie să muncească pentru a-și câștiga existența.

Imaginându-se alături de el în întunericul sălii de cinema, simțindu-i corpul masiv atât de aproape de ea, Annabelle își pierdu respirația.

O sală de cinema are întotdeauna o atmosferă atât de intimă încât poate fi periculoasă, își spuse ea. Probabil glumise, continuă ea reflecțiile fulgerătoare. Ce nevoie avea el de o astfel de întâlnire? Un asemenea bărbat avea întotdeauna pe lista de priorități o femeie excentrică și sofisticată, nu ca ea, o mână de om, cu părul tăiat și îmbrăcată în uniformă de polițist.

– Am vorbit cu băieții să facem astăzi o partidă de bowling împreună, dar mulțumesc oricum pentru invitație.

– Pot să vin și eu să joc cu voi, după care putem pleca împreună, replică Rand Dunbarton. E un film nou, în oraș, se numește ,,Polițista" și când am văzut fotografiile în jurnal, m-am gândit imediat că ar fi grozav să mergem să-l vedem amândoi. După aceea îmi vei putea spune dacă cele petrecute în film sunt conforme cu realitatea sau nu, adăugă el, renunțând la pronumele de politețe.

Inima Annabellei începu să bată atât de tare, încât se temu că Rand Dunbarton o putea auzi.

Da, își dorea să meargă cu el, mai mult decât orice pe lume.

– Sunt sigur că băieții nu vor avea nimic împotrivă să te însoțesc, remarcă Rand. De vreme ce e doar o întâlnire între colegi, nu văd de ce n-ar accepta o persoană în plus. Asta dacă nu te deranjează să-ți petreci timpul liber cu mine.

– Annie, vii odată sau nu? îi strigă Paco și Annabelle se întrebă de cât timp o spiona, curios din fire cum era.

Tonul lui aspru ar fi intimidat pe oricine, dar asupra lui Dunbarton avu un efect invers.

– Domnișoara Forrester s-a răzgândit.

Ochii lui Paco scânteiară o clipă în direcția lui Rand, după care se fixară asupra Annabellei.

– Toată lumea stă după tine, Annabelle.

Da, ar trebui să merg cu voi, știu asta, dar…

– Puteți pleca, Paco… Eu nu mai pot să vin.

Paco o privi nemulțumit și, după o pauză, spuse îmbufnat:

– Bine, ne vedem mâine atunci, mai strigă el și dispăru după colțul coridorului.

– Nu e prea pricăjit, pentru a fi ofițer de poliție? întrebă Rand.

– E unul dintre cei mai buni, răspunse Annabelle, furioasă pe ea însăși că nu ascultase de mica voce interioară care-i spusese să termine brusc această conversație, înainte de a începe să se lege la cap.

– Mașina mea e parcată în fața sediului, preciză Rand, surâzând triumfător. Vom vedea filmul și pe urmă te aduc direct aici.

Annabelle îl privi cu atenție, întrebându-se ce i-o fi venit să accepte invitația acestui bărbat despre care nu știa nimic mai mult decât ceea ce citise prin ziare. În același timp, era convinsă că va suferi, dacă va merge cu el la film, după care nu-l va mai vedea tot restul vieții. Doar gândindu-se la plăcerea de a-l privi cu coada ochiului, în întunericul sălii de cinema, avea frisoane de plăcere pe șira spinării, darmite când acest lucru chiar se va-ntâmpla…

– Nu m-am mai întâlnit niciodată cu o femeie ca tine. E o experiență pe cât de nouă, pe atât de incitantă, spuse Rand.

Atunci, doar curiozitatea te-a împins să mă inviți în oraș astă-seară, se gândi Annabelle. Se pare că polițistele ți se par o specie foarte ciudată.

Adevărul era că i-ar fi plăcut să fie în serviciul lui toată ziua și toată noaptea, își spuse Annabelle, surâzând în sinea ei de acest neașteptat sentiment care pusese stăpânire pe ea.

– Un film polițist e un prilej excelent de relaxare, spuse Annabelle. E interesant să văd cum rezolvă cazurile și alții. Îmi duc bagajul în birou și vin. Așteaptă-mă, te rog, în fața clădirii. Ce mașină ai?

Rand o privi cu satisfacție, ceea ce Annabellei i se păru de-a dreptul ridicol. Dacă n-ar fi rugat-o atât, n-ar fi acceptat întâlnirea cu el nici în ruptul capului.

Ai grijă, Annabelle, se avertiză ea, să nu cazi în plasă.

– Un BMV bleumarin.

Bineînțeles, își spuse ea, în gând.

– Mă-ntorc în câteva minute.

Și, într-adevăr, nu-i luă mai mult să-și pună sacul de bowling la loc. Obișnuită să se miște repede, Annabelle fu lângă mașina lui mult mai devreme decât se gândise Rand, care îi deschise surprins portiera.

Era minunat să fie tratată ca o femeie, măcar din când în când, constată Annabelle.

În mod sigur, făceau o pereche ciudată: un bărbat de o frumusețe uluitoare, însoțit de o fată scundă și slabă, îmbrăcată în uniformă.

De altfel, în timp ce stăteau așezați la coadă la bilete, observă o serie întreagă de femei care-l priviră pe Rand cu ochi pofticioși, după care își coborâră privirile surprinse spre ea.

Dacă ar fi fost în locul lor, ar fi făcut desigur la fel.

Rand era un bărbat pe care nu puteai să nu-ți fixezi ochii.

Filmul fusese, într-adevăr, atât de bun, încât o prinse pe Annabelle cu totul.

În timpul câtorva scene foarte fierbinți, în care eroii fuseseră prezentați în niște situații extrem de periculoase, Rand se aplecă spre ea și-i spuse că nu-i venea să creadă că făcea și ea aceeași meserie, având în vedere toate pericolele legate de această slujbă.

Aceste fraze le auzise de multe ori, de la o mulțime de bărbați, în momentul în care le spusese cu ce se ocupă.

Nici nu era ușor să supraviețuiești, într-o lume dominată de bărbați, își spuse Annabelle.

– Când va fi ziua ta liberă? o întrebă el, în timp ce scotea mașina din parcare, după terminarea filmului.

– Luni, dar am o mulțime de treburi de făcut, răspunse Annabelle, deși în sinea ei se temuse, deja, că nu-l va mai vedea niciodată. Acum, că tatona terenul pentru o nouă întâlnire, tânăra își simți inima bătându-i nebunește.

– Și eu, dar le vom face împreună, îi replică Rand. Îți promit să nu te îmbrățișez până când nu-mi vei cere chiar tu.

Deși îi vorbise destul de voalat, Annabelle înțelese exact la ce se referă. Simțise cât de mult își dorea să-l atingă și să fie atinsă de el.

Nu i se mai întâmplase asta niciodată. Era pur și simplu o revelație, pentru ea.

Din nefericire, dorința de a fi cu el, cu orice preț, o orbi și nu observă, atunci, multe dintre reacțiile lui, care prevesteau de fapt ruptura care urmase.

De exemplu, când îi vorbise despre pericolele din munca de polițist, deși până atunci fusese foarte volubil în conversație, în momentele în care atinse acest subiect, zâmbetul îi dispăru cu totul și o cercetă cu o față extrem de serioasă, iar tonul lui avusese o notă de-a dreptul sumbră. Șase săptămâni mai târziu, când îi pusese inelul pe deget, Rand îi spusese, mai întâi de toate, că dorința lui expresă e să renunțe la profesia avută până atunci.

Inima i se strânse cu putere. Cum fusese posibilă despărțirea lor, de vreme ce amândoi fuseseră atât de fericiți de această uniune?

Ochii Annabellei se adumbriră încet și apăsă ceva mai mult pe accelerator…

Discuția care dusese la ruptura lor fusese una dintre cele mai incredibile din viața ei și n-o va uita niciodată, cu siguranță…

– Nu vreau o soție cu program redus, îi spuse el.

După asta, Annabelle îi explică timp de o săptămână ce însemna cariera pentru ea și cât de fericită era că își găsise acea slujbă. Chiar nu puteau să aibă amândoi o carieră și o căsătorie fericită, în același timp? îl întrebă ea.

Cu cât încercase să-l convingă mai mult, însă, cu atât el se îndârjise să se opună.

Disperată că-l putea pierde, Annabelle îi propusese un compromis: va vorbi cu șeful ei și-i va spune că după căsătorie va lucra doar patru ore pe zi.

– Nu, veni răspunsul lui Rand, ca o ghilotină. Nu înțelegi? Nu mă interesează dacă lucrezi o oră sau o săptămână-ntreagă. Mă gândesc că în această slujbă, indiferent de timpul cât lucrezi, poți fi rănită sau chiar omorâtă. Ca angajată în poliție, ți se poate întâmpla, oricând. Dacă mă iubești, vei înțelege că nu mă poți pune sub tortură, ori de câte ori ieși din patul nostru pentru a merge la serviciu.

– Dar îmi place foarte mult ceea ce fac, Rand… Îmi iubesc, pur și simplu, munca.

– Mai mult decât pe mine? o străfulgeră el cu privirea.

– Ah, te iubesc și pe tine și munca mea. Nu crezi că e posibil?

– Nu cred că poți iubi pe cineva și să nu ții cont de faptul că îi strici toată viața, având o astfel de slujbă. Poți ieși din casă și să fii imediat împușcată de vreun lunatec. Și în plus, după ce lucrezi atât de greu toată ziua, ce îmi mai poți oferi mie în pat?

– Ah, chiar crezi că n-am destulă forță pentru a reuși în toate departamentele vieții mele? Sunt foarte bună în munca mea și nu mă expun niciunui risc.

– Statisticile arată că și cei mai buni polițiști pot fi împușcați în timpul orelor de serviciu.

– Ești sigur că nu vrei ca eu să mai lucrez în poliție?

– Da, foarte sigur.

– Nu pot să renunț, Rand…

– E ultimul tău cuvânt?

– Da.

– Atunci… ne despărțim?

– Da…

– Dacă vei pleca acum, Annabelle, să nu crezi că voi ieși după tine pentru a te implora să rămâi.

– Nici nu ți-am cerut asta.

În săptămâna care urmase, Annabelle se mutase la Salt Lake, pentru a nu se mai întâlni niciodată cu Rand.

Un singur lucru o făcuse să plângă, atunci. Faptul că fusese nevoită să împacheteze din nou rochia de mireasă care fusese înainte a mamei ei și pe care Janet i-o trimisese cu poșta expres.

Reîntoarsă acasă, Annabelle nu mai simțise aceeași bucurie de până atunci, revăzându-și locurile natale. Ceva se rupsese în sufletul ei și ființa ei toată se schimbase pentru totdeauna.

***

Rand nu se putuse obișnui nici el cu ideea despărțirii de Annabelle și imaginea ei din ziua în care o văzuse pentru prima dată, continuase să-l obsedeze.

O Venus în miniatură, se gândi el, când tânăra polițistă descinse la sediul firmei lui, pentru cercetările legate de alerta bombei. Totul la ea îi amintea de celebra sculptură, a cărei

armonie incitase întotdeauna imaginația bărbaților.

Genele ei lungi și negre îi adumbreau ochii verzi-gălbui, ca de felină, dându-i un aer atât de fermecător, încât nicio altă femeie nu-l mai putea atrage. Gura era atât de senzuală și cu un colorit atât de atrăgător, încât cu greu rezistase să n-o sărute în fiecare moment al întâlnirilor lor. Mâinile ei mici și delicate îl fascinau de-a dreptul.

Cerule!…

Totul îl fascina la ea.

La puțin timp după ce o cunoscuse, inteligența și umorul ei începuseră să-l atragă la fel de mult ca aspectul fizic.

Nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea. În plus, era sigur că n-o interesau banii lui, ca pe atâtea altele. Se îndrăgostise de ea în timpul vizionării primului film la care fuseseră împreună și era sigur că așa va rămâne întreaga lui viață.

Cu douăsprezece luni în urmă, când Annabelle îi aruncase inelul de logodnă în față și alesese să iasă din viața lui, doar mândria îl oprise s-o cheme înapoi.

În perioda care urmase se ocupase și mai mult de compania lui, încercând să și-o scoată din suflet și din minte pe femeia care alesese cariera, în locul lui.

O întâlnise apoi pe Caroline și sperase ca ea să-l facă să uite cu totul de Annabelle.

Acum, însă, după ce o revăzuse pe fosta lui logodnică, își dăduse seama imediat că nimic și nimeni n-ar putea vreodată să-l facă să nu mai viseze la ea.

De altfel, îi spusese întotdeauna Carolinei că nu intenționa să se căsătorească și aceasta îi replicase că nici ea nu era interesată de o astfel de complicație și că era mulțumită de relația lor, așa cum era. Fiecare dintre ei era liber să se întâlnească, oricând, cu altcineva și niciunul nu considera necesar să pună vreo întrebare.

În momentul în care o chemase, însă, în biroul lui din Phoenix, pentru a o anunța că pleca la Salt Lake pentru o perioadă nedeterminată, Caroline începuse să plângă și-i mărturisise că, de fapt, fusese întotdeauna, foarte îndrăgostită de el și că nu putea suporta acum această despărțire. Îl acuzase chiar că n-o iubise niciodată și că nu-i ceruse să meargă cu el la Salt Lake.

Dacă ar fi simțit mai devreme că ea începe să se lege atât de mult de el, ar fi făcut probabil în așa fel încât să se despartă mai de mult, dar fusese mult prea înecat în durerea provocată de despărțirea de Annabelle, pentru a fi putut observa sentimentele Carolinei.

Se văzuse, astfel, nevoit să-i mărturisească faptul că era îndrăgostit de o altă femeie și asta de foarte multă vreme…

O rănise pe Caroline și regreta, dar ar fi fost și mai rău, pentru amândoi, dacă nu i-ar fi spus adevărul, măcar în ceasul al doisprezecelea.

În circumstanțele existente, totuși, separarea fusese cea mai bună soluție. Știa că va suferi, dar spera să-l ierte și să-și vadă în continuare de viața ei.

În ceea ce-l privea, n-ar mai fi putut ascunde ce se întâmpla în sufletul lui, nici față de el nici față de altcineva.

Annabelle era toată viața lui. Dacă soarta îl va ajuta, va fi din nou cu ea.

Și adevăratul motiv al sosirii sale aici, era ea. Deși departamentul companiei lui din Salt Lake era serios afectat, nu s-ar fi grăbit așa să vină dacă Annabelle nu era în această localitate. Imediat ce fusese anunțat de problemele intervenite aici, se gândise să vină personal să vadă ce se întâmplă, dar asta doar pentru a o putea întâlni pe ea.

Îl căutase, așadar, pe unul dintre prietenii lor comuni de la poliția din Phoenix, care-i spusese unde se angajase Annabelle în Salt Lake, astfel că nu-i fusese deloc greu să dea de ea. În avion, îi venise ideea s-o contacteze pe motiv că ține neapărat ca ea să se ocupe de cazul lui.

O iubise întotdeauna cu disperare și acum era sigur că așa va fi mereu.

Indiferent cât de mult timp va trebui să lupte pentru ea, Annabelle îi va fi într-o bună zi soție.

Și dacă ei îi făcea bine să aibă o slujbă atât de periculoasă, el nu se va mai opune. Nu se va mai gândi la asta. Important era să fie din nou împreună.

Simplul fapt că îi ceruse să se ocupe de problemele companiei lui, înseamnă că se schimbase foarte mult după despărțirea lor. Acum înțelegea, în sfârșit, că dacă slujba ei o făcea fericită, nu-i putea impune să renunțe la ea.

Dar faptul că o vroia înapoi nu însemna că o va putea avea în mod sigur, își spuse el.

Era un an întreg care stătea între ei. Poate nu va fi chiar atât de ușor s-o convingă să se întoarcă la el. Oricum, trebuia să fie atent să nu mai greșească din nou, pentru că nimic altceva nu mai avea importanță, cu adevărat, pentru el.

Când ajunse la locul de întâlnire, inspiră cu nesaț aerul proaspăt de munte și avu dintr-o dată sentimentul că lucrurile vor fi în favoarea lui.

Apoi, văzând-o parcând în fața restaurantului Dairy Freeze, Rand zâmbi, mulțumit.

Localul părea un loc ideal pentru elanuri adolescentine, se gândi el și intră înăuntru, unde Annabelle se și așezase la una dintre mesele cu vedere spre ușă.

– Am comandat deja pentru amândoi, spuse ea, imediat ce-l văzu pe Rand așezându-se în fața ei. Două bucăți de șuncă prăjită, cartofi franțuzești și ciocolată caldă.

– Mă bucur să văd că îți amintești, replică el. Eu n-am uitat absolut nimic din tot ce am trăit împreună.

– Rand? îi spuse ea pe un ton plin de reproș. Putem vorbi despre problemele companiei tale? Unicul motiv pentru care ne-am întâlnit acum e să descoperim împreună cine sabotează afacerea ta și să-i oprim. Știu cât de mult înseamnă pentru tine această companie pe care ai moștenit-o de la tatăl tău, și de asta am acceptat să te ajut.

– Ai dreptate. L-am apreciat foarte mult. Când l-am pierdut, cu doi ani în urmă, am simțit că m-am despărțit de cel mai bun prieten al meu. Unul dintre motivele pentru care te-am vrut pe

tine pentru rezolvarea acestui caz a fost și acela că tu ești capabilă să înțelegi foarte bine lucrurile, nu doar să le execuți; am simțit că putem comunica în foarte multe privințe, încă de la prima noastră întâlnire. Ești unică. Nicio altă femeie nu m-ar putea atrage mai mult.

Annabelle sorbi de câteva ori din cola pe care o comandase și care tocmai le fusese adusă, după care răspunse cu fermitate:

– Cred că e mai bine să lăsăm trecutul la o parte, Rand. Trebuie să rezolvăm cât mai repede cu putință problemele cu care se confruntă acum compania ta.

Dacă ne pierdem timpul vorbind despre un trecut care, oricum, nu se va mai întoarce niciodată, vom întârzia inadmisibil de mult găsirea infractorului și vei înregistra pierderi din ce în ce mai mari. Nu cred că îți dorești asta, comentă Annabelle, sperând să pună capăt discuțiilor care-i răsuceau și mai mult cuțitul în rană.

Așadar, trecutul era mult prea dureros pentru ea pentru a-și mai aminti de el… E tot ceea ce aveam nevoie să știu, se gândi Rand.

– Când am ajuns aici, continuă Annabelle, mi-am adus aminte că am ceva foarte important de făcut în oraș, așa că propun să rămâi să-ți iei prânzul liniștit, după care te aștept la mine acasă într-o oră.

Cred că mai știi adresa mea, nu?

– Bine, atunci voi fi la tine peste o oră, încuviință Rand, în timp ce Annabelle se îndepărtă.

După ce făcu însă câțiva pași, tânăra se întoarse și spuse zâmbind:

– Când vei pleca de aici, ai grijă cum cobori panta. Toată lumea știe cât de periculos e pasul Parley. E supranumit și Pasul Morții…

Rand simți că i se taie respirația:

– Mulțumesc pentru informație, iubito. E foarte drăguț din partea ta că mi-ai spus, replică el cu un zâmbet forțat.

– E normal să-mi fac probleme… Am citit în ,, Today's Fortune" că de când nu te-am văzut ești mai bogat cu zece mii de dolari…

Ești cel mai înstărit client pe care l-am avut vreodată… Nu vreau să te pierd.

Mă aștept să-mi dai un onorariu destul de consistent, așa că voi putea în sfârșit să plec la Florida, în ianuarie următor. Pe mai târziu, adăugă ea și se grăbi să plece.

Gura ei surâzându-i îl mai obseda încă, în momentul în care coborî spre oraș.

Trecuse un an de când n-o văzuse, dar nu se schimbase deloc. Ba mai mult, devenise și mai atractivă. Merita să lupte s-o recâștige.

Coborând muntele în timp ce se gândea la toate aceste lucruri, Rand se simți ca și cum ar fi avut aripi. Peste doar câteva minute va fi singur cu ea. Inima îi bătea ca și cum ar fi fost un adolescent la prima întâlnire.

Nu se va mai despărți de ea niciodată.

***

Odată ajunsă în oraș, Annabelle trecu pe la sediul poliției, pentru a lăsa niște documente.

Constatase însă că era extrem de emoționată de întâlnirea cu fostul ei logodnic și nu-și putea stăpâni sentimentele.

Gândul că va fi singură cu Rand o făcea să-i bată inima cu putere.

Astfel, porni spre casă gândindu-se doar la momentele pe care le va petrece alături de el.

Când se apropie însă, auzi alarma de la intrare. Probabil Rand, ajungând înaintea ei, încerca să deschidă ușa.

Din cauza acestei alarme, prietenii care doreau s-o viziteze îi dădeau mai întâi un telefon. Vecinii se obișnuiseră deja, deși la început fuseseră pe cale să facă atac de cord, cu toții. Va trebui s-o desființeze, se gândi Annabelle, dar câtă vreme era singură, ezita. O scăpa de multe neplăceri, cum fusese de pildă vizita neanunțată a lui Gerard, în miez de noapte. În momentul în care se declanșase soneria, fusese atât de surprins și de rușinat că trezise toți locatarii din jur, încât plecase, de teamă să nu-l mustruluiască cineva. A doua zi , la serviciu, îi spusese că, dacă se temea în asemenea hal să nu intre cineva peste ea, mai bine ar plăti un polițist să stea de gardă în fața porții.

În clipa în care se apropie și mai mult de casă, tânăra îl văzu

pe Rand sprijinit de unul dintre pereți.

Statura lui înaltă și puternică, o făcu să aibă un frison de emoție pe șira spinării. Era cea mai desăvârșită imagine a atracției masculine. În mod sigur, n-ar putea dori mai mult niciun alt bărbat.

Capitolul 3

Rand începu să râdă de cum o văzu. Sirena îl amuzase teribil. Nu-și amintea să mai fi râs astfel de când îl părăsise Annabelle.

Viața cu ea era întotdeauna plină de surprize, se gândi Rand, cu inima plină de iubire pentru tânăra care intrase cu un an în urmă în viața lui și-l schimbase complet.

– Mă primești în casă? râse el amuzat, făcându-i cu ochiul.

Ar fi vrut s-o îmbrățișeze și s-o sărute imediat ce se apropie de el, dar bineînțeles, n-o făcu.

Annabelle vârî cheia în broască și în acel moment sunetul alarmei se dezactivă.

– Bineînțeles, urmează-mă, răspunse ea și intră în holul spațios, apoi în sufragerie.

Pe masa din mijlocul camerei trona un computer și o imprimantă.

Rand își roti ochii în jur, pentru a descoperi sanctuarul fetei

pe care o iubea atât de mult. Dorise întotdeauna să vadă casa ei. Să vadă lucrurile pe care le atingea zi de zi, să vadă atmosfera în care trăia și, probabil, visa la el.

Ca o păpușă perfect proporționată, corpul mic și zvelt al Annabellei se mișcă de colo-colo cu grație prin cameră, aranjând câteva lucruri, după care îl întrebă cu amabilitate:

– Vrei o cafea? Sau un sifon?

– Nu voi refuza o cola, dacă ai, răspunse el, continuând s-o cerceteze din cap până-n picioare.

Apoi, se așeză în fața computerului așezat pe masă și zâmbi îngăduitor, pentru că acesta era o marcă mult inferioară computerelor produse de firma lui.

– Faci și tu parte dintre cei care îmi sabotează firma? surâse el, amuzat de propria-i glumă.

– Am și un Dunbarton, nu-ți face griji, răspunse Annabelle, în biroul meu. Pe ăsta l-am primit cadou cu ceva timp în urmă de la o firmă cu care am colaborat, dar recunosc că mi-a venit să-l arunc, într-una din zilele trecute.

– CyberMedia e o firmă fără prea mare valoare. Folosesc materiale inferioare, chiar era cazul să-l arunci cât colo.

– Hai să lăsăm asta și să vorbim despre cazul tău. Poți să-mi spui ceva ce ne-ar putea ajuta? Gândește-te la asta, e important.

Rand o privi puțin dezamăgit, pentru că nu se așteptase să treacă direct la subiect. Sperase că vor face mai înainte turul casei și că vor avea discuții mai particulare, dar constata că n-avea nicio șansă, cel puțin pentru moment.

– Nu, doar că am primit niște reclamații ale unor utilizatori.

– Când ai primit prima reclamație de acest fel? întrebă ea, atentă la toate detaliile.

Rand se simți dintr-o dată ca și cum s-ar fi aflat la sediul poliției. Nu avea însă de ales… Trebuia să colaboreze. Atât de dragul firmei, cât și, mai ales, de dragul relației lor, care trebuia să meargă în sensul dorit de el. Avea nevoie de foarte multă abilitate. Orice pas greșit l-ar putea costa.

– Cu o săptămână în urmă, dar n-am putut să vin aici până alaltăieri. Poate ar fi fost necesar să mă mișc mai repede, comentă el, dar nu mi-am dat seama de asta de la început.

– De ce ai așteptat atât de mult? îl întrebă Annabelle pe un ton mustrător, alungindu-și gâtul în direcția lui.

Pentru că a trebuit să-mi închei întâi niște afaceri, pentru a mă putea gândi doar la tine, iubito, ar fi vrut el să-i spună, după care s-o cuprindă în brațe și s-o strângă cu putere la piept.

– Directorul meu a sperat că va putea rezolva singur problemele, fără amestecul meu. Când și-a dat seama că e depășit de situație, mi-a cerut ajutorul. Fusese și el convins că nu va fi nevoie să intervin.

– Eu am auzit câte ceva, dar pentru că lucram la un alt caz, nu m-am implicat în aceste probleme, îl anunță Annabelle.

– Să vedem ce ai auzit.

Annabelle îi înmână unul dintre ziarele aflate pe marginea mesei, cu un articol despre câțiva tineri hackeri…

După câteva minute, Rand termină de citit articolul despre

dispariția lui Bryan Ludlow, dar nu văzu legătura dintre acesta și problemele lui.

De fapt, nu se putea concentra decât asupra corpului femeii care-i lipsise atât de mult și pe care vroia cu ardoare s-o strângă în brațe.

Annabelle se așeză pe scaunul din fața lui.

– Ceea ce n-ai putut afla desigur din ziar, e că Trina Martin, prietena lui Bryan, mi-a telefonat să-mi spună că ea bănuiește că în spatele acestei afaceri e chiar Bryan, și m-a rugat să mă ocup eu de acest caz, fără a amesteca poliția pentru găsirea prietenului ei.

Annabelle se vedea, cât de colo, era foarte mândră că făcea parte din compania lui Roman Lufka și avea și de ce, își spuse Rand. Cu un an în urmă, n-ar fi putut înțelege aceste lucruri. Cu un an în urmă, o iubea cu o dragoste prea posesivă. Fusese nebun, să renunțe la ea. Niciodată, însă, nu e prea târziu să încerci să repari o greșeală, iar el trebuia să reușească să și-o apropie din nou pe Annabelle. Anul care se scursese fără ea fusese un adevărat coșmar.

Lucrurile se vor schimba. De aceea era acum aici. În plus, lucrând cu ea, o aprecia și mai mult. Era extrem de bine pregătită pentru profesia pe care o făcea și, în plus, era pasionată de munca ei.

– Cred că sistemul de securitate propus de tine nu e destul de eficace, Rand, și asta pentru că îți închipui că ești cea mai tare minte din lume. S-a văzut, acum, că e nevoie să realizezi că forța

companiei tale incită destule spirite care se încăpățânează s-o doboare, și cum nu te-ai gândit înainte la asta, nici nu le-a fost prea greu să găsească modalitatea de a-ți face rău.

– Da, sigur că va trebui să schimb niște lucruri de acum încolo, replică el, încercând să nu ia în seamă tonul ironic cu care-i vorbise fosta lui logodnică. Cu ajutorul tău, voi reuși în mod sigur să realizez ceea ce n-am realizat până acum, îi surâse el, cu cel mai atractiv zâmbet din arsenal.

Ca și cum ar fi vrut să întărească cele spuse, Rand își așeză ușor mâna pe brațul ei.

Annabelle păru să-și fi pierdut brusc glasul în urma gestului lui, pentru că deschise gura să spună ceva, dar nu reuși să scoată niciun sunet.

Părea extrem de emoționată și Rand zâmbi cu duioșie… Atracția chimică dintre două persoane nu dispare niciodată, se gândi el și sprânțele că va reuși în cele din urmă s-o facă pe Annabelle mireasa lui, renăscură cu și mai multă putere.

– Oricum, spuse ea pentru a elimina tensiunea dintre ei, nu putem trage deocamdată niciun fel de concluzii. Bryan poate fi doar un complice, sau chiar poate nu e implicat deloc în această fraudă. Rămâne de văzut. Deocamdată, tot ce trebuie să avem în vedere e să nu ne pripim niciun moment, în niciuna dintre acțiunile pe care le vom întreprinde.

– Am încredere în tine, Annabelle, răspunse el și-i luă mâinile în ale lui, strângându-le cu căldură.

– Rand! îl certă ea, retrăgându-și mâinile, după care continuă

pe un ton profesional. Trebuie să-ți spun că probabil tehnicianul serverului de la compania ta de aici e implicat cu vârf și îndesat în această fraudă. Cineva din companie e în mod sigur vinovat de divulgarea parolei care l-a ajutat pe Bryan să intre în computerele utilizatorilor.

Annabelle avea dreptate, își spuse el, probabil era implicat chiar cineva din interiorul companiei în această problemă, deși avusese întotdeauna foarte mare încredere în angajații lui. Oricum, continuă el să reflecteze, ea avea deja un plan de bătaie pe care nici FBI-ul nu l-ar fi putut încropi într-un timp atât de scurt, se gândi Rand, cu o admirație care creștea tot mai mult.

– Îți mulțumesc că ai acceptat să mă ajuți, Annabelle. Sper că vom reuși să rezolvăm acest incident împreună… Vom sărbători apoi reușita, într-un mod cu totul și cu totul special, îi spuse el, cu ochii scânteind.

– Da, să lăsăm asta acum, o să-mi mulțumești după ce vom învinge, într-adevăr. Cred însă că dacă Bryan a fost cel care a descoperit parola, reușind astfel să provoace toate aceste inconveniente, a fost probabil ajutat de cineva din interiorul companiei, care i-a furnizat datele necesare. Repet asta, pentru că nu trebuie să ne scape nimic din vedere.

Rand privi o clipă undeva, în fața lui, gânditor.

Annabelle îl cercetă lung, cu coada ochiului.

Era un bărbat foarte atractiv și inteligent. Nu era de mirare că ajunsese atât de sus în profesia lui, reflectă ea, surprinsă că deși nu-l văzuse atât de mult timp, era la fel de atrasă de el,

ca-ntotdeauna.

De ce nu avuseseră mai multă răbdare unul cu celălalt, poate ar fi fost posibil un compromis. Poate…

Oh, Doamne, ce-i trecea acum prin cap?

– Am pierdut deja o mulțime de clienți în această zonă, spuse Rand. Dacă situația se va înrăutăți, îmi voi pierde întreaga credibilitate, în Salt Lake și nu numai, astfel că îți voi da tot sprijinul de care vei avea nevoie.

– Da, e adevărat, va trebui să acționăm cât mai repede cu putință, insistă Annabelle, uitându-se undeva deasupra lui, preocupată de zecile de idei contradictorii care-i treceau acum prin minte.

– Exact, replică el. Eu sunt gata pentru orice, răspunse Rand, trecându-și mâinile prin părul bogat și privind-o printre gene.

– Voi începe cu interogarea tehnicianului de la compania ta, îl anunță Annabelle, aranjându-și o șuviță care-i cădea mereu pe frunte și prefăcându-se că nu observase tonul lui insinuant.

În ciuda așteptărilor tinerei, Rand nu mai făcu niciun comentariu în acest sens.

– Rand, continuă Annabelle, privindu-l insistent cu ochii ei de felină îngustați foarte mult, asemenea unui pictor care se pregătește să prindă ceva pe un portret… Aseară, pe la ora unsprezece, am sunat la firma ta, la departamentul care ar trebui să furnizeze servicii douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Am vrut să văd cum stau lucrurile acolo. Când am revenit, pe la trei dimineața, mi s-a spus că sunt de serviciu doar doi

tehnicieni, la acea oră. Dacă lucrurile vor continua astfel, să nu te miri dacă vei avea permanent, probleme.

– Da, admise el, voi vorbi chiar astăzi cu managerul meu.

– La ora patru, când am sunat din nou, mai rămăsese doar un singur tehnician, pentru toată rețeaua…

Annabelle scoase din buzunar un reportofon și-l puse pe masă.

– Ascultă asta, adăugă ea.

După doar câteva minute de ascultare, Rand realiză că nicio companie, oricât de mică, n-ar putea supraviețui cu un astfel de angajat tehnic. Îi furnizase atâtea date, răspunzând la întrebările ei, încât dacă Annabelle n-ar fi lucrat pentru el și ar fi fost în schimb un hacker ca atâția alții, paguba deja avută s-ar fi extins văzând cu ochii.

-Cerule, Annabelle!… Ești genială…Ești… incredibilă, spuse el și întinse mâna să închidă reportofonul. Annabelle i-o luase înainte, însă, cu câteva secunde, astfel că mâna lui se suprapuse peste degetele ei. Le simți tremurând.

Oricât de mult încerca să braveze și să-l respingă, un lucru era sigur: îl dorea.

– Să mai amânăm trasul concluziilor, răspunse ea șoväind, emoționată, de atingerea lui. Această persoană poate fi un complice… Pe de altă parte, poate n-are niciun amestec în toată povestea noastră și altcineva, la care nu ne gândim, încă, a făcut toată tărășenia.

– Voi lua caseta pentru a i-o da șefului departamentului

tehnic, continuă Rand.

– Mai gândește-te… Poate nu e cazul să-l implici… În momentul de față, e mai bine să ne gândim că oricine din compania ta ar putea avea o parte din vină.

După câteva momente, Annabelle scoase o altă casetă din buzunar și, punând-o la reportofon în locul celei vechi, îi spuse lui Rand, deosebit de concentrată:

– Ascultă acum asta… La ora cinci, când am sunat din nou la linia ta permanentă, mi-a răspuns o voce de adolescent… Era foarte bine informat cu toate detaliile legate de serviciul tehnic al companiei tale și mi-a răspuns cu multă competență la toate întrebările. Acesta cred că era Bryan. Ascultă…

Rand ascultă uimit, totul, până la capăt, fără să facă nicio mișcare. După ce Annabelle închise reportofonul, îi spuse cu multă hotărâre în glas:

– Trebuie s-o suni pe Trina.

– Gând la gând cu bucurie, răspunse Annabelle, cu un surâs ironic în colțul gurii.

O voi suna chiar acum, de la telefonul fix, din bucătărie. Cred că e la școală, acum.

După asta, Annabelle luă reportofonul și ieși din cameră.

După câteva minute, Rand o auzi spunând emoționată:

– Bună ziua, sunt domnișoara Smith. Aș vrea să vorbesc cu Trina Martin. Mi-a lăsat un mesaj prin care îmi cere niște informații cu privire la programul clubului de poezie. O puteți chema la telefon, vă rog?

Rand intră în bucătărie, foarte amuzat.

– Domnișoara Smith? întrebă el șoptit.

– Mulțumesc, aștept, continuă Annabelle convorbirea telefonică.

– Pot să iau un măr? întrebă el din nou, pe același ton.

Annabelle îi făcu un semn spre frigider, apoi se întoarse din nou spre telefon, pregătindu-se să deschidă reportofonul.

Cum la celălalt capăt al firului nu se auzea încă nimic, se întoarse din nou spre Rand.

Dacă cineva i-ar fi spus cu o lună în urmă că Rand va locui în casa ei și va umbla ca la el acasă prin bucătăria ei, ar fi spus cu siguranță că era cea mai mare inepție din lume.

– Alo, domnișoara Smith? se auzi de la capătul celălalt al firului.

– Bună, Trina, sunt de fapt Annabelle Forrester. Nu rosti, însă numele meu, bine?

– Ah, am înțeles, răspunse Trina, surprinsă.

Rand veni lângă telefon și Annabelle schimbă receptorul în cealaltă mână, pentru a-i permite și lui să asculte convorbirea.

– Îți voi pune o casetă și te rog să-mi spui dacă recunoști vocea. Bine?

– Da.

După terminarea casetei, Annabelle închise reportofonul și duse din nou receptorul la ureche.

– Ce spui, Trina?

– Era vocea lui Bryan, șopti Trina. L-aș recunoaște dintr-un

milion de persoane.

– Ești sigură?

Rand puse o mână pe umărul ei.

N-ar fi trebuit să facă asta, își spuse Annabelle. Prea multe emoții pe capul meu, e greu să rezist.

– Da, răspunse fata. Cum ați reușit să vorbiți cu el? Se auzea și un câine acolo, dar el n-are câine… Unde e?

– – Îți voi explica totul când te voi suna data viitoare, răspunse Annabelle, scuturându-și umărul, pentru a scăpa de atingerea lui Rand. Dacă vei avea vreo veste despre Bryan, lasă un mesaj la agenție. Îl voi primi imediat.

– Am înțeles. Sunteți formidabilă.

– Vom vedea asta, spuse ea repede, pentru că Rand continua s-o țină de umăr, ceea ce o făcu să-și cam piardă respirația. Întoarce-te în clasă, înainte ca cineva să înceapă să bănuiască ceva.

– Bine, ne vom auzi curând.

Imediat ce termină convorbirea, Annabelle se duse țintă în sufragerie, nerăbdătoare să fie cât mai departe de Rand. Emoțiile pe care i le provocase aproape o sufocaseră, așa că se lăsă să cadă pe primul scaun lângă care ajunse.

– E din ce în ce mai clar, spuse ea. Bryan, rănit de discuțiile și de neînțelegerile din familie, ca cei mai mulți dintre adolescenți, a vrut să se răzbune făcând o faptă reprobabilă, care să submineze cariera politică a tatălui lui. Dacă poliția va începe să-l caute și numele lui va umple jurnalele, se cheamă că planul

i-a reușit. După o asemenea ispravă, guvernatorul va avea în mod sigur multe probleme de imagine.

– Văd că ești afectată, la gândul acestei posibilități.

– Bineînțeles, pentru că nu e un caz singular. Celebra neînțelegere dintre generații îi face pe mulți părinți să ajungă în situații nedorite și chiar periculoase. În plus, revolta copiilor e și ea, după cum se vede, la fel de periculoasă. Spre deosebire de alți adolescenți care încep să consume droguri, din spirit de frondă, sau să iasă cu fata pe care n-o dorește familia lui, Bryan, a cărui drog e desigur computerul, a săvârșit o crimă cu ramificații multiple și extrem de complicate.

– Dar dacă pur și simplu are o înclinație spre crimă?

– M-am gândit și eu la asta, dar Trina mi-a spus că nu e posibil, pentru că n-a avut, niciodată niciun fel de ieșire care s-o facă să se gândească la așa ceva. Nu e violent și, în plus, e o fire foarte deschisă, din câte mi-a spus ea. Îi pare rău pentru el și speră să-l găsim.

– E un adolescent scăpat de sub control într-un moment de criză, care, în ciuda a ceea ce ți-a spus Trina, e pe punctul să săvârșească o crimă informațională foarte gravă, așa că e sigur, trebuie să depunem toate eforturile pentru a-l găsi cât mai repede cu putință și a-l opri, comentă Rand, deosebit de serios.

– Da, sunt absolut de acord, răspunse Annabelle. Până vom avea și alte date ale problemei, voi acționa sub acoperirea de tehnician al firmei Dunbarton. Asta, doar în prima fază a investigației.

În acest moment, Annabelle se așteptase ca Rand să facă un comentariu. Acesta, însă, nu spuse nimic, ca și cum n-ar fi auzit cele spuse de ea.

– În felul acesta mă voi putea infiltra mai ușor printre persoanele care ar fi putut furniza parola, adăugă Annabelle. Apoi tăcu din nou, după care spuse cu un surâs sardonic, în timp ce vocea îi coborî foarte mult:

– Ai în vedere și ipoteza că vreuna dintre femeile din viața ta personală, pe care ai părăsit-o la un moment dat, ar fi putut plăti un hacker, ca să te ruineze?

– Ca de pildă, tu, nu? râse el cu poftă.

– Da, ar fi trebuit să mă suspectezi și pe mine, răspunse ea, fără să zâmbească.

– Ca să fiu foarte sincer, continuu să mă mir că ai acceptat să lucrezi pentru mine, spuse el, și adăugă după o pauză:

– Mă cunoști atât de puțin, Annabelle… Ai plecat prea repede din Phoenix.

Tânăra își plecă pleoapele, șocată de această remarcă a lui…

Cum putea să-i spună asta? Chiar nu realizase câtă durere avusese în suflet în momentul în care plecase fără să se mai uite înapoi?

El n-a vrut niciodată un partener egal… N-a vrut să admită că, deși îl iubise atât de mult, nu putuse să se abandoneze cu totul acestei iubiri, pierzându-și propria identitate și uitând de orice altceva, în afară de el.

Acum, încerca s-o facă să simtă că fusese singura vinovată de

ruptura dintre ei.

Nu-l lăsa să-ți facă asta, își spuse ea, nu-i mai permite să vorbească despre altceva, în afara problemelor legate de caz.

– Să revenim la oile noastre, Rand, pentru că e foarte important ce se întâmplă cu compania ta. Ești aproape în afara oricărei siguranțe. E de necrezut cum ai lăsat astfel lucrurile.

– Am înțeles asta acum, Annabelle, și voi lua toate măsurile necesare. Crezi că ar trebui s-o întâlnim pe Trina? Poate mai aflăm câte ceva de la ea.

– Roman vrea ca, deocamdată, să nu riscăm o întâlnire. Mi-a propus să țin, pentru moment, legătura cu ea doar prin intermediul telefonului, răspunse Annabelle și își dădu seama că se întâmplase exact ce se temuse mai mult: adora să lucreze cu el… Adora să-l asculte și să-l privească, iar faptul că Rand se comporta în casa ei cu degajarea cu care te comporți în propria casă, o emoționa permanent.

Toate acestea, însă, trebuie să se sfârșească. Nu mai putea continua această agonie mult timp… Va trebui să rezolve acest caz într-un timp record. În felul acesta, peste doar câteva zile, nu mai aveau de ce să se întâlnească.

„Rămâi cu cariera ta!… Dar nu te aștepta s-auzi de funeraliile mele, iubito!" îi răsunară în minte cuvintele spuse de el în urmă cu un an, înainte ca ușa să se închidă cu putere în urma ei.

– Annabelle?…

Vocea lui o întoarse brusc din amintirile agonizante, exact la timp pentru a întrerupe cursul lacrimilor care se pregăteau să-i

invadeze ochii.

Relația dintre ei fusese la început atât de sălbatică, atât de minunat de ieșită de sub control… Nimic din toată înfățișarea lui de acum n-ar fi putut-o face să creadă că e în stare de un astfel de comportament romantic și pasional.

– M-ar ajuta foarte mult dacă mi-ai putea furniza o listă a tuturor angajaților actuali din această zonă, ca și a celor care au lucrat pentru compania ta din Salt Lake încă de la înființare, declară ea, revenindu-și.

– Da, am așa ceva în bagajul meu de la hotel. Ți le voi da. Pe urmă, în timp ce tu vei fi ocupată la serverul central, eu voi încerca să preiau linia dezafectată de Bryan.

– Va fi dificil să faci asta de la hotel, replică Annabelle.

– Da. Cum tu ai toată această aparatură modernă… aș putea să aduc aici toate documentele pe care le am la mine și să folosim casa ta ca bază principală, în perioada în care voi sta aici.

– Ce? întrebă ea, realizând în același timp că dacă n-ar fi fost așezată, s-ar fi prăbușit, în acel moment.

– Cred că ar fi cea mai bună soluție, Annabelle. Asta te va ajuta și mai mult în ideea ta de a lucra sub acoperire. Pe urmă, vei putea folosi și tu camera mea de hotel, atunci când această soluție ți-ar fi mai eficientă sau mai comodă.

Ea încuviință în cele din urmă, dându-și seama că Rand avea dreptate. Oricum, dacă Bryan era făptașul, cazul se va rezolva foarte repede și Rand va pleca la Phoenix, astfel că nu va mai fi nevoită să-l întâlnească, își repetă în gând pentru a mia oară

Annabelle, ca și cum ar fi vrut să se convingă mai bine pe sine însăși că lucrurile vor sta astfel.

– Da, e o idee foarte practică, spuse ea.

– Mă bucur că ești de acord. În același timp, voi cere încă un rând de chei de la camera mea din hotel, astfel că vei putea merge acolo ori de câte ori crezi că e mai bine să dai un telefon de care trebuie să fii sigură că nu e interceptat sau să te întâlnești cu cineva pentru cercetările tale, fără a fi nevoită să dezvălui adresa la care locuiești.

Rand făcu apoi o pauză, în care surâse atât de poznaș, încât Annabelle fu sigură că-i venise în minte o idee stranie:

– Aș vrea să mă pot transforma într-un fluture de noapte și să intru pe fereastră în timp ce stai de vorbă cu managerul meu. Mor de curiozitate să văd cum rezistă farmecului tău, când va fi singur cu tine la serverul central, spuse Rand, după care izbucni într-un râs extrem de amuzat.

– Mai bine că nu poți să faci asta, cred, îl tachină Annabelle și pentru a scăpa măcar câteva clipe de apropierea lui, se duse la bucătărie și se întoarse cu un rând de chei, pe care i le înmână lui Rand pentru a putea folosi și el casa ei ori de câte ori avea nevoie să aducă sau să ia documente legate de cazul pentru care lucrau.

– Ia-le, spuse ea și îi întinse lui Rand cheile, astfel ca el să nu îi poată atinge degetele. Sunt de la ușa de la intrare.

Rand luă cheile, dar nu făcu niciun pas spre ieșire.

– Haide, ce mai aștepți? întrebă Annabelle, pe un ton voit dur

și hotărât.

– Chiar trebuie să plec? mormăi Rand, nemulțumit.

Încercând să-și compună o expresie cât mai uimită de această întrebare a lui, Annabelle răspunse privindu-l în ochi:

– Nu înțeleg de ce ai întrebat asta.

– Pe dracu, nu înțelegi, zâmbi el forțat.

– E-n regulă, Rand, ne vedem mai târziu, se grăbi ea să-l conducă spre ușa de la ieșire, simțind că nu mai putea îndura tensiunea pe care i-o provoca apropierea lui.

Imediat ce închise, însă, ușa după el, luă un binoclu pe care i-l făcuse cadou Roman de ziua ei și alergă la fereastra de la bucătărie, de unde îl privi cu atenție pe fostul ei logodnic, îndepărtându-se pe motocicleta cu care venise.

Râdea? se întrebă Annabelle, stupefiată, uitându-se cu și mai multă atenție.

Da, râdea!

Se simțea victorios, desigur, concluzionă Annabelle, furioasă.

N-avea însă timp pentru a se gândi la astfel de lucruri, își spuse ea, punând binoclul la loc. Presupunând că Howard nu pleca acasă până la patru și jumătate, mai avea exact o oră pentru a sta de vorbă cu el.

Peste douăzeci și cinci de minute, Annabelle parcă în fața firmei Dunbarton și-l sună imediat, pe Gerard pentru a-i spune că regreta nespus că nu putea lua cina cu el, dar îl ruga s-o ajute în cazul fraudelor de la compania lui Rand.

Amabil ca de obicei, Gerard acceptă cu plăcere și Annabelle

intră plină de speranță în clădirea faimosului concern.

Interviul cu Howard, tehnicianul firmei lui Rand, se desfășură chiar mai bine decât anticipase Annabelle, la început.

După ce vorbiră puțin despre o serie întreagă de lucruri legate de istoria computerelor, Annabelle trecu testul de tehnician fără nicio eroare. Asta, în primul rând, pentru că Gerard, a cărui prezență o solicitase, îi pusese mereu întrebări care o duceau, vrând-nevrând, spre rezultatul optim.

După ce văzu și scrisorile de recomandare de la firmele la care lucrase înainte, Howard îi ură bun venit în echipa Dunbarton, după care îi arătă locul de muncă și-i spuse că orele ei de program vor fi de la zece seara la șase dimineața, cu acordul ei, bineînțeles.

Bărbatul era un excelent profesionist și-i puse la îndemână toate informațiile de care avusese nevoie.

Când ajunse acasă, Rand, auzindu-i mașina, ieși imediat în capătul scărilor.

Când se apropie, simți un miros de mâncare atât de apetisant cum nu mai simțise de mult în casa ei.

– Mă bucur că te-ai descurcat în bucătăria mea, spuse ea râzând, dar vestea cea mai nemaipomenită e că am început munca la cazul tău și s-ar putea să avem rezultatul foarte curând. Dar cum ai venit până aici? întrebă ea, realizând că nu-i văzuse motocicleta.

– Cu o mașină pe care am închiriat-o azi. E parcată în fața casei.

– Ascultă, Rand, spuse Annabelle, foarte apăsat. Am impresia că îți cheltuiești forțele în altă direcție decât cea legată de problemele companiei tale, de aceea cred că e mai bine să terminăm totul cât mai repede posibil și să te întorci la Phoenix. Acum, mă duc să mă schimb, iar când mă voi întoarce, voi pune masa.

– E deja pusă, zâmbi Rand și Annabelle rămase o clipă cu ochii fixați pe buzele lui, aproape fără să-și dea seama.

– Ascultă asta în timp ce mă voi schimba spuse Annabelle, scoțând un reportofon din buzunarul vestei. Am înregistrat tot ce am vorbit cu Howard. Cred că te vei amuza, auzindu-mă în postura de tehnician.

Capitolul 4

Rand o urmări cu privirea, în timp ce se îndepărtă.

Annabelle arăta cu totul special în acea zi. Îmbrăcată în costumul de lucru, formele îi ieșeau mai puțin în evidență, dar grația cu care se mișca și părul mătăsos îi dădeau un aer aparte.

Rand deschise reportofonul și ascultă cu atenție discuția dintre Annabelle și tehnicianul lui.

– Vă mulțumesc că ați venit, domnișoară Black, dar pentru moment n-avem niciun post de tehnician, se auzi vocea lui Howard.

– Da, secretara mi-a spus și ea același lucru, răspunse Annabelle cu aplomb, dar am venit să vorbesc cu dumneavoastră. Am vrut să vă dau toate astea.

– Ce sunt astea?

– Niște cipuri în genul celor folosite de compania Cyber Media în ultimele douăsprezece luni. Sunt introduse în noile lor

computere pentru a le face mai puternice, deși sunt vândute la prețul dinainte. În felul acesta, au început să aibă foarte mult succes, astfel că au înregistrat vânzări uriașe, eliminând orice concurență. Nici măcar Dunbarton n-a vândut atât de multe computere în ultimele luni. Acum, să vă arăt un astfel de cip al companiei Dunbarton. Vă rog să le comparați și să-mi spuneți ce credeți.

– Nu știu… Mi se par la fel.

Rand strâmbă din nas … Howard dădea impresia unui idiot.

– Nu se poate să nu vă dați seama că cele de la Dunbarton sunt de o calitate net superioară. Astfel, deși sunt mai scumpe, în timp profitul este mai mare, pentru că nu se uzează. Am citit asta și într-un ziar de specialitate, când mă pregăteam să-mi dau licența ca inginer în informatică.

– Ești inginer în informatică? întrebă uimit Howard.

– Da, am scris asta în CV-ul meu, dar văd că n-ați avut timp să-l citiți. Sper ca într-o zi să am propria mea companie.

– Să vedem diferența, răzuindu-le cu o monedă.

Howard se auzi apoi râcâind, încercând astfel diferența dintre metale.

– Ai dreptate, domnișoară Black, al nostru e mult mai rezistent, spuse Howard pe un ton atât de mândru, ca și cum ar fi inventat roata, în acel moment.

Rand închise reportofonul și se uită amuzat spre Annabelle, care tocmai intra în încăpere.

– Nu e nevoie să mai ascult, pentru a-mi da seama că l-ai

învârtit pe degete, spuse el, râzând acum de-a binelea.

O dată în plus, fu nevoit să recunoască faptul că fosta lui logodnică era de o inteligență sclipitoare.

– Ai foarte multe talente, spuse Rand, privind-o cu admirație. L-ai făcut șah mat pe Howard.

– Venind din partea ta, e un compliment foarte mare, replică ea.

– De ce?

– Nu fi modest, Rand. Talentele tale te-au propulsat în fruntea uneia dintre cele mai importante companii de computere din țară. Noi, ceilalți, suntem doar niște pioni, prin comparație.

– Nu uita că sunt gata să-ți dau oricând o funcție de răspundere în fruntea acestei companii…

– Mă tem că dacă mă văd cu cineva zi de zi, nu mai sunt chiar atât de agreeată, răspunse Annabelle.

Rand zâmbi îngăduitor, pentru că ceva în adâncul sufletului îi spunea că va fi de acum încolo mereu în viața lui.

– Lista de care mi-ai spus că ai nevoie e pe bufetul din bucătărie, continuă Rand.

– Bun, replică ea, mulțumită.

– Putem mânca? întrebă Rand, zâmbind.

– Ah, da, mi-e o foame de lup și totul arată atât de apetisant…

Câteva minute, niciunul, nici celălalt, nu mai spuse nimic.

– N-am știut că te pricepi la gătit, spuse Annabelle, văzându-l pe Rand cufundat în tăcere.

– În liceu, în perioada în care mama mea era bolnavă de

cancer și nu se mai putea ocupa de gospodărie, eu am gătit pentru toată familia.

Annabelle se opri din mestecat și-l privi surprinsă.

– Nu mi-ai spus niciodată asta, replică ea, după ce își înghiți dumicatul.

– Poate pentru că m-am temut că nu vei mai face dragoste cu mine, știind că m-am ocupat de treburi… muierești… N-am vrut niciodată să fac vreo greșeală, cu tine.

Annabelle nu răspunse, și după câteva momente se ridică, strânse farfuriile goale și intră în bucătărie, pentru a le spăla.

Rand o urmă imediat.

– Biroul meu e la etaj, spuse Annabelle. Are și un pat destul de confortabil, așa că sper că te vei simți bine acolo.

– Condu-mă acolo, spuse Rand, nerăbdător.

– După ce termin de spălat vasele, răspunse Annabelle, cu fermitate.

– A, uitasem… Janet ți-a lăsat un mesaj telefonic. Vrea s-o contactezi urgent.

– Da?… întrebă ea, surprinsă. O voi suna înainte de a pleca la serviciu, în seara asta.

Rand tăcu, privind-o o clipă, preocupat. Cum nici ea nu mai spuse nimic, Rand își scotoci buzunarele, după care puse pe masă o pereche de chei:

– În cazul în care nu ți-am spus până acum… Stau la hotelul Temple View, camera douăzeci și cinci.

Când auzi bătaia în ușă, Annabelle se strâmbă nemulțumită și

trase pilota peste cap.

Nu putea fi Rand… El ar fi sunat, înainte de a veni…

Pusese pe ușa camerei hotelului inscripția cu „ Vă rog, nu deranjați!", pentru cazul în care camerista vroia să intre, așa că nu înțelegea cine putea fi.

Lucrase toată noaptea la sediul firmei Dunbarton și trecuseră doar vreo trei ore de când se urcase în pat, așa că nu putea să se trezească atât de devreme. În plus, o așteptau alte ore de muncă asiduă, având în vedere faptul că telefoanele nemulțumiților de serviciile firmei lui Rand se înmulțiseră. Îi plăcea să lucreze în firma lui Rand, dar trebuia să recunoască faptul că ceea ce avea de făcut, acum, pentru remedierile necesare în urma infracțiunilor comise, îi solicita întreaga energie.

Noaptea trecută vorbise între patru ochi cu mai mulți angajați ai firmei, dar cei mai mulți dintre ei nu fuseseră deloc cooperanți.

Întorcându-se la hotel, Annabelle își spuse că probabil nu fusese o idee prea bună să-i contacteze. Poate oamenii sunt deja tracasați de această problemă și nu mai aveau niciun chef să se implice și mai mult.

Bătaia din ușă continuă cu și mai multă insistență, după care se auziră câteva voci feminine.

Annabelle se ridică în capul oaselor, ascultând cu atenție…

Rand închiriase această cameră pentru o perioadă nedeterminată. Probabil era o greșeală, își spuse ea și se culcă la loc. Era absolut necesar să se mai odihnească puțin, altfel nu va fi în stare să continue în condiții fizice optime ceea ce avea de

făcut în acea zi. Și nu erau puține treburile incluse în agenda ei în dreptul zilei în curs.

N-avea chef să dea acum niciun fel de explicații, nimănui. De ce venise acolo, unde era Rand, ce legătură era între ei că stătea în camera lui, sau câte și mai câte? Era plină lumea de curioși. Își trase, așadar din nou pilota peste cap, dar exact în acel moment ușa se deschise și cineva aprinse lumina.

– Rand? Iubitule? se auzi, în surdină, o voce de femeie și Annabelle scoase capul, uimită. Rand îi spusese că nu mai avea nicio legătură acum, și că era disponibil pentru cercetările legate de caz douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. După cum se vedea prea bine, lucrurile stăteau cu totul altfel, de fapt.

O femeie tânără, de o frumusețe uimitoare, blondă, cu părul foarte lung, coborâtă parcă din poveștile fraților Grimm, o fixa uluită.

Era greu de spus, de altfel, care dintre ele era mai mirată, în acele momente, astfel că rămaseră câteva clipe uitându-se una la cealaltă, încremenite.

Nou-sosita, își roti pe urmă, ochii prin cameră și apoi rămase cu privirea pe tricoul pe care-l îmbrăcase Annabelle în loc de cămașă de noapte. Era a lui Rand.

Fusese atât de obosită când ajunsese la hotel, încât nu mai avusese niciun chef să-și desfacă bagajul ei și-și pusese unul dintre tricourile lui , pe care le văzu deasupra valizei deschise pe celălalt pat. Îl trăsese repede pe ea și-și aruncase hainele pe covor.

Pe de altă parte, unul dintre costumele fostului ei logodnic zăcea în neorânduială pe unul dintre scaunele de lângă pat.

Annabelle nu dormise niciodată în aceeași cameră cu Rand și nici nu se gândise vreodată că cineva ar putea s-o suspecteze că ar fi făcut asta, dar acum obrajii i se înroșiră cu putere la gândul că femeia care rămase în picioare, analizând-o cu atenție, își imagina evident, că Rand și cu ea își petrecuseră noaptea împreună.

– Unde e Rand? întrebă blonda, pe un ton ca de mamă vitregă, dar Annabelle nu putu s-o condamne pentru furia care o cuprinsese.

Dacă femeia îl numise pe Rand „iubitule", își dădea seama cât de dureroasă era situația de față pentru ea.

Dacă Annabelle ar fi fost acum în locul ei, probabil ar fi făcut un atac de cord și cineva ar fi trebuit să sune urgent la salvare. Nu era o situație pe care să ți-o dorești, nici măcar o dată în viață. Cine spune că trebuie să ai sânge-rece într-o astfel de confruntare, nici măcar nu-și poate imagina câte valuri de ape reci și calde îți inundă tot trupul, în doar câteva secunde.

Rand e la serviciu, bâigui Annabelle, ridicându-se în capul oaselor.

– Înțeleg… Sper că nu e… ceea ce pare… domnișoară…

– Nu, n-a fost niciodată între mine și Rand. Pot să-ți explic… Situația e mult mai banală decât pare, astfel că nu trebuie să-ți pierzi cumpătul.

– Bine, s-auzim, spuse femeia, rezemându-se de marginea mesei, în timp ce Annabelle se văzu nevoită să recunoască

frumusețea formelor trupului ei zvelt.

Rand nu-i spusese nimic despre viața lui personală, astfel că Annabelle se întrebă dacă femeia din fața ei știa de ce venise el la Salt Lake.

În orice caz, un lucru era foarte clar. Rand nu se așteptase ca ea să-l viziteze, deși erau probabil logodiți. Suferința și paloarea de pe fața femeii nu lăsa loc de niciun fel de îndoială: relația era serioasă. De ce n-o informase și pe ea cum stăteau lucrurile?

De ce nu-i spusese că-i permisese să folosească această cameră pentru a-l induce în eroare pe Bryan și pe complicii lui?

– Eu sunt o colaboratoare a domnului Dunbarton, domnișoară. Azi-dimineață am fost prea obosită să mă mai duc acasă, undeva la ieșirea din oraș și domnul Dunbarton mi-a spus că pot folosi camera lui, pentru că el, oricum, trebuia să plece la lucru. De aceea nici n-am încuiat ușa, pentru că m-a asigurat că nu voi avea nicio problemă.

– Dar Rand n-a venit de mult la Salt Lake. Cum ați devenit atât de apropiați? Cu ce te ocupi?

– Sunt… sunt coafeză, improviză la repezeală Annabelle. Ne-am cunoscut când a venit la mine să-l tund. Nu cunoaște multă lume în oraș, în afara celor de la compania pe care o conduce, e adevărat, din câte am dedus în urma discuției purtate cu el.

– Și n-ai putut să apelezi la altcineva, dacă ai fost prea obosită să ajungi acasă? N-ai nici tu prieteni în oraș?

– De fapt… nu doar pentru că am fost obosită am venit aici…

Vezi… când am plecat de-acasă am avut ceva probleme cu ușa, care s-a blocat și urma să caut pe cineva să mă ajute, dar cum am fost prea ocupată pentru asta, am lăsat totul pe astăzi… Și… am sunat să-l întreb pe domnul Dunbarton dacă n-are pe cineva la firma lui care ar putea să-mi repare ușa… Și-așa… El m-a invitat aici… A fost deosebit de amabil.

– Și… nu puteai să suni pe altcineva care să te ajute? insistă femeia, din ce în ce mai arțăgoasă.

– Nu mai aveam prea mulți bani pe cartelă și nu am vrut să risc. Domnul Dunbarton mi-a spus că locuiește la acest hotel și că nu va pleca din Salt Lake o vreme, așa că… m-am gândit că pe el sigur îl găsesc…

– Ce drăguț… La ce oră l-ai sunat?

– La șase și jumătate, răspunse Annabelle, temându-se că spusese atât de multe minciuni, încât se va încurca până la urmă în ele. Nu îi plăcuse niciodată să mintă, iar când își declinase, până acum, identitatea, o făcuse numai în interes de serviciu.

– Spui că ai ieșit de la serviciu la șase și jumătate, astăzi?

– Da, unitatea noastră e deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, cu excepția duminicilor. Oricum, nu l-am văzut pe domnul Dunbarton. Mi-a lăsat doar o cheie la recepție.

În sfârșit, spusese un adevăr, se gândi Annabelle, străduindu-se să respire normal, deși situația în care se afla era atât de inedită pentru ea.

– Și… ai găsit până la urmă pe cineva care să te ajute să deschizi ușa casei? întrebă cu ironie, intrusa.

– Da, ne vom întâlni pentru asta după-amiază.

– Păi, dacă tot am venit eu, ar fi mai bine să pleci, pentru că e deja târziu și Rand trebuie să se întoarcă. Nu cred că va fi prea mulțumit dacă te va găsi încă aici. Îmi lași mie cheia și eu i-o voi da lui. Hai, grăbește-te, spuse femeia, ca și cum ar fi fost extrem de nerăbdătoare să încheie această situație jenantă înainte de a se complica și mai mult.

Nu crezuse desigur niciun cuvânt, din toată povestea Annabellei. Ea însăși își dăduse seama că fusese totul prea cusut cu ață albă, dar mai bine așa decât să fie suspectată că se culcase cu Rand. În mod sigur, sofisticata blondă va deveni în curând doamna Dunbarton și n-avea niciun rost să-i facă sânge rău.

Oricum, era mai bine că se întâmplase astfel. Așa, se trezise de-a binelea și nu mai visa la cai verzi pe pereți… Cu atâtea femei care-l doreau, Rand era desigur un răsfățat al sorții. Nu putea fi nimic serios între ei doi. Fuseseră logodiți înainte, era adevărat, dar cine știe dacă relația ar fi fost de durată. Făceau parte din lumi diferite și el era înconjurat mereu de femei pline de strălucire, așa cum ea n-a fost și nu va fi niciodată.

– Ai exact cinci minute să părăsești această cameră, îi spuse blonda, cu ochii numai venin.

Annabelle se ridică din pat și intră repede în baie, pentru a se îmbrăca.

Ar fi trebuit să-l sune pe Rand, dar își uitase celularul sub pilotă.

Când se întoarse în cameră, frumoasa vizitatoare tocmai cerea

o legătură cu Rand.

– Domnul Dunbarton mi-a spus să-l sun dacă voi avea vreo problemă. Sper că nu vei avea nimic împotrivă dacă voi face asta, spuse Annabelle cu un glas timid, ca și cum ar fi fost o școlăriță surprinsă asupra unui fapt reprobabil.

– Doar un minut… Și pentru că știi atât de multe despre el, nu vei ieși de aici până nu voi vorbi și eu cu el.

Fără a fi observată, Annabelle își luă celularul și-l vârî repede în buzunar.

După asta, se apropie de ușă, gândindu-se că ar fi mai bine totuși s-o zbughească afară și să-l sune pe Rand de pe telefonul ei.

Femeia îi observă însă gestul și-i spuse, nervoasă:

– Nu vei ieși de aici până nu voi clarifica această situație cu Rand.

– Dar… n-am nimic cu el, sunt doar o prietenă. Ți-am spus, doar. E mai bine să plec, acum. N-are niciun rost să mai continuăm această discuție. Rand a vrut să-mi facă un bine… Nu vreau să se iște niciun fel de scandal…

– Pe dracu! Chiar crezi că mă poți duce de nas? Cât de proastă trebuie să mă crezi, dacă îți închipui că tot ce mi-ai spus m-a convins că nu e nimic între tine și Rand Dunbarton.

Peste alte câteva momente, străina primi legătura și Annabelle fu nevoită să asculte convorbirea cu Rand.

Femeia era foarte îndrăgostită și Annabelle simți că o compătimea din tot sufletul, în acele momente. Făcuse tot

drumul până în Salt Lake doar pentru a intra în acest pocinog.

Nu auzise ce anume îi spusese Rand la telefon, dar bărbatul reușise s-o liniștească, totuși, pentru că începuse să vorbească, dintr-o dată, pe alt ton și, după ce puse telefonul la loc în furcă, se întoarse spre Annabelle, cu mișcări mult mai stăpânite.

– Când l-am întâlnit pe Rand mi-a spus că e îndrăgostit de cineva… E totul atât de ciudat… Se pare că tu îl cunoști mai bine decât mi-ai spus, continuă ea, făcând eforturi vizibile să-și păstreze calmul.

Annabelle se simți cumplit de stânjenită și se mișcă, încurcată, de pe un picior pe altul.

– Nu te mai preface că-l cunoști de puțin timp, continuă femeia. E foarte clar că pe tine te vrea, nu pe mine. Și asta nu de azi de ieri. Relația voastră e mai puternică decât mi-am închipuit.

Fu rândul lui Annabelle să înceapă să tremure. Rand o mințise pe această femeie… Și ea îl adora… A venit până aici, pentru a fi cu el… Ce anume îi spusese? O jignise, poate?

Annabelle nu-și închipuise niciodată că Rand ar putea fi atât de crud cu cineva mai ales cu o femeie cu care stătuse o bună perioadă de timp și, desigur, făcuseră dragoste și avuseseră momente frumoase împreună.

– Greșești, domnișoară, așa cum ți-am spus, suntem doar simple cunoștințe, n-are niciun rost să te enervezi…

– Poate tu așa simți, dar Rand e foarte îndrăgostit de tine. Asta știu sigur. El a fost întotdeauna sincer cu mine. A fost un acord între noi, încă de la început, să ne vorbim cât mai deschis cu

putință, în orice situație.

– Mă iubește? Nu e adevărat! Spui asta doar pentru că ești foarte supărată… Și eu aș fi fost la fel, dacă aș fi fost în locul tău, așa că te înțeleg foarte bine.

– Încetează cu circul! Sunt sigură că Rand nu m-a mințit… Mi-a spus, chiar acum, la telefon…

După ce o mai privi o clipă, cu ochii scânteind de furie, blonda ieși din cameră, trântind ușa.

Annabelle îl sună imediat pe Rand. Lucrurile păreau să se înrăutățească și mai mult între ei. De ce a trebuit s-o mintă pe această nefericită?

De cum îi auzi vocea, de partea cealaltă a firului, tânăra se lansă într-o serie întreagă de injurii la adresa lui, de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă. Nu putea să se joace astfel cu viețile oamenilor.

– Dacă ai terminat, replică Rand în momentul când Annabelle se opri să respire, îți sugerez să te întorci în pat și să te culci liniștită la loc, deoarece ai dormit prea puțin pentru munca la care va trebui să te înhami, din nou. Cred că e necesar să mai dormi încă vreo patru ore. Apoi, te aștept să luăm cina împreună. Sper că o să-ți placă puiul marinat pe care l-am pregătit noaptea trecută, pentru astăzi.

– Știi bine că-mi place, Rand, dar nu asta e problema noastră acum, răspunse ea, înfuriată.

– Ba da, replică el. Odihna ta e foarte importantă acum și ceea ce mănânci e foarte important, mai mult ca alteori, pentru că

depui un efort considerabil cu munca ta și ai nevoie de o viață echilibrată, pentru a putea face față tuturor solicitărilor, atât psihice, cât și fizice, comentă el pe un ton profesoral.

– Dar ...

– Nu eu am chemat-o aici, Annabelle… Dacă a venit fără a fi fost invitată… a trebuit să suporte consecințele.

– Dacă este o relație de dragoste, nu e nevoie de nicio invitație.

– Sunt de acord… Dar pentru asta trebuie ca ambii parteneri să simtă la fel.

– Și… vrei să spui că tu… nu…

– Nu, eu nu… Și Caroline știa asta, de multă vreme. Poate n-a crezut… Până astăzi… Eu, însă, n-am mințit-o cu nimic. Nu e vina mea dacă și-a imaginat că poate fi mai mult între noi decât ce a fost.

Annabelle simți că i se strânge inima de durere pentru biata femeie. Nu, în niciun caz nu trebuia să ajungă și ea în această situație.

– Din păcate, crede că eu sunt de vină… A fost oribil când m-a făcut să mă ridic din patul tău. Ar fi trebuit s-o vezi cât de îndurerată era. Am rănit-o, fără a fi vinovată cu nimic… Îmi pare foarte rău pentru ea.

– Faptul că o compătimești așa mă face să te apreciez și mai mult, râse el. Haide, odihnește-te. Vom vorbi la cină.

– Nu e cazul să te amuzi așa pe seama altora, Rand Dunbarton!…

– Dar nu mă amuz.

– Ba da, te știu… Întotdeauna râzi de suferința celorlalți…

– Chiar așa?

– Da…

– Dacă m-ai vedea acum, ți-ai da seama că sunt într-o cu totul altă dispoziție.

Annabelle făcu o pauză, după care îi răspunse foarte ferm:

– Nu voi mai dormi, acum.

– Atunci, vino acasă și eu te voi aștepta cu o băutură răcoritoare. Vom discuta despre caz, sau despre ce vrei tu, numai despre Caroline nu mai vreau să amintim nimic.

– Sunt puțin cam dezamăgită de rezultate, în ceea ce privește investigarea cazului companiei tale. Până acum, ar fi trebuit să pot raporta o situație mult mai clară a cercetărilor mele.

– N-a trecut decât o zi. E nevoie de ceva timp pentru asta. Ne vom sfătui împreună și vom schimba strategia. Am o listă nouă de persoane pe care să le contactăm.

– Dacă nu facem nimic în alte câteva zile, vom pune în acțiune planul B.

– Ce plan, B?

– Cel pe care îl ai deja în minte. Ceea ce e extraordinar la tine, e că ai mintea trează tot timpul.

– Din nefericire, mintea mea nu face nici măcar doi cenți în acest moment, răspunse Annabelle, bosumflată.

– Asta pentru că ești obosită. Dar vei dormi mai bine în patul tău, sunt sigur.

– Nu în timpul zilei.

– Ai dreptate. Te poate trezi alarma, în orice moment. Nu știi când vreun nefericit care vrea să te viziteze îți bate la ușă și o declanșează. Dacă vrei, o voi dezactiva, în timp ce te odihnești. Bineînțeles, eu voi sta de veghe.

Era o idee care o încânta.

– Chiar vrei?

– După cum ți-am mai spus, camerele de hotel mi se par deprimante, așa că prefer să le evit cât mai mult cu putință.

Annabelle se uită în jur și fu nevoită să recunoască faptul că era adevărat ce-i spusese.

– Ajung în zece minute, îl anunță ea, și închise telefonul.

Capitolul 5

– Ah, îmi pare rău… Am dormit atât de mult, încât cred că s-a făcut timpul să plec urgent la serviciu, spuse Annabelle, care ațipise pe canapeaua din sufragerie, imediat după ce sosise acasă.

Rand o privi cu căldură. Era absolut adorabilă, așa cum era acum, buimacă încă de somn. Tot ce vroia, era s-o strângă în brațe.

Se simțea deprimat din cauza celor întâmplate cu Caroline. Îi părea rău că o rănise. Nu era însă vina lui că se expusese unei asemenea situații.

– Mâncarea e încă pe plită, așa că putem lua cina împreună înainte de a pleca la slujbă.

– Mă simt vinovată, spuse Annabelle puțin mai târziu, după ce se înfruptase din puiul preparat de Rand… Mă plătești și, în plus, îmi faci și de mâncare, nu e cinstit din partea mea să accept așa ceva.

– Ah, greșești, tu mi-ai pus la dispoziție casa ta, cu tot ce e în ea, ceea ce mă face extrem de fericit…

– Dacă nu-ți place să stai la hotel… Am constatat că știu foarte puține lucruri despre tine.

– Când vom avea ceva mai mult timp, îți voi mai spune câte ceva. Acum hai să mâncăm un kebab…

– Sunt de acord. Oricum, trebuie să te felicit. Dacă până acum am crezut că ai fi fost foarte potrivit pentru CIA, acum cred că meseria de bucătar te-ar fi prins cel mai bine. Specializat în bucătăria meridională. Așa te văd, în ultimul timp…

– Și să trăiesc, atunci, în Italia sau în Franța?

– Sau în Minorca.

– Ce ziceai de CIA?

– Nimic. E timpul să mă îmbrac. Mulțumesc pentru cină. Totul a fost perfect, surâse ea, încercând să adopte o atitudine mai feminină.

– Cu plăcere, răspunse el, și o urmă în hol.

– Am văzut lista celor care au lucrat înainte la compania ta, nu par deloc genul care ar fi făcut o asemenea fraudă ca cea de care ne ocupăm acum.

– E mai bine să verificăm totul și să nu ne încredem în nimeni, comentă Rand. Chiar tu m-ai învățat asta.

– Poate într-una din nopțile astea, Bryan va face o greșeală și vom reuși să-l prindem, dacă el e făptașul.

– A, ai două faxuri, își aminti brusc Rand. De asemenea, ți-am printat și două emailuri pe care le-ai primit.

– Ce conține?

– Nu știu, dacă vrei ți le aduc sus, să le vezi în timp ce te îmbraci, spuse el, din dorința de a mai încălzi puțin lucrurile între ei.

– Nu, mulțumesc. Le voi vedea pe urmă. Mulțumesc, oricum.

– Annabelle?…

– Da?

– N-ai idee cât de mult vreau să te sărut.

Annabelle se dădu un pas înapoi, surprinsă.

– Asta pentru că te-ai certat cu prietena ta, răspunse ea surâzând cu ironie, în timp ce făcu câțiva pași pentru a se îndepărta și mai mult de el.

– Nu ne-am certat. Doar că ne-am spus adio, replică el, pe tonul cel mai normal cu putință.

– Un motiv în plus să vrei să te distrezi, nu-i așa? Doar că eu n-am nici timp nici dispoziție pentru așa ceva.

– Analizele tale psihologice nu se pot aplica niciodată la mine. Te-am sărutat înainte, știu ce bine e…Și.. Asta-i tot.

– Admit că între noi a fost o mare atracție fizică, dar în afară de asta… Nimic altceva… Bine că ne-am despărțit, pentru că riscam să facem parte dintre cuplurile cele mai nefericite din lume. Acum chiar că trebuie să mă grăbesc, pentru că altfel voi întârzia la serviciu.

– Nu-ți face probleme. Compania e a mea.

– Exact. Dar cum mi-ai dat o slujbă, vreau să te impresionez cu performanțele mele. Mulțumesc din nou pentru cină.

După ce Annabelle urcă în camera ei să se îmbrace pentru serviciu, Rand spălă vasele și aranjă puțin bucătăria, după care se gândi că era mai bine să plece de acolo până nu va începe Annabelle să-i spună pe șleau că, în cazul lor, era mult mai bine să se vadă mai rar, asta era absolut sigur.

Urcă așadar scările, cu gândul să-și ia lucrurile din camera în care-l găzduise.

În capătul scărilor, pe peretele din stânga, Annabelle își agățase diploma de studii.

Annabelle Lathrop Forrester era licențiată a Universității din Utah.

Cum fusese atât de orb, înainte, să nu realizeze că studiile contribuiau foarte mult la marea ei putere de a-l fascina?

În mod sigur, era extrem de solicitată, astfel că fusese un mare noroc pentru el că acceptase să preia cazul lui.

Unii bărbați n-au niciodată o a doua șansă. Poate ar trebui să se gândească mai mult la acest fapt.

Soarta ținuse cu el, într-adevăr. Va trebui să fie atent să nu facă vreo greșeală ireparabilă, în viitor. Nu putea s-o piardă din nou pe Annabelle. Văzuse cât de mult se chinuise în anul în care stătuse departe de ea.

După asta, Rand intră în biroul Annabellei, unde îl găzduise acum pe el…

De data aceasta, însă, privi în jur cu mai multă atenție, fiind atras în primul rând de echipamentele electronice existente, la fel de sofisticate ca cele din biroul firmei lui.

Pe un alt perete era o bibliotecă impresionantă, cu o mulțime de cărți legate în piele. Urma un raft întreg rezervat istoriei arheologiei Americii de Sud și, apoi alte câteva grupuri de cărți dedicate manuscriselor găsite la Marea Moartă.

Astfel, Rand își aduse aminte că Annabelle fusese în câteva excursii de studii în Mexic și în Egipt. Pe unul dintre rafturi era o fotografie foarte mare, cu ea în plin deșert, călare pe o cămilă. În plan secund, se vedeau piramidele. În ținuta în care era îmbrăcată, îi amintea de o prințesă beduină, constată el și mângâie câteva momente trupul delicat pe care-l dorea, ca-ntotdeauna, nespus de mult.

Alături erau alte fotografii mai mici, din aceeași serie, și Rand luă una ca amintire, în speranța că Annabelle nu va observa.

Întreaga atmosferă a acestei încăperi era deosebit de atrăgătoare. Îi plăcuse această cameră de cum intrase înăuntru, așa cum și Annabelle îi plăcuse încă de la prima vedere.

Poate n-ar fi trebuit să-i amintească nimic despre faptul că își dorea atât de mult s-o sărute, chiar azi, după cele întâmplate cu Caroline.

Ceva, însă, din toată atitudinea ei îl făcu să nu se mai poată abține.

Annabelle îi intrase în sânge. Nu mai putea renunța la ea. Refuza pur și simplu gândul că ar putea renunța la ea.

După câteva minute, Annabelle, se auzi în capătul scărilor:

– Am plecat. Ține-mă la curent cu tot ce afli. Noapte bună, Rand… Ai grijă de tine…

– Noapte bună, Annabelle… Sună-mă și tu, dacă intervine ceva. Vezi cum conduci, îi strigă el, grijuliu.

Totul, în relația lor, părea atât de firesc, se gândi Rand. Se simțea ca și cum ar fi căsătoriți… Simțea nevoia s-o protejeze. Asta nu i se mai întâmplase niciodată, cu nicio altă femeie.

O dorea de soție!… Vroia ca Annabelle să fie mama copiilor lui. Vroia o fetiță care să semene cu mama ei. Nu-și dorea nimic mai mult decât asta.

***

Imediat ce se îndepărtase de casă, Annabelle simți că deja îi era dor să se întoarcă.

Ceva teribil se întâmplase cu ea.

Nu te juca așa cu viața ta, Annabelle, își spuse ea. N-ai niciun pic de mândrie? Aproape că erai gata să-i cazi în brațe, cu câteva minute mai devreme. Ești atât de îndrăgostită de Rand Dunbarton… Ți-ai pierdut uzul rațiunii, sau ce?…

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

Rand e în trecere pe-aici, nu uita. Tu ești aceeași persoană care ai fost și cu un an în urmă, iar el nu te-a vrut de soție atunci, așa că e greu de crezut că te va vrea acum.

După ce cazul va fi rezolvat, Rand va pleca pentru totdeauna.

Mâine va trebui să-i spui să se întoarcă la hotel. Nu se vor mai

întâlni între patru ochi.

Cu această hotărâre în gând, Annabelle intră în parcarea din fața sediului companiei Dunbarton.

Ceea ce avea de făcut acum era să se concentreze asupra cazului, pentru a-l termina cât mai repede și a trece la altul. După aceea va uita că a existat în viața ei un bărbat cu numele de Dunbarton, cu care a avut o relație absolut imposibilă.

Noaptea se lăsă încet și Annabelle avu impresia că nu se va mai sfârși niciodată.

Pe la ora patru dimineața, Annabelle începu să se întrebe dacă va reuși să-l prindă vreodată pe infractorul pe care-l căuta, când auzi sunând telefonul. Era Rand. O sunase pe celular.

– Da?

– Avem asul în mânecă. Ce zici de asta?

Nivelul adrenalinei ei crescu brusc:

– Ce s-a întâmplat? spuse ea, sărind de pe scaun.

– Făptașul e Bryan. Am depistat locul de manevră și, după ce am auzit pe reportofonul tău din nou înregistrarea cu vocea lui, sunând la locul descoperit, i-am recunoscut glasul.

– Bine, dă-mi și mie numărul de telefon de la locul manevrei.

Rand îi spuse imediat numărul.

– Excelent lucrat. Trebuie să vorbesc cu Roman, să-l anunț că faci parte din echipă și să te plătească, glumi ea.

Rand nu răspunse.

– Rand, mai ești pe fir?

– Bineînțeles, iubito.

Iubito? Corpul ei începu să tremure. Trecuse foarte mult timp de când îi spusese astfel. Sufletul ei tremură de emoție. Clipe dragi și de neuitat îi veniră imediat în minte, făcând-o să simtă cât de tare-l dorea, încă.

– Te voi suna imediat ce voi avea și alte informații, continuă el. Oricum, suntem pe drumul cel bun, asta e foarte clar.

– Aștept să mă suni, atunci. Și eu voi face la fel dacă aflu ceva, spuse ea și închise telefonul.

După câteva momente, Annabelle sună la biroul agenției lui Roman. Phil era pe poziție… Îi dădu numărul primit de la Rand și-i ceru să afle tot ce putea în legătură cu această problemă.

În timp ce aștepta, Annabelle își spuse că probabil acest caz avusese darul s-o apropie din nou de Rand. Pe zi ce trecea, nevoia de a fi cu el permanent prindea tot mai mult rădăcini în sufletul ei.

– Annie?

– Sunt aici.

– Telefonul e înregistrat pe numele de Mark J. Owens, la trei, nouă, nouă, zero, Sundance Lane, în Sandy.

– Mulțumesc, Phil. Te-ai descurcat grozav, ca-ntotdeauna.

– Da, da, mulțumesc.

– Pentru nimic.

La numărul de telefon nu mai răspunse nimeni, dar avea adresa. După câte știa Annabelle, o casă în acea zonă valora mai mult de un milion de dolari. Zona, nu departe de Salt Lake, la poalele de sud ale muntelui, era extrem de frumoasă…

Fără să mai piardă niciun minut în plus, Annabelle îl sună pe Rand.

– Numele de Owens figurează pe lista ta de utilizatori? îl întrebă ea și așteptă cu nerăbdare răspunsul.

– Nu.

– Bine. O voi suna pe Trina și o voi întreba dacă știe ceva despre acest nume.

– Crezi că Bryan i-a spus Trinei toate secretele?

– Da, așa se pare.

– Atunci înseamnă că trebuie să vă mulțumesc la amândouă, în momentul în care compania mea se va pune iarăși pe picioare.

– Eu mi-am făcut doar meseria.

– Nu mai fi chiar atât de modestă, Annabelle. Tu ești de-a dreptul unică. Ești pasionată de ceea ce faci și asta se vede. În plus, ești și foarte bine pregătită pentru meseria pe care o practici. Și, după cum bine știi, am fost întotdeauna de acord cu faptul că ești o femeie inteligentă. Dacă vrei, pot să mai continuu, pentru că am descoperit că ai o serie întreagă de multe alte calități.

Nu, își spuse Annabelle, auzindu-i tonul cald pe care-i răspunsese. Nu mai trebuie să continuăm, în acest mod.

La ora șapte și jumătate dimineața, în timp ce Rand aduse ouăle fierte și cafeaua și le așeză pe masa din sufragerie pentru micul dejun, Annabelle își luă în sfârșit inima-n dinți:

– Rand, spuse ea încet… Mă tem că trebuie să ne oprim aici… Nu mai putem continua în acest mod.

Bărbatul o privi surprins, deși Annabelle era convinsă că știa exact ce vroia ea să spună. Doar că nu dormeau împreună, în rest se comportau ca soț și soție.

– Am făcut prea multă mizerie în bucătărie? întrebă Rand cu cea mai desăvârșită candoare din lume.

Întrebarea, atât de neașteptată, o făcu pe Annabelle să se fâstâcească.

– Bineînțeles că nu.

– Dacă nu vrei să mai gătesc, poți să-mi spui, replică el calm. Nu e nicio problemă, nu vreau să-ți creez neplăceri.

– Nu, nu e asta. Ador mâncărurile făcute de tine.

– Atunci, hai să mâncăm până nu se răcește totul.

– Mă simt puțin vinovată că te ocupi de gospodărie, spuse Annabelle, mai liniștită acum.

Nu reușise să-i spună nimic din tot ce-și propusese, pentru ca relația lor să se schimbe și să se vadă doar la firmă și doar în prezența altor persoane.

– Hai să fim cinstiți… Tu lucrezi pentru compania mea, faci un efort deosebit pentru a-mi rezolva problemele, iar eu nu pot să fac nimic în afară de asta, pentru tine. Și de fapt, mănânc și eu din tot ce gătesc.

– Da, dar tu gătești mâncăruri foarte complicate, care necesită o mulțime de timp… Poți face alte lucruri, mult mai relaxant.

– Îmi face plăcere să te ajut.

– Eu nu sunt atât de bună la bucătărie, îți mărturisesc cinstit. Fac totul pentru că e necesar, dar nu găsesc niciun fel de plăcere

în a sta ore în șir și a găti feluri complicate, care-ți mănâncă toată ziua.

– Nu trebuie să te simți complexată. Mai bine vorbește-mi despre ce ai aflat de la Trina.

– Mark Owens e Daniel Ludlow, fratele vitreg al unchiului lui Bryan.

Rand își bău limonada, gânditor:

– Ce interesant…

– Da. Se pare căe plecat cu soția și cei doi copii, pentru două luni, într-un tur prin Europa. Trina mi-a spus că Bryan s-a instalat acolo imediat după plecarea locatarilor.

– Probabil complicele lui e cu el, răspunse Rand.

– Asta e ceea ce trebuie să aflăm. Cât de bine te pricepi să speli ferestre?

Rand zâmbi amuzat. Acesta era planul B.

– N-am fost întotdeauna patron, răspunse el.

– Asta e ceea ce vroiam să aud.

– Deci, cine suntem?…

– Ray și Louis. Suntem angajații familiei Owens de un an. Am primit instrucțiuni să le curățăm pereții, lemnăria și ferestrele.

Rand admise că era un plan foarte inteligent.

– Când vom cere să intrăm înăuntru, Bryan nu va putea astfel să ne întrebe ce căutăm, pentru că nici el n-a anunțat pe nimeni că va locui acolo în perioada în care casa va fi liberă.

– Exact, comentă Rand.

– Cred că va trebui să lucrăm acolo câteva zile. Trina mi-a

spus că e o casă foarte mare.

– Trina cunoaște locul? întrebă el, fericit că perioada de cercetare se prelungea și, astfel, putea sta mai mult cu Annabelle.

– Da, a fost la o mulțime de petreceri, acolo. Personalul care curăță casa intră întotdeauna pe o ușă din spate.

Rand o ascultă cu atenție, deși se simțiea ca și cum s-ar fi pregătit pentru o crimă.

– Câțiva dintre angajații agenției lui Roman vor monitoriza toate convorbirile telefonice din casă, continuă Annabelle.

Rand își bău cafeua rămasă în ceașcă, apoi spuse, privind-o cu insistență:

– Ce-ai zice de o slujbă permanentă în cadrul companiei mele, după ce vom termina acest caz?

– Ce vrei să spui?

Luând în considerare toate riscurile, Rand îi răspunse:

– Aș vrea să accepți postul de șef al departamentului de securitate al companiei Dunbarton.

– Cred că glumești…

– Nu, deloc, o asigură Rand. Poți lucra în continuare și pentru Roman, iar când sunt probleme în compania mea, să te muți o perioadă la Phoenix. Ți-ar face bine o schimbare de decor.

– Nu poți vorbi serios, replică Annabelle.

– De ce? Nu crezi că ești destul de bună pentru asta? Ești cea mai potrivită persoană pe care o puteam găsi pentru a îndeplini acest rol în firma mea și m-aș simți foarte onorat dacă ai accepta.

Annabelle își lăsă ochii în pământ. Bineînțeles că ar fi fost

extraordinar să poată lucra împreună cu el, să-l vadă, să-i vorbească… Dar relația dintre ei ar fi trebuit să fi arătat cu totul altfel. Dacă ar fi fost căsătoriți… În cazul acesta, însă, dacă n-o iubea, n-ar fi fost decât o tortură.

– Dar nu sunt pregătită să accept o slujbă în concernul tău.

– Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Vei avea timp să te gândești. Repet, din punctul meu de vedere, ești cea mai fericită alegere.

– Ah, telefonul, spuse ea, ca și cum n-ar fi auzit ultimele lui cuvinte. Iartă-mă, te rog, adăugă după aceea, și se duse în bucătărie.

Rand începu să strângă lucrurile de pe masă și cum Annabelle vorbea de la telefonul fix, o auzi pomenind de două ori numele de Gerard.

Cât de important e bărbatul acesta pentru tine, Annabelle? Ce relație e între voi? De cât timp sunteți împreună? se întrebă Rand, simțind cum viermele geloziei i se strecoară în suflet.

Pentru prima oară în viața lui, Rand fu atât de gelos, încât simți ceea ce, în mod sigur, simțise și Othello lui Shakespeare, bănuind-o pe Desdemona că-l înșală.

Văzuse piesa de nenumărate ori, dar până acum nu înțelesese niciodată cum poate cineva să ajungă să-și piardă stăpânirea de sine, în asemenea măsură, încât să-i vină să ucidă din gelozie.

Îi venea să ia telefonul din mâna Annabellei și să îi spună acestui Gerard să dispară pentru totdeauna.

Încercând să audă mai bine ce vorbea fosta lui logodnică la

telefon, Rand își făcu de lucru prin bucătărie, ignorând semnele disperate ale acesteia, prin care îi cerea s-o lase singură.

După ce Annabelle termină convorbirea, Rand îi spuse imediat, cu cel mai mare calm posibil:

– Dacă Janet a fost la telefon, sper că i-ai spus că te-am anunțat despre faxul pe care l-a trimis ieri.

– N-a fost Janet, a fost Gerard, unul dintre angajații lui Roman. E un om extraordinar și m-a sprijinit de nenumărate ori în acțiunile mele. Toți colegii sunt nemaipomenit de săritori, dar el este, într-adevăr, un coleg cu totul și cu totul special.

– Dar de ce nu te-a sunat pe telefonul mobil? continuă Rand, încercând să pară cât mai nepăsător cu putință.

– Pentru că știe că pe mobil aștept întotdeauna telefoane importante pentru serviciu. E deosebit de atent la aceste detalii.

– Ah, îmi pare rău. Dacă aș fi știut că e un telefon personal, n-aș fi intrat în bucătărie, crede-mă, răspunse el, foarte aferat.

– Nu-i nimic, Rand.

– Dacă e vreo problemă că locuiesc la tine și cineva s-a supărat din cauza mea, pot să ofer niște explicații, dacă e nevoie.

– Nu, nu e necesar, Rand. E adevărat că m-am întâlnit cu Gerard de câteva ori, dar asta a fost cu ceva timp în urmă.

Cerule!… Deci a avut pe cineva după ce s-a despărțit de mine, își spuse Rand.

– Dar continuă să te curteze, nu-i așa? Poți să-mi spui adevărul, am apreciat întotdeauna sinceritatea, oricât de dureroasă ar fi fost.

– Nu, Rand, relația mea cu Gerard nu e, n-a fost și nici nu va fi, niciodată, de acest gen. E o relație clară și simplă de colegialitate.

– Chiar îmi spui adevărul? o întrebă el, privind-o cu suspiciune.

– Poate nu-ți vine să crezi, dar încă o mai iubește pe soția lui, care a murit cu ceva timp în urmă. Ți-am spus că e o persoană specială.

Și tu mă iubești pe mine, Annabelle, și într-una din aceste zile te voi face să admiți asta, orice-ar fi, își spuse el.

Vestea că Gerard n-o poate iubi pe Annabelle îl făcu extrem de euforic pe Rand.

Dintr-o dată simți că Gerard îi era foarte asemănător, doar că, din fericire, Annabelle trăia și era sănătoasă. Nici el n-ar mai putea iubi pe altcineva, niciodată, în viața lui. Annabelle era absolut unică. Totul la ea îl făcea să vibreze. Cunoscuse multe femei, dar niciuna dintre ele nu stârnise aceste emoții în sufletul lui. Nu putea sta departe de Annabelle. Era absolut convins de acest fapt, de-acum. Trebuia să fie a lui, pentru totdeauna.

– Am înțeles, replică Rand, și adăugă după o pauză:

– Voi trece pe la firmă, astăzi, să stau de vorbă cu Howard, dar înainte de asta, voi merge să-ți cumpăr niște mănuși de cauciuc, zâmbi el, făcându-i cu ochiul.

Annabelle îl privi surprinsă.

– Pentru ce?

– Pentru slujba de la casa rudelor lui Bryan… Mama mea nu

începea niciodată astfel de treburi în gospodărie, înainte de a-și pune mănuși de cauciuc.

– Nu e nevoie, n-am folosit niciodată. Acum voi intra în baie să fac un duș, după care voi răspunde faxurilor.

– Bine. Eu mă voi întoarce într-o oră, răspunse el, deși tare nu s-ar fi despărțit de ea, în acel moment.

Capitolul 6

După câteva minute, Annabelle coborî scările și intră în sufragerie.

Citi faxul primit de la Janet și, cu lacrimi în ochi, se așeză la computer pentru a-i răspunde:

,, Dragă Janet,

Oricât ți s-ar părea de extraordinar, trebuie să-ți spun că lucrez la un caz pentru fostul meu logodnic. Exact. E aici. Trage aer în piept…

Nu e ceea ce crezi…

Într-o zi, o să-ți vorbesc mai mult despre toate astea.

Mi-a oferit, de asemenea, un post de șef al sistemului de securitate, din compania lui, la Phoenix. Biroul meu personal, echipa mea.

Cred că trebuie să mă simt foarte flatată că un om de afaceri

de talia lui a început să considere cariera mea importantă, deși tocmai faptul că nu fusesem gata să renunț la slujba mea, constituise motivul despărțirii noastre, cu un an în urmă.

Problema e însă că nu viața mea profesională, mă interesează cel mai mult acum… Firul vieții mele personale e mult prea gol…

Cu dragoste, A."

Când ajunseră la poalele muntelui, la adresa pe care o căutară, descoperiră o casă în stil Tudor, deosebit de frumoasă și de spațioasă. În mod evident, cei care locuiau acolo erau niște persoane cu stare.

Așadar, Bryan nu era dintr-o familie oarecare, dar, ca cei mai mulți copiii de bani gata, nu-și găsise vadul potrivit în care să-și cheltuiască energia. Cazul era departe de a fi singular și Annabelle simți o infinită părere de rău pentru adolescentul aflat, evident, într-o gravă criză de identitate.

Deschiseră poarta de fier cu un șperaclu pe care-l luaseră la ei special pentru asta și intrară în curte.

Nu era niciun semn de viață, însă, în jur.

În fața intrării din spate, de care le vorbise Trina, Rand opri mașina și se lăsă, moale, în scaun:

– Suntem aici… Și-acum, ce urmează?

Rand era atât de natural în tot ce făcea și spunea, încât părea că fusese întotdeauna angajatul lui Roman.

– Vom arunca o privire înăuntru, răspunse Annabelle. Pe

urmă vom descărca ustensilele pentru curățenie, spuse ea și simți dintr-o dată că era extrem de emoționată. Asta nu i s-ar fi întâmplat, desigur, alături de un coleg, dar pe Rand îl iubea cu fiecare clipă mai mult și începea să se teamă să nu i se-ntâmple ceva.

În zilele petrecute împreună, Annabelle își dăduse seama cât de mult se schimbase fostul ei logodnic în ultimul an. Era el și, totuși – nu…

Trăind alături de el, Annabelle începu să simtă că bărbatul acesta făcea parte din ea. Avea tot ce era necesar pentru a face o femeie să vrea să-l aibă pentru totdeauna.

Era bărbatul visurilor ei.

Când era doar o fetiță, visa doar castele și prințese… Crescând, rămăsese la fel de visătoare și de romantică. Prințul ei era acum lângă ea. Trebuia să întindă doar mâna pentru a-l atinge.. Ceea ce-l deosebea de făptura din imaginația ei, erau doar hainele moderne.

– Să intrăm. Totul e să ne comportăm cât mai natural. În rest, vom vedea, spuse Annabelle.

– Da. Mă amuză atât de mult această situație, încât cred că îi voi cere lui Roman să mă angajeze cu program redus. Dar voi avea nevoie de referințe, desigur. Dacă n-o sfeclesc de data asta prea rău, poate poți tu să pui o vorbă bună pentru mine.

– O voi face cu plăcere, surâse Annabelle, amuzată, dar nu putu să nu se gândească ce minunat ar fi dacă ar fi căsătoriți și ar lucra amândoi în Salt Lake.

Aceste gânduri, însă, îi provocau dureri de cap… Erau lucruri care nu se puteau realiza, oricât de mult și-ar fi dorit ea.

– De unde vrei să-ncepem, Lois? întrebă Rand cu un surâs abia vizibil.

Îmbrăcat într-un tricou alb și o pereche de blugi, ca și ea, de altfel, Rand părea să fie la slujba lui obișnuită, de zi cu zi.

Annabelle trase aer în piept și, după ce intrară în casă, puse cu grijă un microfon în telefonul din bucătărie și o cameră audio-video, camuflată, pe contorul luminii electrice. Totul se transmitea în camioneta parcată la marginea drumului, puțin mai departe de casă, unde doi dintre angajații lui Roman supravegheau înregistrările.

– Cred că e mai bine să începem cu sufrageria, spuse Annabelle, pentru că acolo e mai mult de lucru. Mă vei ajuta să dau mobila la o parte și voi curăța pereții, în timp ce tu vei spăla ferestrele.

– Da, cred că ai dreptate.

Trecură astfel, prin câteva camere mobilate clasic și ajunseră într-o sufragerie spațioasă unde, după ce așeză pe carpetă găleata cu toate cele necesare curățării pereților, Annabelle se aplecă și instală o altă cameră audio-video, camuflată, la priza de lângă ușă.

– Ce-ar fi să punem puțină muzică? propuse Rand și deschise un mic casetofon, pe care-l împachetase printre lucrurile necesare la curățarea casei.

– Genial! exclamă Annabelle, după care fiecare își începu treaba.

Tânăra rămase însă cu buretele în mână, uitându-se cu coada ochiului spre Rand, care se apucă de treabă, cu multă dexteritate.

Îi va fi foarte greu să se despartă de el, după toate aceste zile împreună, se gândi ea, dar imediat fu întreruptă din firul reflecțiilor sale de vocea unui tânăr care se oprise în pragul ușii:

– Cine sunteți? întrebă el și Annabellei nu-i scăpă nota de timiditate din glas, în ciuda atitudinii nonșalante.

Surprinsă însă de această apariție, aproape scăpă buretele din mână.

– Ah, bună, surâse ea cu drăgălășenie. Eu sunt Lois și el e Ray… Nu știam că părinții tăi au plecat singuri în excursia prin Europa. Ni s-a comunicat că a plecat toată familia.

Datorită informațiilor pe care le primise de la Trina, Annabelle îl recunoscu imediat pe Bryan.

– Nu fac parte din familie, răspunse acesta. Numele meu e Kevin și am fost plătit de către familia Owens să am grijă de casă. Locuiesc în apropiere. Cum ați intrat? întrebă Bryan și Annabelle nu putu să nu-i admire ținuta sportivă și părul blond, bogat, care-i încadra fața frumoasă și expresivă.

Rand sesiză imediat nota agresivă din tonul tânărului, astfel că opri muzica și se apropie de Annabelle.

– În același mod în care ai făcut-o și tu, spuse el. Soția mea și cu mine venim aici de câteva ori pe an, pentru a curăța casa.

Soția? își spuse Annabelle și luă imediat mopul în mâini, pentru a-și ascunde surpriza.

– Cât timp veți lucra aici? întrebă Bryan, mai calm, acum.

– Probabil două zile, răspunse Rand. Dacă te deranjează că ascutăm muzică, putem renunța, continuă Rand.

– Nu… E interesant că două persoane de vârsta voastră ascultă muzică metal.

– Da. Eu am avut o formație de muzică rock în liceu. Am cântat la chitară și Lois la tobe.

– A, foarte interesant, comentă Bryan. Aveți copii?

– Nu încă, dar ne străduim deja în acest sens, nu-i așa, iubito?

Annabelle murmură ceva incoerent și începu să șteargă pereții.

– Da, vor fi niște copii norocoși, spuse Bryan.

– Crezi? zâmbi Annabelle, prietenoasă.

– Da, vor asculta ce muzică vor vrea, cred, și nu vor fi nevoiți să plece de acasă pentru asta.

– Kevin, știi cine a fost Mozart? întrebă Annabelle.

– Da… Am luat lecții de pian de la șase ani. Dar le-am urât întotdeauna, așa că anul trecut am renunțat. Asta i-a făcut pe părinții mei să mă mustruluiască într-una, de-atunci.

– Vrei să-ți spun ceva amuzant? întrebă Annabelle.

– Da, ce anume? întrebă el și se așeză pe un scaun în stil italian, bucuros că avea cu cine să converseze.

– Și eu am cântat la pian, și tata mi-a cerut întotdeauna să nu cânt Requiemul lui Mozart niciodată, când era el acasă.

– Glumiți…

– Nu, deloc… I se părea prea trist. De-asta prefera să asculte și el metal sau rock.

– Părinții mei nu-mi permit să ascult altceva, în afara muzicii clasice. Vouă vă place?

– Da, și când am mai crescut, mi-a plăcut să ascult acest gen de muzică la computer.

Bryan sări în picioare.

– Eu ador computerele.

E genială, se gândi Rand, și interveni imediat:

– Da, câteodată o suspectez că iubește Tronimania de cinci sute de ori mai mult decât pe mine.

– Aveți o Tronimania? întrebă Bryan, uimit.

– Ce fel de computer ai, Kevin? continuă Rand.

– Părinții mi-au făcut cadou un Dunbarton când am împlinit doisprezece ani. Mi-a plăcut atât de mult, încât am citit tot ce-am găsit despre acest computer. Așa, în scurt timp am învățat o sumedenie de lucruri despre computere, în general.

– Îmi amintești de filmul „ Jocurile războiului"… Ai văzut filmul ăsta? îl întrebă Annabelle.

– Dar cine nu l-a văzut?

– Doar că nu cred că în realitate cineva chiar poate să facă ceea ce se vede în filmul ăsta, comentă Annabelle.

– Ce vreți să spuneți?

– Cum era acolo… Cine poate face asta?… Să spargi codurile unor sisteme de computere și să vezi tot ce e în ele. E o poveste bună să ai succes cu un film, dar în realitate nu cred că se poate întâmpla.

– Ba da, se poate.

– Sigur că se poate, iubito, Kevin are dreptate, aruncă din nou o nadă Rand.

– Mă tem că soțul meu crede tot ce vede la televizor, adăugă Annabelle, dând din nou cu mopul peste perete.

– Am mai auzit asta, răspunse Rand și, spre surpriza Annabellei, se apropie de ea și o sărută pe nas.

– Nu-ți amintești articolul din ziarul ,,Time", în care se povestea despre un adolescent de șaisprezece ani, care a spart codurile sistemului de securitate ale unei firme celebre de computere? replică Rand. A făcut asta chiar de acasă de la el.

– Dar cum a putut să facă asta dacă n-a avut parolele? întrebă Annabelle, continuându-și treburile.

– Se pare că a intrat într-un server local și a învățat toate parolele. Oricum, am auzit că a fost prins și închis.

– Ah, dar e o poveste oribilă, comentă Annabelle.

– A fost un prost, interveni Bryan râzând.

Rand îl privi cu atenție.

– Ce vrei să spui?

– A procedat fără cap, adăugă tânărul.

– Dacă ai fi fost tu în locul lui ce-ai fi făcut? se interesă Rand.

Annabelle își ținu respirația, în așteptarea răspunsului.

– Simplu. Mă împrieteneam cu cineva care are rude angajate la acea companie și le ceream să afle parola pentru mine. Asta-i cea mai simplă cale.

Ah, deci așa a reușit să intre în sistemul companiei lui Rand, își spuse Annabelle. Atunci… cine i-a furnizat parolele?

– Nu cred că cineva își riscă slujba pentru a-ți da ție sau altcuiva parolele.

– Ba da, o fac, dacă suma pe care le-o oferi e consistentă, replică Bryan. Ca de exemplu… o mie de dolari.

Dumnezeule, își spuse Rand… Numai cineva ca Bryan ar fi putut să-i propună unui prieten așa ceva.

– Da, cred că un prieten de vârsta ta ar fi putut face asta, pentru o asemenea sumă…

– Păi, da, răspunse Bryan.

– Dar nu e moral să faci asta, interveni Annabelle.

– Nu e moral! o îngână Bryan.

– Da, nu e moral și în plus, consecințele pot fi dezastruoase pentru compania respectivă. Dar, desigur, cineva de vârsta ta nu poate vedea toate ramificațiile acestei acțiuni. Se pot pierde date în valoare de milioane de dolari.

– Tata mi-a spus întotdeauna că fiecare companie are pierderi și că acesta e riscul oricărei afaceri.

Bryan Ludlow era poate un adolescent foarte deștept, dar și-a creat un sistem foarte egoist pentru a-și explica acțiunile, se gândi Annabelle, care tocmai termina de curățat primul perete.

– Ce vrei să spui, mai exact? întrebă ea.

– Vreau să spun că dacă firma respectivă nu are un sistem de securitate foarte bine pus la punct, e doar vina ei, dacă are probleme.

– Dar dacă era compania ta, Kevin?

Băiatul zâmbi strengărește:

– Într-o bună zi, voi avea o firmă de computere, dar voi avea un sistem de siguranță imbatabil.

– Nu cred că e posibil, răspunse Annabelle, privindu-l cu atenție.

– Al meu așa va fi.

– Dacă spune el, iubito, înseamnă că e posibil, interveni Rand. Păi, continuă el surâzând, cred că am terminat pentru moment aici. Ce-ai zice tu, iubito, dacă am pune mobila la loc și am merge să mâncăm un hamburger?

– Sună extraordinar… Vrei să mergi și tu cu noi, Kevin?

Tânărul ezită o clipă, după care spuse cam cu jumătate de gură:

– Păi, nu pot… Dar dacă sunteți atât de drăguți, o să vă dau bani să-mi luați și mie un cheesburger dublu cu cartofi prăjiți. Eu nu mă pot mișca de aici.

– Vrei să spui că nu ieși din casă niciodată?

– A, bineînțeles… Când am nevoie de o pauză, chem pe cineva să mă înlocuiască. Familia Owens m-a însărcinat cu treaba asta și nu vreau să le creez probleme. Mi-au spus să fiu foarte atent să nu intre cineva în casă. Dacă vreți să plecați acum, aranjez eu totul aici…

– Îți mulțumim, dar e munca noastră, răspunse Annabelle.

– Dar n-am nimic de făcut…

– Dacă vrei tu așa… Hai, doamnă Adams, e timpul să mâncăm ceva, continuă Rand.

Doamna Adams? se întrebă Annabelle, tot mai surprinsă de

improvizațiile lui Rand.

– Nu crezi că exagerezi puțin? îl apostrofă Annabelle, imediat ce ieșiră din casă, în timp ce Rand își puse brațul pe după umerii ei.

– Nu, răspunse el și o îmbrățișă cu putere.

Annabelle vru să spună ceva, dar bărbatul îi puse o mână pe gură.

Pe urmă o cuprinse de după mijloc și o săltă de la pământ, până când gura ei ajunse în dreptul gurii lui, apoi o sărută lung.

Annabelle scoase un sunet înfundat și nemulțumit, dar Rand pur și simplu nu se mai putu opri.

Când o sărutase pentru prima dată, anul trecut, simțise o plăcere nemărginită și lucrul acesta se întâmplă acum din nou… Nicio altă gură de femeie nu îi mai dăduse această senzație.

Cu cât se zbătea mai mult în brațele lui, cu atât se aprindea focul din el.

– Cred că e mai bine să-mi dai drumul acum, spuse ea, când Rand făcu o pauză, ca să respire.

Fusese o cerere aproape disperată, pentru că și ea tremura de excitație, la fel ca el. Transpirară brusc amândoi, de emoție.

– Știi? Ai cea mai dulce gură din lume, îi spuse Rand și o sărută din nou, cu săruturi mici și dese.

– Uau… Parcă ați fi un cuplu de operetă, se auzi vocea lui Bryan, în spatele lor.

Annabelle se înroși, pentru că nu realizase până atunci că băiatul se apropiase.

– Păi, îngăimă ea, asta pentru că suntem încă în luna de miere.

– Glumiți… De când sunteți căsătoriți?

– De cinci ani, replică Rand, strângând-o pe Annabelle de mână și trăgând-o spre mașină.

După ce îi deschise portiera, Annabelle se așeză pe scaunul șoferului, șuierându-i la ureche:

– Nu uita că Phil e în camioneta de lângă casă și aude tot ce vorbim.

Lui Rand, însă, părea să nu-i pese de asta și-i zâmbi drăgăstos.

Ochii Annabellei îi răspunseră cu aceeași căldură, în ciuda a ceea ce-i șoptise mai înainte.

Magia funcționa încă între ei, își spuse ea.

– Sunteți niște figuri, spuse Bryan, apropiindu-se și dându-i lui Rand banii pentru cheesburger.

– Nu ne deosebim cu nimic de niciun alt cuplu de îndrăgostiți, replică Rand, luând bancnotele și punându-le în buzunarul pantalonilor.

– Eu nu mi-am văzut niciodată părinții sărutându-se cu atâta pasiune.

– De unde știi că n-au fost și ei ca mine și ca Lois când erau în primii ani de căsătorie?

– Nu știu, e adevărat… Dar voi cred că vă veți comporta la fel unul cu celălalt chiar și după ce veți avea copii, replică Bryan, conducându-l pe Rand până la ușa mașinii.

– Sper și eu asta, dar fiecare dintre noi are un mod diferit de a-și arăta sentimentele, Kevin. Gândește-te doar cât de norocos

ești că părinții tăi au decis să te facă, răspunse Rand, urcându-se în mașină și continuând să vorbească pe fereastra deschisă.

– Da, poate, dar cred că ai înțeles ce am vrut să spun, replică Bryan.

– Ray are dreptate, comentă Annabelle. Gândește-te doar la faptul că nu sunt foarte mulți copii care au primit cadou un Dunbarton la vârsta de doisprezece ani și cărora li s-au plătit, ani în șir, lecții particulare de pian. Te poți considera un norocos. Mama mea a murit când m-a născut pe mine. Tu ai ambii părinți.

– Ai o prietenă, Kevin? întrebă repede Rand, înainte de a pune motorul în funcțiune.

– Da.

– O fată interesantă?

– Da. Trina și cu mine suntem împreună de doi ani și plănuim să ne căsătorim, într-o zi.

Rand își puse centura de siguranță.

Da, probabil cei doi tineri erau într-adevăr foarte apropiați, se gândi el, de vreme ce Trina fusese atât de îngrijorată pentru el și ceruse ajutorul agenției lui Roman, pentru a se asigura astfel că nu va interveni poliția, pentru căutarea lui Bryan.

– Hei, păi să demarăm, atunci. Nu-i așa, Lois? întrebă Rand.

– Da, mai avem destulă treabă după-amiază.

– Ai dreptate. Ne vedem peste vreo oră, Kevin, spuse Rand, făcându-i tânărului cu mâna.

Kevin le făcu și el cu mâna, iar Rand porni motorul. În timp ce se îndepărtau, Annabelle se întoarse și flutură mâna,

salutându-l pe Bryan, până când ieșiră cu totul din raza lui.

– Cazul tău e practic rezolvat, domnule Dunbarton, spuse ea, privind cu drăgălășenie profilul lui Rand. Tot ce mai trebuie să facem e să încercăm să aflăm de la Trina care dintre prietenii lui Bryan a intrat recent în posesia unei sume mari de bani și pe urmă să ne dumirim al cui frate sau soră e, pentru a ști, astfel, cine a divulgat parola.

– Ești incredibil de deșteaptă, iubito, glumi Rand, zâmbind din colțul gurii.

Annabelle se întoarse spre el, rotindu-și ochii…

– Da… cred că voi aștepta ca Trina să ajungă acasă de la școală și abia pe urmă o sun.

– Acum că știm că micuțul nostru geniu nu lucrează profesional, putem să ne relaxăm puțin, spuse el și o trase mai aproape.

– Rand, dar acum nu e necesar să te mai comporți astfel. Nu mai suntem în rol.

– Ce rol?… Păi nu mi-ai spus tu că tot ce am de făcut e să intru în pielea personajului? Am făcut cum m-ai sfătuit.

– Dar… ai exagerat, oricum…

– Nu, răspunse el foarte ferm, Am observat că acest tânăr e foarte impresionat dacă ne comportăm ca doi îndrăgostiți și lasă complet garda jos.

Capitolul 7

Poate jocul tău l-a deconcertat pe Bryan, dar pe mine m-a terminat, își spuse Annabelle.

– Când te-am întâlnit pentru prima dată în Phoenix, nu mi-a venit să cred că ești șeful companiei Dunbarton, schimbă Annabelle subiectul. Am crezut că ești portarul de la Green Bay Packers.

– De ce nu de la Denver Broncos?

– Pentru că a fost prima firmă care mi-a venit în minte, replică ea.

În acel moment se auzi sunând telefonul ei mobil și Annabelle își dădu seama că uitase complet de caz, aducându-și aminte ziua când îl cunoscuse pe Rand.

– Da?

– Sunt Phil, dacă îți mai aduci aminte de mine.

– Bineînțeles, spuse Annabelle, înroșindu-se. Tocmai vroiam

să te sun.

– Da, da, te cred…

– Care-i problema?

– Imediat după ce v-ați îndepărtat, băiatul a sunat la un număr din zona Salt Lake și i-a răspuns robotul telefonului:„ Sunteți în rețeaua Dunbarton"…

– Stai o clipă, răspunse Annabelle și-i spuse totul lui Rand.

Acesta scutură din cap, exasperat.

– Ce diavol… I-a făcut pe abonați să fie privați de conexiune, atâta timp. Am putea să-l arestăm chiar acum, dar avem nevoie să știm mai întâi cine i-a furnizat parola.

– Da, așa e, răspunse ea și-și duse din nou telefonul la ureche. Phil… mai e cineva în casă cu el, acum? Bine. Mergem să mâncăm ceva, după care ne întoarcem, adăugă ea și închise telefonul.

– Mă întreb ce motive are puștiul să facă toate astea, spuse Rand, gânditor.

– Crezi că s-ar putea să fie de vină autoritatea tatălui lui?

– Da, e posibil. Oricum, nu pare prea conștient de ce pedepse e pasibil.

– Bine, dar depinde de tine, dacă…

– Știu ce vrei să spui, iubito… Nu, nu voi merge atât de departe. Imediat ce voi ști cine i-a dat parola, voi avea cu el o discuție între patru ochi, pentru a-l face să înțeleagă riscurile la care s-a expus și că viața alături de părinții lui nu e chiar cel mai rău lucru din lume.

– E foarte frumos din partea ta, Rand…

Și tocmai mi-ai dat un motiv incredibil de puternic de a te iubi și mai mult, își spuse ea în gând… Dar… Ar fi mai bine să pleci chiar azi la Phoenix…

***

– Am terminat ferestrele din sufragerie, iubito… Ce crezi că ar trebui să mai fac, acum, dragostea mea? o întrebă Rand, cu ochii sclipind de căldură și afecțiune.

Dragostea mea… Ah, Rand, mergi prea departe, se gândi ea. Își promisese să nu mai ia în considerare aceste efuziuni ale fostului ei logodnic, dar îi era imposibil… Era prea îndrăgostită de el.

Annabelle își privi ceasul.

– Vom face curat la bucătărie și vom pleca acasă. Restul camerelor le vom face mâine.

– Nu mergeți să faceți curățenie și la etaj? întrebă Bryan și în tonul lui păru să apară multă dezamăgire.

După ce se întorseseră cu prânzul pentru Bryan, acesta devenise foarte comunicativ și Annabelle era din ce în ce mai convinsă că între el și părinții lui trebuia să fie restabilită urgent o linie normală de comunicare.

– Nu, Kevin, băiete, acolo vom curăța peste vreo săptămână,

spuse Rand și o ajută pe Annabelle să mute toate ustensilele cu care veniseră în bucătărie.

Lucraseră, astfel, cot la cot, toată după-amiaza, iar când se văzură în mașină la sfârșitul zilei, Annabelle se grăbi s-o sune pe Janet. Trebuia să iasă în seara aceea, nu mai putea continua această intimitate cu Rand.

– Bună, Janet, spuse ea, imediat ce, la celălalt capăt al firului, se auzi vocea prietenei ei. Ți-am trimis un fax, l-ai primit?

– Da, răspunse Janet și cred că e cazul să stăm de vorbă.

– Da, aș putea să vin pe la tine diseară la ora șapte.

– Iubito, pot să o salut și eu pe Janet? întrebă Rand, surâzând pe sub mustață.

– Numai o clipă, Janet, cineva vrea să-ți vorbească.

– Allo, spuse Rand, zâmbind cu toată gura. Ești într-adevăr prietena Annabellei, cu care a fost în vacanță în Florida?

– Și tu ești într-adevăr cel mai tare patron din lumea computerelor? Abia aștept să te cunosc.

– Adevărat?

– Bineînțeles… Vino și tu cu Annabelle diseară.

– Ești sigură că toată lumea se va bucura de prezența mea acolo? întrebă el, cu ochii spre Annabelle.

– Ah, vei fi primit cu tot dragul, râse Janet.

– Nu sunt chiar convins de asta, pentru că Annabelle pare foarte plictisită de mine, după ce am jucat azi toată ziua rolul a doi tineri căsătoriți, foarte, foarte, îndrăgostiți…

– Dă-mi telefonul, Rand, interveni Annabelle și-i smulse pur și

simplu celularul din mână. Te voi suna eu mai târziu, Janet, adăugă ea și închise, nervoasă.

Apoi, fără a mai spune nimic, o sună pe Trina și aranjă să se întâlnească cu ea în câteva minute, în fața casei ei.

Nu peste mult, se apropiară de adresa indicată de Trina.

Văzând o tânără blondă plimbându-se pe trotuar de colo-colo, Rand încetini.

– Probabil e Trina, nu? spuse el, uitându-se strengărește spre Annabelle.

– Da, Rand, ai putea lucra pentru CIA, răspunse Annabelle și coborî din mașină, imediat ce Rand opri în fața fetei.

Bărbatul o urmă imediat.

– Trina? Acesta e Ray… M-a ajutat astăzi pentru rezolvarea cazului.

– Bună, Trina, spuse Rand zâmbind cu amabilitate.

– Bună ziua, răspunse fata, cu un glas subțire și timid.

– Tocmai am aflat că Bryan are un prieten sau o prietenă în legătură de rudenie cu cineva din compania Dunbarton, de la care a aflat parola sistemului de siguranță, o informă Annabelle.

– Ah, nu cred că a fost în stare de o asemenea prostie, izbucni Trina.

– Ai cunoștință despre vreun prieten al lui Brayn, care a primit o sumă mare de bani în ultimul timp?

– Nu, nu cred.

– Poate nu e un prieten… Poate doar o cunoștință, interveni Rand.

– Nu, nu știu, îngăimă fata.

– Nu-i nimic, răspunse Rand, bătând-o ușor pe umăr.

– Mai gândește-te, spuse Annabelle. Îți las numărul meu de celular și dacă îți amintești de cineva, sună-mă.

În timp ce Annabelle își scoase din poșetă agenda, Trina spuse încet, ca și cum s-ar fi temut că ar putea fi auzită și de alte persoane.

– Paul Iverson… L-am văzut alaltăieri pe o motocicletă nouă. Lucrează la Food King's… Dar nu avea motocicletă înainte…

– E prieten cu Bryan?

– Nu, tocmai. Se cunosc de la piscina la care merg cu Bryan, uneori… Întotdeauna stau de vorbă despre o sumedenie de lucruri.

– Mă duc să vorbesc cu Howard, din mașină. Mai ține-o puțin pe Trina, îi șopti Rand Annabellei, în timp ce Trina se uita în altă parte, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă pe cineva venind din direcția casei ei.

Întrebându-l pe Howard dacă era cineva în companie cu numele de Iverson, acesta îi spuse că era un angajat cu acest nume: Barrett Iverson. Lucra în echipa lor aproape de la început.

Asta era tot ceea ce dorise Rand să știe.

– Cheamă-l în biroul tău. Vreau să vorbesc cu el, dar nu-i spune de ce îl chemi. Voi ajunge acolo în maximum douăzeci de minute.

Rand închise telefonul și se grăbi să-i spună Annabellei ce aflase.

– Există într-adevăr un angajat care se numește Barrett Iverson, murmură el la urechea Annabellei, imediat ce ajunse lângă ea.

– Avem vești noi, îi spuse ea fetei care se uită lung, când la Annabelle, când la Rand. Paul Iverson are într-adevăr o rudă la compania Dunbarton, așa că cel mai târziu la noapte, Bryan va fi acasă.

– Dar… e o crimă ce a făcut, bâigui Trina.

– Da… E adevărat, răspunse Annabelle. Totuși, e prima lui abatere și totul a fost din cauza faptului că nu se înțelege cu părinții. Patronul companiei îl va ierta de data asta, așa că nu va fi trimis la închisoare.

– Adevărat? întrebă Trina, plângând de bucurie.

– Da, poți să fii sigură de asta.

– Oh, vă mulțumesc, spuse tânăra, plângând în hohote.

– Du-te în casă, totul va fi bine, continuă Annabelle.

Rand fu foarte mișcat de sentimentele fetei pentru Bryan. Băiatul nici nu știa cât de norocos era. De altfel, nu-și prea dădea seama de nimic… În afara faptului că era foarte bun la computere, nu mai avea niciun fel de alte noțiuni ale valorii, după cum îi făcuse impresia.

– Sunteți atât de minunată, domnișoară Forrester.

– Și eu cred despre tine la fel, Trina… Bryan e foarte norocos că are o prietenă ca tine.

– Da, sunt de acord cu asta, comentă Rand.

– Mulțumesc, spuse Trina și obrajii i se înroșiră de emoție.

Imediat ce Trina plecă în casă, Rand o luă pe Annabelle de braț și o conduse la mașină.

– Barrett Iverson ne așteaptă în biroul lui Howard. Când vom ajunge acolo, îl vom suna pe fratele lui, Paul, și-l vom invita să stea de vorbă cu noi. Apoi vom merge la casa familiei Owens și-l vom duce pe Bryan acasă.

Annabelle încuviință.

– Asta ne va ocupa toată noaptea. Trebuie s-o sun pe Janet, să-i spun să nu mă mai aștepte.

– Pe noi, vrei sa spui, zâmbi Rand. Spune-i că vom sta în schimb cu ea toată noaptea de mâine.

Annabelle întoarse capul spre el, surprinsă.

– Dar cazul tău e rezolvat. Tu te poți întoarce la Phoenix chiar mâine după-amiază…

Capitolul 8

Acesta poate e planul tău, iubito, dar nu și al meu, își spuse Rand.

– Nu știu când mă voi întoarce în Arizona. Voi rămâne un timp aici și voi încerca să repar tot răul făcut de Bryan.

– Ce vrei să spui?

– Mai întâi de toate, voi cere toate numerele de telefon la care s-a sunat din casa familiei Owens. Și cele de la care s-a sunat, bineînțeles. Apoi îi voi fixa lui Bryan un salariu și-l voi instala într-un birou cu telefon. Îl voi pune să repare toate relele provocate computerelor în care a intrat. Cei al căror computer nu se mai poate repara, vor primi un computer nou din partea firmei, bineînțeles gratuit. Vom face în așa fel încât să se știe că firma Dunbarton, dacă face greșeli, le recunoaște și le îndreaptă.

– Atunci, trebuie să-i plătească și o chirie unchiului lui, pentru că i-a folosit casa fără a-i fi cerut permisiunea.

– Și, în sfârșit, îl voi pune să mărturisească totul părinților și să facă în așa fel încât aceștia să-și recapete încrederea în el.

– Și dacă refuză?

– Îi voi spune că e o condiție, pentru a-l ierta.

– Da, așa îi voi spune și eu. A fost foarte norocos că n-a atacat sistemul altei firme. Nu cred că altcineva, în afară de tine, l-ar fi iertat. Sper că într-o zi, când se va mai maturiza, va realiza ce lucru extraordinar ai făcut pentru el.

– E doar meritul tău, Annabelle. Compasiunea pe care ai manifestat-o tu inițial pentru el, m-a făcut să fiu și eu mai indulgent.

– Mulțumesc, răspunse Annabelle. Cu cei doi Iverson ce ai de gând?

– Cu Barrett, încă nu știu. Depinde de cât de ușor a reușit Paul să obțină parola de la el. Pe Paul însă, îl voi pune să-și vândă motocicleta și să-i dea banii înapoi lui Bryan. Până îi va da toată suma, probabil va lucra în deficit. Va fi însă o lecție foarte bună și sper că altă dată nu va mai încerca să manipuleze pe nimeni.

– Da, bine gândit, pentru că e necesar să înțeleagă cât rău au făcut cu nelegiuirile lor. Îl voi suna acum pe Roman, pentru a-i raporta cele întâmplate. Aș vrea ca Bryan să fie înainte de miezul nopții acasă, cu părinții lui.

Da, se gândi Rand, multe lucruri sunt posibile după ce se clarifică o situație… Eu sper să-mi petrec toate nopțile de-acum cu tine, până la sfârșitul zilelor mele.

Annabelle își scoase telefonul din geantă și formă numărul de

la birou.

– Bună, Diana, sunt Annabelle. Aș vrea să vorbesc cu Roman.

– Nu e aici. Soția lui a născut un băiat.

– Ah, e primul lor copil, cred că e în al nouălea cer.

– E distrus de emoții… Nu știu când vei putea vorbi cu el, nu vrea să vorbească… Când a aflat că a născut soția lui, era cât pe-aci să leșine.

– Înțeleg… Spune-i, dacă va suna la tine totuși, că s-a rezolvat cazul cu firma Dunbarton.

– L-ai găsit pe Bryan?

– Da, Roman mă poate suna pe celular la orice oră va putea. Pe tine te voi suna eu mai târziu.

– Am înțeles bine? întrebă Rand. Șeful tău e la spital, cu soția lui?

– Da. Diana mi-a spus că nici nu se mai ține pe picioare de emoții.

– Cred că eu voi leșina de-a binelea, când soția mea va naște primul copil.

Deci, plănuia să se căsătorească într-o bună zi, își spuse Annabelle… Dar… nu cu mine…

Inima Annabellei se strânse de durere.

– Ce crezi că ar fi spus tatăl tău despre mine? Crezi că m-ar fi considerat destul de bun pentru a-ți fi soț?

– Nu știu…

– Gândește-te…

– Acum mă gândesc doar la lucrurile care țin de cazul

companiei tale.

– Nu-i adevărat, murmură el. Știu că te gândești și la asta…

În următorul moment, Rand o trase spre el și o sărută apăsat pe gură.

Era atât de masiv, încât Annabelle nu se putu opune.

– Rand… scânci ea, incapabilă să facă vreo mișcare.

Annabelle nu mai rezistă și îl sărută și ea, până când întreg trupul începu să-i tremure.

– Ai văzut? o întrebă Rand. Știu foarte bine că mă vrei și tu, la fel de mult. Dacă n-ai fi simțit nimic pentru mine și între noi ar fi fost doar o relație de afaceri, corpul tău nu mi-ar fi răspuns cu atâta pasiune ca acum, recunoaște, Annabelle.

– Dar nu am negat niciodată atracția fizică dintre noi, murmură Annabelle.

– Mă bucur că recunoști. Acum că am clarificat situația, putem să mergem să ne întâlnim cu Howard.

Annabelle se uită îngrijorată pe fereastră. Erau într-o parcare și toată lumea din apropiere îl văzu pe Rand sărutând-o.

– Nu-ți face probleme din cauza spectatorilor. Sunt sigur că s-au uitat atât de lung doar pentru că au fost foarte invidioși.

Annabelle își făcea probleme, doar pentru că situația îi scăpase de sub control.

Imediat după ce-l vor duce pe Bryan acasă, îi va spune lui Rand să se mute la hotel.

Gata, era cazul să iasă din viața ei.

Se întorsese la Salt Lake, tocmai pentru a nu-l mai vedea

niciodată. Câteodată însă, în viață orice-ai face, nu poți scăpa de persoana, care, zice-se, ți-e destinată.

Ea va învăța, însă, să supraviețuiască și fără el.

Trecuse de ora unu noaptea, când Rand se angajă pe șoseaua care ducea la casa Annabellei… Acum că problemele cu firma lui s-au încheiat, putea anticipa foarte ușor ce se va întâmpla. Era pregătit, însă, de contraatac.

Odată ajunși acasă, Annabelle se oferi să prepare câte o ceașcă de cafea pentru amândoi, ceea ce însemna că era pe punctul să-i spună în modul cel mai frumos cu putință bineînțeles, că era cazul să se mute la hotel.

Astfel, când Annabelle se întoarse de la bucătărie cu cafelele, Rand îi șopti la ureche:

– Nu trebuia să faci cafea și pentru mine. Oricât de mult mi-ar plăcea să stăm acum împreună câteva minute, trebuie să mă întorc la hotel, pentru că mai am încă o groază de lucruri de rezolvat. Dacă îmi dai câteva minute să-mi iau bagajele din biroul tău, voi pleca imediat după asta.

Fără a mai aștepta să vadă reacția Annabellei, Rand urcă în grabă scările și intră în biroul fostei sale logodnice.

Închise ușa după el și deschise computerul.

Annabelle îi trimisese un fax lui Janet și vroia neapărat să știe ce i-a scris.

Nu-i păsa că ceea ce făcea era condamnabil sau imoral. Trebuia să dea toate bătăliile pentru a o avea pe Annabelle.

Fișierul de faxuri era însă șters.

Nicio problemă. În mod sigur, nu s-a gândit să-l șteargă și din coșul de gunoi al computerului, așa încât îl va recupera imediat.

Ceea ce și făcu.

Citi apoi cu atenție faxul pentru Janet.

Mâine va trebui să-i facă lui Janet o vizită, își spuse el, după ce citi de câteva ori faxul pentru ea.

Nu vroia să accepte slujba pe care i-o oferise în cadrul departamentului companiei lui din Phoenix?… Se va lupta pentru asta până când Annabelle va ajunge singură la concluzia că era cea mai profitabilă soluție din tot ce avea acum la îndemână.

***

– Annabelle, îți mulțumesc că ai venit atât de repede, spuse Roman, ridicându-se și întinzându-i mâna, cu căldură.

Ori de câte ori se întâlneau, de altfel, era o bucurie nemăsurată pentru amândoi. De-a lungul timpului, își spuseseră multe lucruri pe care doar prietenilor adevărați le poți spune.

– Nicio problemă. Roman. Cum se simte Brittany și micuțul Yuri?

– Ah, sunt amândoi foarte bine, răspunse Roman, surâzând cu încântare și așezându-se din nou pe scaun, cu mâinile rezemate de spetează.

– Sunt foarte fericită pentru tine, Roman, replică Annabelle, gândindu-se că, într-adevăr, oricine în locul lui ar fi fost la fel de fericit într-o astfel de situație. Să fii căsătorit cu persoana pe care o iubești și să ai un copil cu ea… Nu poate exista ceva mai frumos pe lumea asta, își spuse Annabelle.

– Știu asta, răspunse Roman. Acum hai să vorbim despre tine. Nu arăți prea bine în ultima vreme și mă tem pentru sănătatea ta.

– Ah, despre mine n-avem ce să vorbim, nu e nimic nou în viața mea și mă simt foarte bine.

– Ba da… De o lună de când ai terminat cazul lui Bryan Ludlow, ai muncit mai mult decât tot restul echipei. Te vei îmbolnăvi… Nu vreau să mai faci asta. E inconștiență curată, crede-mă.

– Dar îmi place foarte mult să fiu ocupată. S-a plâns cineva de prestațiile mele?

– Annabelle, cum îți trece așa ceva prin cap? Ești cea mai apreciată, dintre toți angajații… Ai rezolvat cazul lui Bryan într-un timp record și ai evitat intervenția poliției și scandalul public. Felicitări.

– Mulțumesc, Roman, dar știi foarte bine că cei care merită într-adevăr felicitări sunt Trina și Rand. Meritul meu n-a fost cu nimic deosebit.

Roman se lăsă pe spate în scaunul lui și îngustă ochii, privind-o cu atenție:

– Știu exact care a fost rolul lor în toată această afacere, Annabelle. Tu ai contactat-o pe Trina și ai pus bazele cercetărilor

de la care s-a mers apoi, din aproape, în aproape, foarte ușor. Tu ai făcut înregistrarea cu vocea lui Bryan… Am fost foarte norocos că ai venit să lucrezi pentru mine. Ești o profesionistă desăvârșită și un om de o calitate rară.

– Mulțumesc, spuse Annabelle, cu toată sinceritatea.

– N-ai pentru ce. Trebuie să știi că Rand mi-a transmis, de asemenea, toate mulțumirile lui. S-a achitat mai mult decât excelent de îndatoririle pentru agenție și trebuie să-ți spun că-l apreciez foarte mult și pe el.

– E momentul să-ți spun, Roman, că în ciuda tuturor celor ce se spun despre noi, eu nu m-am culcat cu el. A stat în casa mea, e adevărat, dar a făcut parte din strategia noastră de lucru.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, replică Roman.

– Chiar dacă ți-au spus toți că Rand a locuit la mine?

– Da, chiar așa. Te cunosc mai bine decât crezi tu. Ești exact ca soția mea. N-a vrut să facă dragoste cu mine până după căsătorie. Și, de altfel, nici eu nu i-am cerut…

– Mă tem că eu nu mă gândesc la căsătorie.

– Dar se vede cât de colo că-l iubești pe Rand.

Annabelle nu putuse niciodată să-l mintă pre Roman, astfel încât se văzu nevoită să recunoască:

– Da, din nefericire, îl iubesc.

– Și el nu te iubește?

– Nu.

– De unde știi?

– Pentru că nu mi-a pomenit niciodată de căsătorie, în toată

perioada în care a stat aici. În plus, în noaptea în care am terminat cazul lui Bryan, după ce ne-am întors acasă, și-a împachetat imediat toate lucrurile pe care le avea la mine și, după ce mi-a mulțumit că l-am ajutat, a plecat. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci și nici n-am mai auzit nimic de el.

– Ah, îmi pare rău… cred că suferi foarte mult. Sper că ceea ce îți voi arăta acum, nu-ți va face și mai mult rău… Când mi-a plătit comisionul, Rand mi-a dat acest plic pentru tine. Deschide-l, spuse el și scoase din sertarul biroului un plic mare, alb, pe care i-l înmână Annabellei, cu speranța că lucrurile se vor aranja în viața ei.

– Nu, mai bine nu-l deschid…

– Cred că e un bonus pentru tine, sau așa ceva… Ceva în legătură cu o excursie în Mediterana, din câte mi-a spus.

Ah, și-a amintit de intenția mea de a pleca în vacanță, se gândi Annabelle.

– Nu… Nu pot să accept…

– De ce nu? Omul vrea să-ți fie recunoscător, acceptă… I-ai salvat compania… A fost un efort considerabil și a considerat că cel mai bine ți-ar prinde acum o vacanță, și eu sunt de acord cu el.

– Nu, nu pot să accept… Te rog să-i dai toate astea înapoi…

– De ce n-o faci chiar tu?

– Nu pot nici asta.

– Ah, mi-a spus că va fi greu să te conving să accepți. Și mi-a mai spus că ți-a oferit o slujbă de șef al departamentului de

securitate, în compania lui din Phoenix.

– Ți-a spus asta?

– Nu e adevărat? o întrebă Roman, scrutând-o cu privirea.

– Ba da, dar…

– Mi-a spus că poți să rămâi și la mine, dacă vrei și să faci în același timp și slujba din firma lui.

– Nu m-am gândit că vorbește serios, replică Annabelle.

– Vrei această slujbă?

– Nu!

– E un mare păcat. E exact o slujbă pe măsura ta. Orice inginer informatician din țara asta s-ar da peste cap să poată obține o astfel de poziție în compania Dunbarton.

– Dar nu vreau să plec din Salt Lake.

– Nici măcar câteva zile pe lună?

– Nu, sunt mulțumită de slujba pe care o am aici.

– Nici pentru un salariu de șase ori mai mare?

– N-aș ști ce să fac cu atât de mulți bani.

– Da, s-a temut că vei refuza, de aceea ți-a propus să lucrezi de acasă, pentru compania lui.

– Dar nu-mi palce să lucrez de acasă. Am stat acasă tot timpul, în perioada în care n-am avut nimic de lucru… Îmi place să mă deplasez, pentru munca mea.

După o pauză, în care nici unul nici celălalt nu mai spuse nimic, Annabelle continuă:

– Am rupt logodna cu el pentru că nu era de acord cu munca mea. Nu cred că s-a schimbat atât de mult de atunci încoace, încât

să aprecieze într-adevăr, ceea ce fac. E mai bine să nu-l mai văd niciodată, crede-mă. Când suntem împreună…

Annabelle nu-și mai sfârși fraza, pentru că văzu compasiunea din ochii șefului ei.

– E dragoste, ceea ce e în sufletul tău, Annabelle… Exact aceste sentimente le-am avut și eu pentru Brittany… Când mi-am dat seama că toate frământările mele nu sunt decât sentimente de iubire, m-am hotărât să acționez.

– Păi… tu ai fost norocos, pentru că și ea era îndrăgostită de tine… În cazul meu, e cu totul altă situație.

– Atunci… nu vrei să mergi la Phoenix și să-l ajuți să instaleze un nou sistem de securitate pentru compania sa?

– Nu… Am totul pe niște CD-uri. Le împachetez și ți le dau să i le trimiți tu. E inteligent. Va ști să facă totul de unul singur.

– Bine. Nu mai vorbim atunci despre Rand. Îți voi da un nou caz.

Ah, bine că nu mai vroia să vorbească despre Rand, se gândi Annabelle. Era cel mai dureros subiect din lume, pentru ea.

– Firma Gladston a cumpărat un nou sediu, undeva în afara orașului, și vrea un sistem de securitate foarte eficient.

– Și de ce m-ai ales pe mine, pentru asta?

– Pentru că Gerard mi-a spus că locuința ta are cel mai serios sistem de securitate din toată regiunea, zâmbi el.

– Chiar ți-a spus asta?

– Annabelle, știi bine că în localitatea asta nu poți avea niciun secret. I-am spus lui Brittany că vei trece astăzi pe la noi.

– Ah, abia aștept să-l văd pe micuțul Yuri. Am și un cadou pentru el.

– Mă bucur, o să-i facă plăcere, răspunse Roman zâmbind. Uite aici un plic cu adresa și cheile pentru noul tău contract. Mult succes.

Annabelle zâmbi și se îndreptă spre ușă. Cum puse însă mâna pe clanță, Roman o strigă din nou:

– Annabelle, ești sigură că nu vrei plicul ăsta? o întrebă el, arătându-i plicul lăsat de Rand.

– Nu…

– Cum vrei tu.

Annabelle nu-l văzuse pe Rand de o lună… Dacă va mai trece ceva timp fără să-l vadă, va reuși să și-l scoată din minte.

– E-n regulă.

După o oră, îmbrăcată în uniforma ei de denim, Annabelle era în drum spre locuința pe care primise sarcina s-o asigure.

Dacă ar fi fost să-și aleagă un loc unde să-și construiască o casă, cu siguranță ar fi ales acea zonă. Priveliștea era de-a dreptul spectaculoasă, cu lacul în vest și munții în sud.

Să locuiască aici cu Rand era tot ceea ce-și putea dori de la viață.

Îți construiești din nou castele de nisip, Annabelle, își spuse ea, încercând să oprească lacrimile care-i apărură în ochi.

Ajunsă pe strada indicată în adresă, căută numărul casei la care trebuia să oprească.

În momentul în care-l zări, Annabelle rămase înmărmurită în

fața a ceea ce văzu… O vilă în stil francez, înconjurată din toate părțile de copaci ornamentali. Totul părea transmutat acolo din Provence.

O mică bijuterie de arhitectură, se gândi Annabelle, nerăbdătoare să vadă cum era interiorul.

Coborî așadar din mașină și luă din portbagaj valijoara cu toate lucrurile de care avea nevoie, pentru a îndeplini cerințele proprietarilor în ceea ce privea securitatea căminului lor.

Imediat ce intră înăuntru, însă, Annabelle pur și simplu uită de ce venise și rămase cu trusa în mâini, colindând plină de curiozitate prin casă. Cele patru dormitoare, mobilate deocamdată doar parțial, erau decorate în alb, crem și galben-pal, exact așa cum îi plăcea ei. Grinzile din lemn închis la culoare, așezate din loc în loc pe pereți și pe tavan, confereau camerelor un aer tipic mediteranean.

Din bucătăria absolut adorabilă, cu un cuptor franțuzesc acoperit cu țiglă, se întindea o terasă spațioasă, care dădea într-o grădină plină de flori.

Annabelle privi cu admirație împrejurimile casei, care o încântară de-a dreptul.

O nouă săgeată îi străpunse apoi inima, gândindu-se cât era de păcat că nu putea trăi și ea cu bărbatul pe care-l iubea, într-un asemenea paradis. Cât de minunat ar fi fost dacă ar fi fost căsătoriți și copiii lor s-ar fi zbenguit într-un loc atât de fermecător. Nu văzuse niciodată o combinație mai reușită între peisaj, stilul arhitectural al casei și culorile dominante din

interior. Era un loc făcut anume pentru o pereche de îndrăgostiți. Un bărbat și o femeie care caută să-și facă viața împreună cât mai atractivă cu putință.

Dându-și seama cât de departe ajunsese cu gândurile, Annabelle își scuturâ cu putere capul și se întoarse în casă, pentru a nota planul pe care trebuia să-l urmeze pentru instalarea camerelor de luat vederi și a alarmelor.

Peste o jumătate de oră, era iarăși în mașină, în drum spre casa lui Roman.

Deși la început crezuse că toată munca la noul ei angajament îi va lua trei zile, până la urmă termină totul în doar două zile, pentru că se îndrăgostise atât de mult de cocheta vilă, încât nu-i venise să se stea mult timp departe de ea.

Nevrând însă să fie mai puțin plătită decât se stabilise inițial, Annabelle raportă terminarea proiectului abia la sfârșitul celei de a treia zile.

De fapt, nici nu fusese prea greu să sfârșească lucrul în două zile, dar ținuse să mai vină încă o zi acolo, pentru a-și bea cafeaua și ceaiul în acea atmosferă de vis.

La începutul serii însă, când tocmai se pregătea cu părere de rău să părăsească acel loc de care se atașase deja foarte mult, auzi dintr-o dată sunând alarma de la intrare. Cineva se apropiase de casă.

Annabelle se uită repede, pe monitorul din hol și văzu un bărbat înalt în fața ușii principale. Nu-i putu zări fața, pentru că bărbatul își întorsese capul spre stradă.

Gândindu-se că poate cei de la Gladstone trimiseseră pe cineva să inspecteze modul cum se achitase de treaba pe care o avusese de făcut pentru ei, Annabelle opri alarma și deschise ușa.

Bărbatul era încă întors cu spatele spre ea, dar cu toate acestea, figura îi păru dintr-o dată foarte familiară. Semăna foarte mult cu… Dar nu putea fi el…

Apoi, străinul întoarse capul:

– Rand!….exclamă ea.

– Annabelle…

Nu mai spuseră nimic, dar ochii lor începură să sclipească din ce în ce mai tare și Annabelle reuși să îngaime:

– Ce… ce faci aici?

– Am venit cu afaceri în Salt Lake, și când te-am căutat, Roman mi-a dat adresa asta.

– Am crezut că ești inspectorul firmei…

– Cine? Asta e ultima ta cucerire?

– Cum? întrebă ea, enervată.

– După ce Roman mi-a spus că ai refuzat postul pe care ți l-am oferit în compania mea și că ai respins chiar bonusul pe care ți l-am dat, mi-am spus că ai o relație foarte serioasă cu un bărbat, de vreme ce nu vrei să pleci din Salt Lake nici măcar câteva zile. Cine e? Gerard? Parcă ăsta era numele celui care te-a sunat…

Gerard? Cum naiba și-a amintit de el?

– Nu fi absurd, replică Annabelle.

– Am fost acuzat de multe lucruri, dar că sunt absurd nu mi-a spus nimeni, niciodată.

– Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc, dar Gerard e colegul meu și nimic mai mult.

– Bine. Nu mă întrebi ce mai fac?

– Nu, pentru că e clar că faci bine. Ce face Caroline?

Rand o țintui cu privirea.

– Ultima dată când am auzit de ea, era în excursie prin Europa. N-ai de gând să mă inviți înăuntru?

– Nu pot, trebuie să sosească inspectorul firmei pentru care lucrez. Ah, uite că a și sosit, adăugă Annabelle, uitându-se spre stradă, pentru că exact în acel moment lângă poarta casei opri o mașină, din care coborî un bărbat între două vârste.

În timp ce veni spre ei, inspectorul se uită lung, când la unul când la celălalt.

– Bună, spuse el, apropiindu-se. Eu sunt Bruce Varney. Am fost trimis să văd dacă v-ați terminat treaba. Proprietarii se întorc în seara asta.

– Bună, domnule Varney, răspunse Rand, înainte ca Annabelle să fi apucat să spună ceva.

Cei doi bărbați își dădură mâna și Rand continuă:

– Eu sunt soțul Annabellei.

– Mă bucur să vă întâlnesc. Sunteți și dumneavoastră angajat al agenției Lufka?

– Da. Lucrăm împreună în cele mai multe situații, nu-i așa, iubito?

– Da, răspunse ea, după o ușoară ezitare. Intrați, domnule Varney. Totul e gata. Puteți verifica. Dacă sunteți mulțumit, după

aceea voi semna contractul.

– Dacă tu trebuie să mai rămâi aici, eu plec acum și te voi aștepta acasă, iubito. Dacă nu vei fi prea obosită, vom ieși să cinăm într-un restaurant drăguț.

În circumstanțele create, Annabelle nu mai avu de ales și făcu jocul lui Rand.

– Bine, iubitule.

– Vă promit că n-o voi reține mult, spuse domnul Varney, întorcându-se spre Rand.

Acesta o sărută pe Annabelle pe gât, făcând-o să roșească.

După ce inspectă la repezeală toată casa, inspectorul declară că era o treabă foarte bine făcută, iar Annabelle semnă contractul, mulțumită.

După ce își luă rămas-bun de la domnul Varney, Annabelle se urcă în mașină și demară.

Fusese necesar să treacă mai întâi pe la agenție, pentru a duce echipamentul, astfel că, în timp ce inima îi bătea nebunește de emoția reîntâlnirii cu Rand, Annabelle conduse nebunește, pentru a reuși să ajungă cât mai repede acasă.

De ce i-a spus că a venit pentru afaceri în Salt Lake? Ce vroia, de fapt?

Cum putuse să-i facă asta? Cum putuse să se comporte atât de cald cu ea când nu dăduse până atunci niciun semn de viață? Nu știa că el era totul pentru ea? De ce trebuia să se joace astfel?

Nu putea să fie acum cu el… Nu putea să stea cu el doar câteva zile, pentru ca apoi să suporte din nou durerea despărțirii.

Capitolul 9

Rand își parcase mașina lângă gard, dar umbrele din jurul casei o ascunseseră atât de bine, încât Annabelle nu-și dădu seama că el venise deja.

Pentru a ști când sosește tânăra, Rand nu dezactivase alarma.

Odată ajuns la casa fostei sale logodnice, Rand își dădu jos haina de la costum și-și ridică mânecile cămășii, pentru a prepara cina în stil italian ale cărei ingrediente le pregătise încă de dimineață. Aranjase masa din sufragerie în mod festiv, cu lumânări colorate, flori, și câteva sticle de vin, după care se duse în bucătărie și prepară salata verde.

În timp ce adăugă sosul peste pastele făinoase, auzi alarma de la intrare.

Dintr-o dată, se simți foarte emoționat. Auzi cheile în ușă, dar își continuă treburile, adăugând uleiul și oțetul aromat la salată.

Peste câteva momente soneri alarmei se opri și Annabelle

intră în bucătărie, furioasă.

Oservase în hol haina lui Rand.

– Cine ți-a permis să intri în casa mea fără să fi fost invitat?

Ducând cu grijă salata în sufragerie, Rand îi răspunse peste umăr:

– Nu cred că am nevoie de invitație, pentru a intra în casa ta. Pentru că ai refuzat atât oferta mea de vacanță cât și serviciul pe care ți l-am propus în compania mea, m-am gândit că unicul mod în care îți pot mulțumi pentru serviciile tale e să-ți pregătesc cina. Știu cât de obosită ești când ajungi acasă și m-am gândit că asta o să-ți facă plăcere. Am avut noroc că am uitat să-ți înapoiez cheile când am plecat la Phoenix.

Rand trase adânc aer în piept… N-o căutase o lună, așa că putea să înțeleagă cât o supărase asta, dar dorise s-o facă să-i fie dor de el. Însă numai Dumnezeu știa cât de mult suferise el însuși că nu mai știuse nimic de ea.

– Trebuie… să fac un duș mai întâi, spuse Annabelle, mai calmă acum.

– Fă-l liniștită, răspunse el, bucuros că vede un pic de lumină în ochii ei. Tot timpul petrecut fără ea fusese un adevărat calvar.

În așteptarea Annabellei, Rand se așeză pe un scaun, încercând să citească un ziar, dar, cum nu se putu concentra, îl puse la loc.

După câteva minute, tânăra intră în sufragerie, cu o mină proaspătă și bine dispusă.

În locul tricoului și al pantalonilor, purta acum o bluză albă

de mătase, care-i punea foarte bine în evidență pieptul voluptuos și o fustă neagră foarte strânsă pe corp.

Sandalele italienești, din piele, cu tocul foarte înalt, o făceau să pară mai înaltă. Era atât de frumoasă, încât Rand făcu un efort uriaș să n-o strângă în brațe.

– Arăți minunat, îi spuse el, privind-o cu admirație din cap până-n picioare.

– Mulțumesc, spuse ea. Voi merge la un spectacol de balet diseară, cu Janet, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să fiu gata.

Ești o mare mincinoasă, Annabelle, își spuse el, care știa că Janet renunțase la acest proiect, pentru ca Annabelle să-ți petreacă seara în compania lui.

– Mergi de multe ori la astfel de spectacole?

– Ori de câte ori am timp, replică ea.

– Atunci, cum cred că n-ai prea mult timp la dispoziție, să începem să mâncăm, răspunse Rand, surâzând abia vizibil, pentru că-i observă imediat emoția pe care o simțea în preajma lui.

Atracția nu se poate masca atât de ușor, își spuse el și nu-i fu deloc greu să observe că îl dorea la fel de mult cum o dorea el.

Rand o ajută să se așeze la masă, deși tot ce și-ar fi dorit în acel moment era s-o strângă în brațe și să-i mângâie fiecare părticică de corp.

– Ce mai face Bryan? A reparat stricăciunile? întrebă Annabelle, imediat ce începură să mănânce.

– Da, și acum are o slujbă permanentă în compania mea.

E foarte drăguț din partea ta că ai procedat astfel. Cred că e foarte bucuros, răspunse Annabelle, sorbind încet din paharul cu vin.

– Paul îl ajută și el, uneori.

– Mă bucur că Barret n-a fost implicat în această poveste.

– Da, Paul a avut ochi buni și doar a observat parola în timp ce fratele lui lucra de acasă… Cred însă că nu-i mai arde de acum încolo să facă astfel de investigații.

– Să sperăm că nu.

Urmă o pauză, în care tensiunea dintre ei crescu atât de mult, încât Rand se întrebă ce va urma.

– Spune-mi, te rog, continuă Annabelle, l-ai văzut cumva pe Roman, de când te-ai întors în oraș?

– Da. A vrut să-mi dea discurile pe care i le-ai lăsat tu, dar i-am spus să ți le înapoieze.

– De ce? Ai găsit un sistem de securitate mai bun?

– Nu, dar de vreme ce tu l-ai creat, cred că doar tu îl poți instala așa cum trebuie. Cum Roman mi-a spus că nu ești interesată să preiei slujba pe care ți-am oferit-o la Phoenix, nu am putut să accept cadoul tău.

– Dar…

– Am înțeles greșit, Annabelle? Sau te-ai răzgândit?

Annabelle își coborî privirile în farfuria din fața ei.

– Nu. Viața mea e aici, în Salt Lake.

– Da, te înțeleg… E un loc foarte frumos și ai făcut o carieră minunată aici, ce altceva ți-ai mai putea dori? întrebă el și așteptă

cu nerăbdare răspunsul.

Annabelle împinse farfuria într-o parte și se ridică.

– Mulțumesc pentru cină, Rand, a fost delicioasă.

– Cu plăcere, Annabelle.

– Îmi pare rău că nu mai pot să rămân, dar s-a făcut târziu. Într-un minut, trebuie să ies pe ușă.

– Bine, eu voi spăla vasele. Te superi dacă mai rămân aici până chem un taxi? Mă simt puțin obosit. Poate e schimbarea de altitudine. Oricum, nu voi mai sta mult după plecarea ta.

– Dacă nu te simți bine, atunci du-te în pat, în dormitorul tatălui meu.

– Nu știu ce am, dar nu vreau să profit de situație.

– Hai, nu fi ridicol, dacă nu te simți bine, odihnește-te. Ești într-adevăr cam palid. Mă tem însă că n-am nicio pijama să-ți dau.

– Nu, n-are importanță… Doar să mă întind puțin.

– Bine, vino cu mine, spuse Annabelle și Rand se bucură că planul de a-i trezi compasiunea îi reușise. Spera, acum, s-o determine să nu mai plece.

O urmă, așadar și când ajunseră în dormitorul de la etaj, Rand își dădu jos pantalonii și se vârî în pat, doar în boxeri.

Trase apoi pilota peste el și închise ochii.

Annabelle, care în acest timp se întorsese cu spatele, când ajunse la ușă, îi spuse fără să-și întoarcă privirile.

– Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Rand nu răspunse, astfel că Annabelle, îngrijorată că i se întâmplase ceva, se apropie repede de pat:

– Rand, șopti ea.

Bărbatul o ignoră.

Dacă Annabelle pleca, îi putea auzi foarte ușor mașina, pentru că dormitorul avea două ferestre mari, care dădeau spre stradă.

Ascultă, așadar, câteva minute și văzând că nu mai aude niciun zgomot, deschise ochii. Se părea că, într-adevăr, așa cum bănuise, Annabelle preferase să rămână cu el acasă, văzând că nu se simte bine.

Faptul că o știa sub același acoperiș îi umplea sufletul de o pace adâncă, după care tânjise toată luna în care n-o văzuse pe fosta lui logodnică.

Se întoarse cu fața în jos și își închipui că Annabelle era cu el în pat.

În curând, acest vis va deveni realitate, își spuse el și curând adormi.

Când se trezi, camera era invadată de un soare cald și strălucitor. Se ridică repede într-un cot și cercetă ceasul de pe noptieră. Era ora zece și douăzeci, dimineața.

Când intrase în pat, își spusese că va dormi, cel mult o oră, după care va coborî în sufragerie, spre surpriza Annabellei, îi va oferi ceva de băut, se vor așeza pe canapea, după care o va cere de nevastă.

Se vedea, însă, că fusese atât de răvășit de toată perioada în care stătuse departe de ea, încât acum se relaxase și dormise nici mai mult nici mai puțin douăsprezece ore.

Se ridică din pat și își puse pantalonii.

– Rand, se auzi imediat, din hol. Ți-am făcut un ceai rece cu lămâie. Tata îmi spunea că e cel mai bun lucru de dimineață. Vrei să-l bei acum?

– Da, ar fi grozav.

– Vino, atunci, în bucătărie.

– Bine, tu vezi-ți de treburile tale, nu vreau să te deranjez.

– Eu m-am trezit mai devreme și mi-am băut deja ceaiul

Rand intră în bucătărie, gândindu-se că relația lui cu Annabelle era un amestec foarte ciudat de dragoste și război.

Privind-o în halatul subțire de mătase, era imposibil să nu fie conștient de excepționalele ei atribute feminine. Îi plăcea totul, la ea.

– Cum a fost baletul? întrebă el în timp ce Annabelle îi întinse ceașca plină cu ceai.

– Eu… Ăăăă… A fost minunat, răspunse ea, cu ochii în pământ.

Încă nu ești conștientă de ceea ce vrei, iubito, își spuse Rand, dar te iert, pentru că nu m-ai dat afară azi-noapte.

– Pot să arunc și eu o privire peste caietul-program? întrebă el.

– Mă tem că nu, pentru că am ajuns cu întârziere și n-am mai găsit niciunul. Cum îți place ceaiul?

– E delicios. Ai pus și mentă?

– Da, dar foarte puțin. Dacă vrei, îți mai dau o ceașcă.

– Ah, da, mi-ar face plăcere. Mai ai făcut?

– Bineînțeles, spuse ea și mai luă ceai din frigider. Pari mai

bine acum, adăugă ea, în timp ce-i turnă în ceașcă.

– Da, mă simt mult mai bine. Iartă-mă că te-am încurcat, așa.

– Se vedea foarte clar că ai nevoie de somn. Dacă vrei să faci un duș, poți să mergi, pentru că am pus prosoape curate și o perie de dinți nouă.

– Mulțumesc, cred o să-mi prindă foarte bine.

– Îmi propusesem să strâng eu masa aseară și să spăl vasele, dar văd că ai făcut-o tu, deja.

– După cina extraordinară pe care ai gătit-o tu, era cazul ca eu să fac măcar atât.

Annabelle făcu o pauză, privindu-l cu atenție, în timp ce-și vârî mâinile în buzunarele largi ale halatului.

– Rand… Tu… chiar te simți bine? întrebă ea.

– Dacă nu mă simțeam bine, îți spuneam, dar azi sunt în stare să întorc lumea pe dos, replică el.

Acest răspuns aduse în sfârșit pe fața Annabellei un zâmbet deschis și Rand continuă să se gândească la această imagine a ei și când intră sub duș.

Nu putu însă să nu se simtă vinovat de toate minciunile pe care i le spusese aseară, văzând-o pe Annabelle atât de preocupată de sănătatea lui. Știa prea bine că nu era genul de femeie care să permită oricărui bărbat să-i invadeze spațiul. Îi dăduse chiar aparatul de ras care aparținuse tatălui ei. Dacă se gândea bine, acesta era un lucru pe care-l așteptase, pentru că dovedea sentimentele ei profunde pentru el.

În timp ce prepară micul dejun, însă, Annabelle își simți inima

strângându-se ca în fața unei premoniții. Se temu, astfel, că în dimineața aceasta, Rand va pleca și nu se va mai întoarce niciodată.

Faptul că ieri-seară își făcuse atât de multe probleme pentru el, dovedea cu prisosință cât de mult îl iubea. O parte a sufletului ei tânjea să-l vadă din nou bolnav în dimineața aceasta, pentru că nu vroia să-l vadă plecând. Poate ar fi trebuit să fi insistat să rămână în pat toată ziua.

Imaginația ei mersese și mai departe și Annabelle și-l închipui stând întins în pat, alături de ea, spunându-i cât de mult o iubește și că nu concepe viața departe de ea.

Vreau să fiu soția lui, se pomeni spunându-și.

Își scutură apoi capul cu putere, ca pentru a alunga aceste gânduri nebunești, și urcă în dormitorul ei, ca să se îmbrace.

Cuvintele tatălui ei îi răsunară în minte din nou și din nou:

,, Când vei întâlni persoana potrivită, vei ști imediat, pentru că totul între voi va fi perfect și totul ți se va părea cât se poate de natural."

Da… Știu… că e el, șopti ea… Totul e atât de perfect și atât de normal.

Dar dacă numai eu simt asta, se gândi ea, în timp ce îmbrăcă o pereche de pantaloni de culoarea cafelei cu lapte, la care asortă o bluză de culoarea oului.

După asta, aruncă o privire cercetătoare în oglindă.

Da, părea foarte feminină și, în același timp, deșteaptă și stăpână pe ea.

Dacă aceasta era ultima zi în care-l mai vedea, vroia să-i lase o amintire plăcută.

Își puse o pereche de sandale maro cu toc înalt și se mai uită încă o dată la ținuta abordată.

În minte îi veni imediat figura strălucitoare a Carolinei. Ea nu va arăta niciodată ca femeile cu care fusese Rand până atunci.

Ești cam nebună, Annabelle, o certă ea imediat pe fata din oglindă. Cele câteva sărutări pe care ți le-a dat, nu înseamnă că te iubește. În plus, știi foarte bine că vrea o soție care să stea acasă. Nu cred că s-a schimbat atât de mult în acest ultim an, încât să nu mai dorească asta.

Coborî, apoi, în bucătărie, unde Rand era așezat deja la masă și o aștepta.

Durerea din sufletul Annabellei se înteți și mai mult, când își aduse aminte, din nou, că erau ultimele lor clipe împreună.

– Mai vrei un ou? îl întrebă ea, văzându-l cu câtă poftă mănâncă. Spre deosebire de ea, care abia dacă mâncase două dumicaturi din pâinea prăjită, Rand golise farfuria.

– Da, te rog… Mă simt ca nou în dimineața asta, surâse el, bine dispus. Și asta doar datorită ție, Annabelle. Acum, însă, voi chema un taxi și vei scăpa de mine, în sfârșit.

– Dar… nu-i nevoie, spuse Annabelle cu inima bătându-i nebunește. Te voi duce eu la hotel. Trebuie să ajung oricum urgent la birou. Roman vrea să-mi dea un alt caz. Mergem?

Imediat ce ieșiră pe ușă, Rand îi înmână Annabellei cheia care fusese la el, până atunci.

– N-ai de ce să te mai îngrijorezi că voi intra neanunțat acum, spuse el, după ce Annabelle luă cheia din mâna lui.

– Dar nici n-am fost îngrijorată, din cauza asta, replică ea.

– Dacă măcar jumătate din lumea asta s-ar încrede așa în ceilalți, omenirea ar arăta cu totul altfel, surâse el.

Annabelle încetini pasul fără să vrea, surprinsă de ceea ce-i spuse el. Fusese probabil una dintre cele mai paranoice persoane din lume, dar el o schimbase. Cu gestul ei de azi-noapte îi spusese practic pe șleau, că vroia să fie a lui.

Nu vezi că nu e interesat de tine, Annabelle? își spuse ea, furioasă pe ea însăși.

După ce se urcară în mașină și Annabelle demară nervoasă, Rand începu să râdă încet.

– Ce e atât de amuzant? întrebă ea, surprinsă, în timp ce se angajă pe șoseaua principală.

– Conduci mașina asta cu o asemenea siguranță, că mi-am spus că ai fi un foarte bun pilot de formula unu.

– Dacă ți-e atât de teamă cu mine, poate ar fi fost într-adevăr mult mai bine dacă luai un taxi.

– Dar îți făcusem un compliment, Annabelle….

Tânăra nu răspunse, dar strânse cu și mai multă putere volanul.

După un timp, însă, murmură:

– Credeam că la ora asta traficul nu mai e atât de insuportabil. Voi scurta, puțin drumul, luând-o pe o stradă mai lăturalnică.

– Dar nu mă grăbesc deloc, Annabelle.

Dumnezeule, își spuse Annabelle, mă simt ca și cum mi s-ar fi sfârșit zilele, se gândi ea și deschise radioul. Avea nevoie să asculte ceva, orice, numai să nu se mai concentreze asupra despărțirii de Rand. Când va fi singură, își va putea permite să intre în agonie.

– După colț poți să oprești, spuse el când ajunseră la un rând de blocuri.

– Dar mai e până la hotelul tău.

– De data asta nu mai locuiesc la Temple View.

Annabelle trase adânc aer în piept:

– Ah, nu știam… Dar unde stai, acum?

– Știi deja că nu-mi plac camerele de hotel, așa că am făcut alt aranjament.

Are o iubită, aici, în Salt Lake? se întrebă Annabelle.

Gelozia pusese imediat stăpânire pe sufletul ei.

– Și ea unde locuiește?

– Ea?

– Persoana cu care locuiești.

– Dar nu stau cu nicio altă persoană. Întoarce, te rog, pe State Street, apoi ține-o drept.

Când ajunseră la semafor, Annabelle își pierdu practic respirația de surpriză:

– Vrei să spui că stai în aceeași zonă în care am lucrat eu ieri?

– Da… Sper că nu te deranjează, comentă el. Dacă te gândești că vei întârzia la serviciu din cauza faptului că a trebuit să vii până aici, mă poți lăsa puțin mai încolo. Voi merge pe jos.

– Cum să fac așa ceva?

Chiar își închipuia că era atât de lipsită de considerație față de el? Chiar și acum, după ce își deschisese casa și inima în fața lui?

– Stai cu chirie? continuă Annabelle.

– Nu, mi-am cumpărat o casă.

Ce? își spuse Annabelle.

– De ce a trebuit să faci asta, când stai atât de puțin în Salt Lake?

– Pentru că m-am hotărât să-mi petrec cea mai mare parte a anului aici.

Capitolul 10

– Dar cum vei putea să-ți conduci compania de aici?

– Mi-am mutat sediul principal în Salt Lake.

Cerule, asta însemna că-l va vedea foarte des, de acum încolo…. Se simțea de parcă ar fi fost crucificată…

– Se pare că nu prea te bucuri de prezența mea aici, nu-i așa?

– Iartă-mă, dar e o mare surpriză. Nu înțeleg de ce te-ai mutat aici, când viața ta e în Phoenix…

– Cândva, nu mi-aș fi putut închipui că m-aș obișnui să trăiesc în altă parte, dar viața îți schimbă uneori perspectivele. Luna trecută, când am fost aici, am realizat că îmi place foarte mult la Salt Lake și că pot avea aici o nouă carieră extrem de interesantă.

– O nouă carieră? întrebă Annabelle, uimită.

– E cariera pe care o iubești și tu.

Annabelle simți un fior de emoție pe șira spinării.

– Vrei să spui că vei fi și tu detectiv? întrebă Annabelle,

aproape uitând să oprească la stop, de mirare.

– Exact. După ce am colaborat cu tine la cazul lui Bryan, mi-am dat seama de ce consideri tu că această meserie e atât de fascinantă. Nu cred că m-am mai distrat așa niciodată în viața mea.

Annabelle simțise același lucru lucrând cu el, și acum nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Ai avut dreptate să rupi logodna noastră. Am fost un prost să-ți cer să renunți la o asemenea carieră, pentru care, în plus, ai studiat atât de mult, iubito.

Cerule! exclamă în sinea ei Annabelle.

– Lucrând cu tine, m-am simțit atât de bine, încât mi-a părut rău că ai rezolvat atât de repede cazul. Aș fi vrut să mai am încă alte și alte experiențe. L-am rugat pe Roman să-mi dea un caz de probă.

Mașinile din spatele Jeepului Annabellei începură să claxoneze, pentru că se făcuse verde de mult, dar ea rămăsese locului, stupefiată.

– Și ce-a spus Roman? întrebă ea în sfârșit, cu vocea tremurând.

– I-am spus că vreau, pentru început, să te ajut pe tine și a fost de acord, cu condiția să aprobi și tu. Mi-a mai spus că dacă tu nu ești interesată, atunci nu-mi va putea spune bun venit la bord, împotriva voinței tale. Annabelle apăsă pe accelerator.

– Și-acum, încotro o iau?

– Prima la dreapta, casa din capătul străzii.

Casa din capătul străzii? se gândi ea. Curios, era strada pe care lucrase.

– Acum e simplu, spuse el și Annabellei i se păru într-adevăr că totul era foarte normal. Tot ce-ți cer, e să te gândești la ce ți-am spus. Cred că îți dai seama că, pentru a lua această decizie, am reflectat foarte mult și mi-am schimbat toate prioritățile.

– Dar poți să rămâi la Phoenix și să începi o carieră de detectiv acolo, nu e nevoie să te muți în Salt Lake pentru asta, spuse Annabelle.

– Da, dar mai am un interes aici, pentru care, de fapt, am făcut totul. Ah, o femeie, se gândi Annabelle imediat.

Ideea aceasta îi provocă o asemenea durere, încât simți imediat cum lacrimile îi invadează obrajii.

– Întoarce acum pe străduța din stânga.

Annabelle nu avu nevoie de mai mult de o secundă pentru a-și da seama că erau în fața micuței bijuterii franțuzești. Doar că astăzi, drumul până la intrarea în casă era străjuit de niște piloni, înconjurați de fire cu trandafiri albi. Arăta ca și cum acolo ar fi avut loc o nuntă.

Annabelle scoase un hohot de plâns înfundat.

– Ce zici de casa mea? o întrebă Rand, surâzând mulțumit.

Tânăra își ascunse capul în mâini:

Ce spun de cea mai adorabilă casă pe care am văzut-o în viața mea? M-am visat aici, împreună cu tine, își spuse ea, apoi, ridicându-și capul, răspunse printre suspine:

– E foarte drăguță. Cine se căsătorește aici? continuă

Annabelle.

– Eu.

Annabelle simți că vroia să moară, în acel moment.

– F… felicitări, răspunse ea, cu respirația întretăiată.

– Mulțumesc. Vrei să intri puțin? Viitoarea mea soție vrea să-ți mulțumească pentru sistemul de securitate pe care l-ai pus aici. E genul de persoană care dorește să se simtă în siguranță în casa ei.

– Sunt sigură că viitoarea ta soție nu se poate gândi la nimic, acum, decât la nunta ei. Poate altă dată voi intra, bâigui Annabelle, aproape rupând în două volanul mașinii. Acum trebuie să plec… Voi întârzia chiar prea mult, la întâlnirea cu Roman.

– Din întâmplare, Roman e aici, împreună cu familia sa, pentru a participa la nunta mea. Hai să intrăm, te rog…. Vei putea vorbi cu el despre cazul la care se gândește să lucrăm împreună, după ce mă voi întoarce din luna de miere. Dacă tu consideri…

– Annie!…. sună o voce familiară, lângă mașină…

Annabelle se întoarse brusc.

– Jane, ce faci aici? o întrebă ea pe prietena ei, care era îmbrăcată într-o rochie lungă, de nuntă.

Totul părea un coșmar.

– Ce crezi? Rand m-a invitat să asist la cununia lui. Haide, toată lumea așteaptă pe terasă, să înceapă ceremonia. Rand, adăugă ea, mireasa ta e îngrozitor de emoționată, dacă nici nu vrea să coboare din mașină.

– Da, răspunse el și, dându-se jos din mașină, se îndreptă spre casă. Vă aștept înăuntru, adăugă el.

Janet se postă lângă portiera din partea prietenei sale.

Hai, Annabelle, trebuie să fii tare, nu-l lăsa să vadă cât de mult te afectează toată povesea asta, își spuse fosta logodnică a lui Rand.

– Nu pot să intru acolo, scânci ea, spre uimirea lui Janet.

– Ah, cum să nu poți? Cu un an în urmă, l-ai părăsit fără să te uiți înapoi. Ăsta e un prilej să-i arăți că nu-ți mai pasă de cele întâmplate în trecut, că ceea ce a fost, a fost. Unde e mândria familiei Forrester? Dacă tatăl tău ar fi fost aici ți-ar fi spus că e exact lucrul pe care și l-ar fi dorit și el să-l faci. Cu asta, durerea ta va dispărea pentru totdeauna.

Janet fusese prima ei prietenă și întotdeauna avusese dreptate. În totul…

Văzându-l pe Rand căsătorit, va pune capăt agoniei, nu-i așa?

– B…bine…. V…voi intra, șopti Annabelle, emoționată. Dar pentru nimic în lume nu voi fi de acord să lucrez cu el, după ce se va întoarce din luna de miere. E prea destul, cât am fost nevoită să-l suport în toată această perioadă.

– Bine, la asta vei avea timp să te mai gândești, acum vino să te revigorezi puțin, înainte de începerea ceremoniei. Gerard ne-a ținut scaunele, pe terasă. Ca de obicei, s-a dovedit extrem de grijuliu.

Gerard? Era și el, acolo? Dar de ce chemase toată lumea de la agenția lui Roman? Era într-adevăr hotărât să lucreze pentru el,

indiferent dacă-și dădea ea acceptul sau nu?

Imediat ce se apropiară de ușa de la intrarea principală și atinseră puțin clanța, un sunet infernal începu să dea ocol casei. Chiar dacă ea însăși instalase această alarmă, în acele momente simți că e cel mai nesuferit sunet din lume pe care-l putea cineva auzi.

– Ai făcut o treabă excelentă, Annie, spuse Janet, râzând din toată inima. Zgmomotul ăsta scoală și morții din morminte.

– E doar vina lui Rand dacă alarma va porni în timpul ceremoniei, spuse ea, încă în șoc, în timp ce Janet o conduse spre dormitorul mirelui.

– Diana a avut grijă ca totul să iasă perfect, spuse Janet.

Diana s-a ocupat de organizarea ceremoniei pentru căsătoria lui Rand? se întrebă Annabelle, nevenindu-i să creadă. Dar cum se făcea că acceptaseră cu toții să-i facă toate aceste servicii?

– Vom intra în dormitorul mirelui, spuse Janet, surâzând complice, și luându-și prietena cu drag de braț.

– Știu că aici e dormitorul principal, răspunse Annabelle, bosumflată. N-am lucrat trei zile în casa asta? O știu ca-n palmă.

Janet deschise ușa, și în acel moment alarma se opri.

Rand era în picioare în mijlocul camerei, în costum negru de mire.

Annabelle nu-l văzuse niciodată mai atrăgător. Eleganța și rafinamentul care se degaja din toată alura și atitudinea lui, o subjugară cu totul. Și nu putea fi al ei, asta era dureros. Nu putea îndura această situație!… Nu putea îndura să vadă că-l pierduse

și se căsătorea acum cu altă femeie. Nu se va obișnui niciodată cu acest gând. Îi va lipsi toată viața. Nimic pe lume n-o va putea face să-l uite. Fusese atât de plină de el, întotdeauna, încât nu mai rămăsese loc pentru altcineva… Cum va mai putea trăi cu gândul că tot ce ar fi putut fi fericirea ei i-a fost destinat alteia?

– Ați sosit tocmai la timp pentru a mă ajuta să fac nodul la cravată. Mulțumesc, Janet, ești grozavă. Îți voi fi recunoscător.

Janet înțelese imediat că i se cerea să-i lase singuri și se retrase, închizând ușa după intrarea Annabellei.

Aceasta își pierdu respirația, văzându-se singură cu Rand. Ce pusese la cale? Ce era toată această atitudine? De ce fusese adusă acolo, când lucrul cel mai normal din lume ar fi fost ca, în acele momente, Rand să fie cu viitoarea lui soție. Cum putea să-i facă asta? Bărbatul ăsta împingea lucrurile mult prea departe.

– Ce se întâmplă, aici, Rand? întrebă ea alarmată, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Nu fusese niciodată mai puțin stăpână pe ea însăși, ca în acele momente. Durerea o făcu să se piardă cu totul. De ce-i era dat să trăiască toate acestea? Nu vroia decât să fie lăsată în pace, singură cu nefericirea ei.

– O nuntă, răspunse el surâzând strengărește și înfuriind-o și mai mult. Nu e evident? întrebă el, foarte degajat și amuzat.

– Ce se întâmplă acum? întrebă ea, din nou, ridicând și mai mult tonul. Ai vrut să ai un ultim flirt de holtei? Pentru a pune punct trecutului și a-ți începe viața ta nouă liniștit? Ce Dumnezeu ai în pieptul ăla, în loc de inimă? izbucni ea, scrâșnind din dinți.

– Exact asta am avut în minte, răspunse el, cu ochii sclipind periculos. Am vrut să te țin în brațe și să-ți vorbesc, înainte de ceremonie. Apropierea ta e ca o apă vie pentru mine, dintotdeauna.

– Încetează, Rand!…

– Ce e cu tine, iubito? Ce nu-ți convine? De ce ești atât de furioasă? Vreau ca astăzi să zâmbească toată lumea, și în special tu, iubito…

– Nu, nu-mi spune iubito!… Mă dezgusti!…. Om fără suflet, ce ești! Mă deprimă să văd că există persoane atât de iresponsabile și de insensibile.

În următorul moment, Rand o prinse în brațe și o întinse pe patul larg, nupțial.

– Hai să vorbim despre noi, îi șopti el la ureche… Numai asta contează. Să fim fericiți împreună.

– Te rog, nu-mi face asta, murmură ea, încercând să se ridice de sub povara lui.

– De ce nu?

– Pentru că e o greșeală. În câteva minute vei fi căsătorit.

– E adevărat. Tocmai de aceea, mi se pare firesc să avem câteva momente de intimitate înainte, numai noi doi, fără nimeni altcineva în jur. În câteva momente, voi fi căsătorit… E foarte adevărat, surâse el fericit.

– Atunci, de ce stai aici, acum, cu fosta ta logodnică?

– Pentru că mi-ai intrat în sânge și nu pot să mă despart de tine. Nimic nu mă va putea face vreodată să mai renunț la tine.

– Logodnica ta actuală știe despre asta?

– Da.

– N-ai putut să-i faci una ca asta asta!

– Să-i fac ce? întrebă el, dând târcoale gurii ei, mângâind-o și prinzându-i buzele într-ale lui, cu delicatețe, ca și cum ar fi fost un fruct la care râvnise toată viața și acum îl putea savura, în sfârșit. Annabelle își dădu capul într-o parte, încercând să-și ferească buzele.

– Știi foarte bine ce vreau să spun, Rand Dunbarton.

– Mă tem că nu înțeleg. Trebuie să-mi explici mai bine ce vrei să spui.

– Cum să-ți explic când stai atât de aproape de mine? Mă sufoci!…

– Exagerezi, iubito, avem o convorbire intimă și nimic mai mult.

– Dar ești atât de masiv, nu realizezi ce greu ești? Mă înăbuș.

– Nu voi uita asta, spuse el și o sărută prelung pe gură, împotriva icnetelor ei de protest.

O sărută cu pasiune și disperare, ca atunci când simți că faci asta pentru că nu poți altfel.

Annabellei îi fu imposibil să nu răspundă unei astfel de pasiuni, deși nu-i ieșise nicio clipă din minte faptul că, în tot acest timp, mireasa lui îl aștepta undeva în acea casă. După câteva minute, Annabelle reuși în sfârșit să-ți desprindă gura de a lui.

– Biata soția ta, spuse cu un zâmbet în colțul gurii Annabelle. E Caroline, nu-i așa?…

Degetele lui începură să-i răsfire părul. Ochii lui începură să-i cerceteze insistent corpul…

– Nu aș fi făcut tot ceea ce am făcut în ultima lună, dându-mi toată viața peste cap, nici pentru Caroline, nici pentru nicio altă femeie din lume. Există o singură femeie care a avut această putere asupra mea și ea e acum în brațele mele.

Trecură câteva momente bune, până când Annabelle realiză ce-i spusese Rand.

– Dar tu nu mă iubești, spuse ea, după o pauză în care se priviră cercetător în ochi, fără nicio altă mișcare. Sunt sigură de asta… Am așteptat un semn din care să-mi dau seama că mă iubești, dar nu…

– Nu?

– Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești, de când ne-am revăzut.

– Am crezut că e mai bine să-ți demonstrez, răspunse Rand.

– Nu mai glumi cu mine, Rand, nu mai rezist…

– Amândoi am crezut la fel, unul despre celălalt, replică Rand.

– Ce vrei să spui?

– Am crezut că ți-e clar cât de mult te iubesc și acum mă întreb dacă și tu simți pentru mine pasiunea devastatoare pe care o simt eu pentru tine.

– Nu te iubesc? apăsă ea cuvintele, în timp ce lacrimile începură să-i înece ochii. Cum nu te iubesc?… Poți să-mi spui asta după ce ți-am permis să stai în casa mea și am trăit atâta timp într-o atmosferă atât de intimă? Chiar dacă nu ne-am culcat

împreună… Eu n-am mai locuit niciodată în aceeași casă cu un bărbat, în afara tatălui meu, bineînțeles. După ce ai plecat din Salt Lake, am vrut să mor, continuă ea. Te ador, Rand, murmură, apoi, cu ardoare, privindu-i buzele cu o dragoste și o dorință cum nu mai simțise niciodată în viața ei până atunci… Completă și răvășitoare.

În momentul următor, bărbatul puse stăpânire pe gura ei și lumea toată păru să dispară, în afara pasiunii lor fără sfârșit. O căldură binefăcătoare îi inundă toată ființa, făcând-o să simtă că nu mai vrea să se desprindă din brațele lui niciodată. Nici un alt bărbat din lume nu i-ar fi putut da mai multă bucurie, era sigură de asta. Era o femeie norocoasă.

– Dacă mă vei părăsi vreodată, voi muri subit, șopti ea într-o pauză de respiro din ploaia sărutărilor nebunești.

– Mulțumescu-Ți Ție, Doamne!….

Tonul pe care rostise aceste cuvinte o făcu pe Annabelle să creadă că le așteptase dintotdeauna.

Când o cuprinse cu brațele după gât, apăsându-și din nou buzele peste gura ei și apoi acoperind-o cu sărutări, Annabelle scânci, din nou, protestând…

– Rand…

Bărbatul se desprinse ușor și spuse, privind-o cu căldură nemăsurată în ochi:

– Ai dreptate, iubito, mai întâi ne vom căsători… Vom avea destul timp să ne îmbrățișăm în luna noastră de miere.

– Luna de miere? spuse ea, fericită…

– Dacă ți-ai fi făcut timp să te uiți peste biletele pe care le-am lăsat pentru tine la agenția lui Roman, ai fi văzut că erau pentru domnul și doamna Rand Dunbarton. Vom pleca în Spania mâine dimineață, așa că trebuie să ne grăbim să le facem pe toate, pentru că nu ne-a mai rămas mult timp pentru pregătiri.

– Dar… vrei… într-adevăr, să te căsătorești cu mine? întrebă ea aproape șoptit, clipind des din pleoapele cu gene incredibil de lungi și de dese. Chiar ești sigur că mă vrei într-adevăr pe mine și numai pe mine?

– N-am fost niciodată mai sigur de ceva, în toată viața mea…Am pus această casă pe numele tău, Annabelle, sper să-ți placă.

– Dumnezeule, e cea mai fermecătoare casă din lume, răspunse ea, entuziasmată.

În sfârșit, își spuse Rand.

– Asta înseamnă că vei fi soția mea, comentă el.

– Aș vrea să te fac atât de fericit, Rand, am stat aici și m-am visat cu tine în acest spațiu. Sunt atât de fericită…. Ești totul pentru mine. Vreau să umplem casa asta cu iubire, Rand. Vreau să te fac fericit, Rand, repetă ea.

Bărbatul îi prinse obrajii în palme:

– M-ai făcut fericit întotdeauna când am fost împreună, iubito. Încă de când te-am văzut prima oară, pentru că a fost o bucurie să te privesc.

– Eu am știut că te iubesc de la prima noastră întâlnire. Mi-a plăcut totul la tine, de cum te-am văzut. Niciodată un bărbat n-a

mai avut această putere asupra mea.

– Iartă-mă că am fost atât de arogant, iubito și ți-am cerut să-mi dăruiești totul, renunțând la profesia ta, dar te iubeam atât de mult încât mă temeam să te împart cu cineva sau cu ceva chiar și numai câteva ore. Acum te iubesc și mai mult, cred, pentru că înțeleg mai bine cât de multă nevoie ai de profesia ta. Sunt un om norocos, dacă ai acceptat să te întorci la mine. Dar m-am schimbat și vreau să-ți demonstrez asta.

– Și eu am greșit, Rand… Am fost inflexibilă, în loc să stau să-ți ascult argumentele și să înțeleg ce simți. Ultimele douăsprezece luni au fost iadul, pentru mine. Tot ce-mi doresc acum, e să fiu soția ta… Să-ți dăruiesc un cămin fericit.

– Annabelle…

Buzele lor se uniră din nou, cu pasiune.

Bătaia din ușă, însă, îi întrerupse, deși cu mare greutate.

– Hei, voi de acolo, le strigă Janet, toată lumea de pe terasă se întreabă dacă va mai avea loc vreo cununie astăzi. În special ofițerul de la starea civilă. Ce să le spun?

– Spune-le că vom fi acolo imediat ce Annabelle va îmbrăca rochia de mireasă.

– Dar nu e aici…

– Ba da, e aici… I-am dat lui Janet cheile de la casa ta în timp ce tu lucrai aici, și ea a luat rochia de mireasă a mamei tale și a adus-o aici, pentru că știa că e dorința ta de a îmbrăca această rochie și nu alta.

– Ah, te iubesc, Rand. Și vreau să-ți spun ceva, pentru că nu

vreau să existe nicio minciună între noi… N-am fost la balet aseară, n-am putut când am văzut că nu te simți bine, m-am temut să nu ți se întâmple ceva…

– Dacă tot suntem la ora confesiunilor, vreau să-ți spun că n-am fost deloc bolnav, dar am pretins asta ca să stai cu mine. Am știut că nu ai plecat, pentru că nu am auzit nicio mașină.

– Ai știut?!…

– Da… Pentru că ai refuzat toate ofertele mele, a trebuit să vin cu o nouă strategie, ca să te prind…

– Ah, ești un geniu… Am spus-o, întotdeauna…

Rand își afundă gura în părul ei:

– Înainte de apleca de la tine, acum o lună, am citit faxul pe care i l-ai trimis lui Janet. Am știut atunci că și tu mă iubești și pe baza acestor semne clare, am întreprins toată acțiunea mea viitoare, cu privire la căsătoria noastră. Azi-noapte, când mi-ai permis să dorm în dormitorul tatălui tău, am avut ultima confirmare a acestui fapt și am demarat ultima parte a planului.

– Sincer, Rand, m-ai pus sub tortură, când mi-ai spus că te căsătorești.

– Am vrut doar să te fac să fii sigură de sentimentele tale. Acum vom fi fericiți pentru tot restul vieții.

– Da, Rand, iubitule, spuse ea, și-l îmbrățișă cu putere.

După asta, Rand o prinse în brațe și o ajută să se ridice din pat.

Surâse ușor, pentru că bătălia se terminase și planurile lui reușiseră până la urmă perfect. Iubita lui îndărătnică fusese în sfârșit convinsă că era iubită și că, alăturându-se lui, va fi fericită

pentru totdeauna.

Niciun moment din viața mea n-a fost mai frumos decât ăsta, își spuse Rand cincisprezece minute mai târziu, când îl auzi pe ofițerul stării civile declarându-i soț și soție și simți buzele Annabellei apăsându-i, cu dragoste, buzele.

– Pot să fiu eu primul care sărută mireasa, binecuvântând-o? întrebă Gerard, în spatele lor, după care Annabelle își simți imediat fața în mâinile lui. Urmă un sărut entuziast pe obraji.

– Visez de mult timp să fac asta, doamnă Dunbarton, spuse Gerard, surâzând cu toată gura. Doar că nu mi-ai permis niciodată să mă apropii atât de mult de tine.

– Într-una din zilele următoare, aș vrea să te sărut și eu pe obraji, la căsătoria ta, Gerard, îi răspunse Annabelle cu căldură.

– Gata, gata, ajunge, interveni Phil, apropiindu-se, e rândul meu…

În tot acest timp, Rand fu felicitat, de asemenea, cu cea mai mare căldură.

După Phil, Cal și Diana, fu Roman cel care o prinse cu căldură în brațele sale pe Annabelle.

– Știu că de acum înainte nu vei mai lucra pentru mine, spuse el, emoționat… Dar sunt fericit pentru tine.

Annabelle abia mai putu rosti printre nodurile din gât:

– Am făcut treabă bună împreună, așa că vom continua. Îl vom lua și pe Rand în echipă, nu-i așa?

– Ai grijă, voi fi foarte dur cu el.. Nu-l voi scăpa nicio clipă din ochi. E răspunsul la care te așteptai? mai adăugă el și o îmbrățișă

din nou. Bucurați-vă de luna de miere, după care vă aștept. Sunt niște cazuri interesante care vă așteaptă… Sunt sigur că doar voi doi le-ați putea rezolva.

– Ah, sunt atât de fericită, Roman, răspunse Annabelle, lăsându-și capul pe umărul lui. Sunt atât de fericită…

– Știu… E exact ce s-a întâmplat cu Brittany și cu mine… Te simți ca și cum ai fi înviat din morți și te-ai trezit în Paradis.

– Amin, spuse Rand, luând-o pe Annabelle din brațele lui Roman și strângând-o cu putere, ca și cum s-ar fi temut să n-o piardă.

,,Dragă Janet,

Multe salutări din Minorca!…. Vreau să-ți spun că sunt, într-adevăr, în Paradis… Tot ce am de făcut aici e să mă bucur de norocul și de fericirea care mi-au fost dăruite. Mă crezi, dacă îți spun că e slujba care-mi place cel mai mult pe lume? Fișierul vieții mele personale e în sfârșit, plin. Te iubesc. A.

P.S. După ce mă voi întoarce, te voi ajuta să-ți umpli și tu fișierul… Trebuie doar să încerci… Orice femeie din lume poate avea parte de această fericire pe care o trăiesc eu acum… Are nevoie doar de puțină strategie…

Aceeași, cu dragoste, A…"

Sfârșit